

A.C. Joshi Library
P.U. Chandigarh

MSS No. 411 Subject Gradya Kavya
Name of MSS Sukhan Sae Lekan de
Author _____
Period _____ Folios 162
Script Gurmukhi Source M/S Kapoor Curious, Jallandhar
Missing Folios _____

سجھن سائیں لوکاں آئے

کل صفحے ۵۱

تکم کتاب ہے -

411

Panj. Ms.

8 P 1

5948

411-MJ

ਸੁਖਨ ਸਾਈਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ
੮੧ ਘਤਰੇ ॥ ਲੰਭ੦੧੨੫੦੫੦੫੦

੭੦.੮੦

Handwritten text in Devanagari script, likely a title or chapter heading, though it is faint and difficult to decipher.

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਹਿਲਦਾਰਤਾਸੁਖਨਸਾਈ

ਲੇਕਾਕੇ॥ ਅਬਦੁਲਾਇਨਸਾ

ਗੀਦੇਰਾਗਦਨਥਾ॥ ਇਕਤੋਰੀ

ਤੇਗਤੁਦਾਪਾਸਰਖਦਾਥਾ॥ ਬ

ਡੇਜੀਗਲਵਿਖੇਗਯਾ॥ ਇਕਦੇ

ਰਨਖੁਹਾਦੇਖਿਆਜੋਹਰਨੀ

ਉਸਾਵਿਚਜਲਪੀਦੀਹੈ॥ ਇਸ

ਨੂਵੇਖਕੇਹਰਨੀਚਲੀਗਈ॥

ਤੇਪਾਲੀਥਲੇਜਾਇਰਹਿਆ॥

ਤਦਾਇਸਾਮਰਜਕੀਤੀ॥ ਹੇਥੇ

ਪਰਵਾਹ ਸੁਆਮੀ ਮਥ ਦੁਲਾ
 ਇਨ ਸਾਰੀ ਦਾ ਕਦਰ ਹਰ ਨੀਜੈ ਸ
 ਵੀਨ ਹੋਇਆ ਤਦ ਮਕਾਸ ਬ
 ਈ ਹੋਈ ਜੋ ਹਰ ਨੀਤੇ ਰੇਵਾਂ ਗੂਗ
 ਰੁਵਾ ਤੋਰੀ ਨਹੀ ਰਖਈ। ਮੇਰਾ
 ਭਰੋ ਸਾਹੀ ਰਖਈ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਤ
 ਸੁਣਕੇ ਗਰੁਵਾ ਤੋਰੀ ਉਸਨੇ ਸੁਣ
 ਦਿਤਾ ਤੇ ਪਰਵਦ ਗਾਰਦਾ ਭਰੋ ਸ
 ਰਖਿਆ। ੧॥ ਅਹਿ ਦੁਲਾ ਕਿ
 ਸੇ ਸਾਈ ਲੋਕ ਦਾ। ਜੇ ਬੁਖਾਰੇ ਦੇ
 ਮੰਦਰਿ ਕਿਸੇ ਰਸ ਤੇ ਦੁਰਿਆ
 ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਗੇ ਨਹੀ ਵਿਚਾਇ

ਕਸੇਉਰਹਿਅਮਾਮਾਵਦਾਸੀਉ
 ਹਰੁਖਾਸੀਵੇਖਕੇਸੇਉਖਾਇਲ
 ਇਮਾਤਦਾਇਸਦੇਵਿਲਵਿ
 ਚਮਾਈਮੇਥਿਗਾਨੀਵਸਤਕਿ
 ਉਖਾਧੀਇਸਾਇਤਾਕਰਨਦੀ
 ਦੇਕਨਾਰੇਕਨਾਰੇਚਾਲਿਆਗ
 ਇਮਾਮਅਗੇਇਕਬਾਗਦੇਖਿ
 ਅਗਨਦੀਦੇਕਿਨਾਰੇਸੇਆਂਦੇ
 ਬੁਟੇਦੇਖੇਤਦਉਸਦੇਬਾਗਵਨ
 ਨੁਕਹਿਆਤੇਗਸੇਉਮੇਖਾਧਾ
 ਹੋਉਸਦਾਮੁਲਤੂਮੇਥੇਲੇਤਦਮੇ
 ਦਰਗਾਹਵਿਚੋਂਸੁਰਖਤੁਹੇਫਾ।

॥ ਉਸਕਹਿ ਆਬਾਗ ਦਾ ਮਾਲਕ
 ਸਹਿਰਦਿ ਚਹੈ ਤਦ ਉਸ ਪਾਸ ਓ
 ਹਗ ਯਾ ॥ ਉਸਕਹਿ ਆਬਾਗ ਮੇ
 ਨੁ ਸੋ ਪਕੇ ਬਾਗ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਲ
 ਖਾਵਿ ਚਗ ਯਾ ਹੈ ॥ ਉਸ ਨੇ ਕਿ ਆ
 ਸਕੀ ਤਾ ਜੇ ਕਰ ਬਲਖ ਦੂਰ ਹੈ ਤ
 ਦਭੀ ਨਰਕ ਦੇ ਦੁਖ ਥੋਓ ਥੋ ਜਾਣ
 ਦਾ ਦੁਖ ਥੋਣੁ ਹੈ ॥ ਤਦ ਓਥੇ ਗਾਇ
 ਆ ॥ ਜਾਇ ਕੇ ਉਸ ਸਖ ਸਨੁ ਪੁ
 ਛਿ ਆਤ ਦਲੋ ਕਾ ਕਹਿ ਆ ਥੋਣੁ
 ਦਿਨ ਹੋਏ ਹੈ ਨ ਓਹ ਬਾਗ ਦਾ ਦੂ
 ਤੁਰਗ ਯਾ ਹੈ ॥ ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਫੇਰਿ

ਵੀਚਾਰਿਆਜੋਦੋਜਕਦੇਅਜਾ ३
 ਬਥੇਬਗਦਾਦਦਾਪੇਂਡਥੇਵਹੈਤ
 ਦਬਗਦਾਦਦਿਖੇਜਾਇਪੁਛਿਆ ०
 ॥ਤਦਲੋਕਾਕਹਿਆਓਹੁਸਖਸ
 ਕੂਫੇਸਹਿਰਨੁਤੁਰਗਾਇਆਹੈ॥
 ਫੇਰਓਹਫਿਕਰਵੇਦਹੋਇਆਪ
 ਰਨਰਕਦੀਤਾਤੁਨਾਥੇਡਰਦਾਕੂ
 ਫੇਵਿਚਗਾਇਆਤਾਉਸਨੂੰਮਿ
 ਲਿਆਤੇਆਪਦੀਹਕੀਕਾਤਿਉ
 ਦਾਈਤੇਉਸਨੂੰਕਹਿਆਤੂਆਪ
 ਦੇਸੇਉਦਾਮੁਲਲੋਕੇਮੈਨੁਦਰਗਾ
 ਹਥੀਸੁਰਖਤੁਕਗਾਤਦਓਹੁਅ

ਸਚਰਜਤੁਯਾਤੇਕਹਿਓਸੁਇਕਸ
 ਸੇਉਦਾਸਤੇਬੁਖਾਰੇਥੀਕੁਫੇਆ
 ਇਆਹੈ॥ਤਦਉਸਨੁਕਹਿਓਸੁ
 ਤੂੰਬੀਠਿਕੇਖਾਣਾਖਾਹਿਫਕੀਰਕ
 ਹਿਆਜਿਤਨਾਬਿਰਮੇਨੁਸੁਰਖ
 ਰੁਨਾਕਰੇਓਤਨਾਬਿਰਮੇਤੇਹੀਰੋ
 ਟੀਨਹੀਖਾਣਾ॥ਉਸਕਹਿਆਬ
 ਗਮੇਅਪਣੀਬੇਟੀਨੁਇਤਾਹੋਇ
 ਆਹੈ॥ਉਸਨੁਪੁਛਕੇਮੇਤੈਨੁਦ
 ਸਾਗਾ॥ਫੇਰਪਰਜਾਇਕੇਅੰ
 ਰਤਅਪਣੀਨੁਕਹਿਆਇਕਫ
 ਕੀਰਬੁਝਾਪਰਹੇਜਗਾਂਗਾਮਾਯ

7
 ਗੋ। ਤੇ ਮੇ ਬੇਟੀ ਦੀ ਨਿਸਬਤ ਕੀਤੀ
 ਚਾਹਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਮੈ ਸਾਸਖ ਸਫੇਰ
 ਨਹੀ ਲਭਦਾ। ਤਦ ਅੰਗਤ ਕਹਿ
 ਮਾਇਸ ਸਹਿਰ ਵਿਚ ਦੌਲਤ
 ਵੇਦ ਸਾਡੇ ਜੇ ਹਾਂ ਹੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤੇ
 ਬੇਟੀ ਸਾਡੀ ਜੇ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਗੁਣ
 ਵਾਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਥੇ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ। ਤੇ ਤੂੰ ਫਕੀਰ ਨੂ ਦੇ ਨਾ ਹੋ ਜਿਸ
 ਦੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਨੂ ਭੀ ਅਸੀਂ ਨਹੀ ਜਾ
 ਲਦੇ। ਤਦ ਉਸ ਕਹਿ ਮਾਜੈ ਸ
 ਨੇਕ ਪਾਕ ਮੇਰੇ ਸਫਕੀਰ ਨੂ ਤੇ
 ਠਾਹੇ ਤੈ ਸਾ ਅਗੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਤੇ

੪

੦

ਠਾ ਜੋ ਇਕ ਸੇਉ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਖਾ
 ਰੇ ਥੀਂ ਕੁਛੋ ਵਿਚ ਆਯਾ ਹੈ। ਤਦ
 ਅੰਗਤ ਕਾਹਿ ਆਜੋ ਤੂੰ ਭਲੀ ਜਾ
 ਦੇ ਸੋ ਕਗ। ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਅਜਮਾ
 ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਕਾਹਿ ਆਜੇ ਕਰਿ ਮੇ
 ਰੀ ਬੇਟੀ ਨੂਕ ਬੁਲ ਕਰੇ ਤਦ ਓਹੁ
 ਤੋਂ ਨੂ ਸੇਉ ਦਾ ਹਕ ਬਖਸ ਦੀ ਹੈ। ਅੰ
 ਪਰ ਓਹੁ ਅੰਧੀ ਹੈਂ ਤੋਰੀ ਹੈਂ ਤੇ ਲੁਜੀ
 ਹੈ। ਸੁਦ ਕੇ ਓਹੁ ਬਡੇ ਫਿਕਰਾ ਵਿ
 ਚ ਗਲ ਤਾਨ ਹੋਇ ਆਤੇ ਦੀ ਬਾ
 ਰਕੀ ਤੇ ਸੁਜੇ ਅੰਸੀ ਇਸ ਤੀ ਸਾਰੇ
 ਜਨਮ ਦਾ ਦੁਖ ਹੈ। ਪਰ ਨਰਕ ਦ

ਦੁਖ ਬਡ ਭਾਗੀ ਸੁਣੀ ਦਾ ਹੈ ਉਸ
 ਥੀ ਇਹ ਬੋਲਾ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਦ ਮ
 ਨ ਜੁਰ ਕੀਤਾ। ਓਸ ਨੇ ਬੇਦੀ ਵਿਵ
 ਹਾਇਤੀ। ਤੇ ਏਲ ਤਬ ਹੁਤ ਥੀ ਬਹੁ
 ਤ ਨਾ ਲਿਹਿਤੀ। ਜਦ ਉਸ ਦੇ ਪ
 ਰਾਇ ਚਿਆਈ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਾ
 ਦੀ ਨਾਲਿ ਆਈ। ਤਾ ਉਸ ਨੇ ਦੇ
 ਖੀ ਜੋ ਓਹੁ ਲੜਕੀ ਬਡੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋ
 ਤੇ ਅੰਗ ਭੀ ਸਭੇ ਸਾਬਤ ਹੋਨ ਹੋਰ
 ਨ ਹੋਇ। ਮਾਤਾ ਸਜਣੂੰ ਕਹਿ ਦਲ
 ਗਾ ਮੇਰੀ ਝੂਠ ਬੋਲ ਦਵਾਲਿ ਅ
 ਨਾਲਿ ਬਦਨ ਹੀ ਆਂਵਈ। ਤੇ

ਗਾਧਾਮੀ ਬਹੁਤ ਭੂਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ
 । ਜਿਸੇ ਸੀ ਸੁੰਦਰ ਨੂੰ ਕਰੁਪ ਕਹਿ
 ਦਾਸੀ । ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿ ਮਾਸ ਬੁ
 ਕਹਿ ਦਾਸੀ । ਇਸਨੇ ਬੁਰੀ ਨਜਰ
 ਕਰ ਕਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਲਿਭਿਠ ਨਹੀ
 ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਧੀ ਹੋ । ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁਰਾ
 ਲੀਨਿ ਦਾ ਕਦੇ ਨਹੀ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਤੇ ਤੋ
 ਗੀ ਹੋ । ਤੇ ਪਰਾਈ ਦਸਤ ਨੂੰ ਕਦੀ
 ਹਥ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਤੇ ਲੁੱਜੀ ਹੋ
 । ਤਬ ਭਰੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ । ਤਾਂ ਉ
 ਸਨੂੰ ਮਕਾਸ ਬਾਂਦੀ ਹੋਈ ਹੋ ਦਰ
 ਵੇਸ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭੈ ਕਰ ਪਗਾਇਆ

ਹਕ ਬੁਰਾਜਤਾ ਤਾ ਮੇ ਤੈ ਨੂ ਮੇ ਸੀ ਨਿ
 ਮਾਮਤਾ ਵਿਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਮਕਬਤ ਨੂ ਭੀ
 ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਕਰਾਗਾ॥ ੨॥ **ਦੁਹਰਤਾ**
ਹੋਗ॥ ਇਕ ਖਿਸਰੋ ਪਰਵੀ ਜਨਾ
 ਮੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਸੀ ਬਾਦ
 ਸਾਹ ਦੇ ਪੀਦ ਦਾਸ ਤੇ ਜਲ ਲੈ ਆ
 ਇਮਾਨਾ ਜਦ ਪੀਲਾ ਵਟਲਾ ਗਾਤ
 ਦਬਾ ਦਸਾਹ ਦੇ ਭੈ ਨਾਲ ਹਥ ਕੀ ਬਿਅ
 ਤ ਦਜਲ ਦੀ ਬੂਝੇ ਸਾਹਿ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰਾਂ
 ਉਪਰਿ ਤਿਰੀ ਗੀ॥ ਤਦ ਉਸਨੇ ਹੋਧਕ
 ਰਕੇ ਕਹਿ ਆਇ ਸਦਾ ਸਿਰ ਕਟਸੁ
 ਏ॥ ਜਦ ਉਸਨੇ ਪਕੜ ਕੇ ਲੈ ਬਲੇਤਾ

੬

ਬਾਦ

ਉਸਨੇ ਸਾਰਾ ਕੰਟੇਰਾ ਜਲ ਦਾ ਬਾਦ
 ਸਾਹ ਦੇ ਉਤੇ ਤੋਹ ਲਾਇ ਤਾਤ ਦਲੋ ਕ
 ਕਹਿ ਮਾਇ ਹਕੀਕੀ ਤਾਤ ਦ ਉਸ
 ਗੁਲਾਮ ਕਹਿ ਮਾਮੇ ਰੇ ਪਾਸੇ ਜ
 ਲਈ ਬੁਝੁ ਲੀ ਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ
 ਕਟ ਦ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇ ਮਾਸੀ॥
 ਜੇ ਕਰਤੁ ਸੀ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਕਟ ਦੇਂਦੇ
 ਤਾ ਬਾਦ ਸਾਹ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਹੋਈ ਲੋ
 ਕ ਕਹਿ ਦੇ ਜੋ ਬਾਦ ਸਾਹ ਬਡਾ ਕਾ
 ਤਲ ਹੋ॥ ਜਿਸਨੇ ਬੋਝੀ ਤਕ ਸੀ
 ਰਬ ਦਲੇ ਮਾਦਮੀ ਮਰਦਾਇ ਸੁ
 ਦਿ ਮਾਇ ਹਗਿ ਲਾਗੁ ਜਾਰੀ

ਮੇਆਪਏ ਸੁਆਮੀ ਦੀ ਨਾਸੁ
 ਦਸਕੀ॥ ਇਸਦਾ ਸਤੋਸਤੋਸਲ
 ਤੋਲਕੇ ਮੇਪੁਰਤ ਕਸੀ ਗੀਥਾਣਿ
 ਮਾਜਿ ਹੁਦਲੋਕ ਬਾਦਸਾਹਦਾ
 ਗਿਲਾਨ ਕਰਨਗੇ॥ ਇਹ ਗਲ
 ਸੁਣਕੇ ਬਾਦਸਾਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ
 ਏਆ॥ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਭੀ ਮਾਫਕੀ
 ਤੀਤੇ ਉਸਦਾ ਮਰਾਤ ਬਾਬੇ ਲਿਦ
 ਕੀਤਾ॥ ੩॥ **ਦਾਰਤਾ ਹੋਰਾ॥** ਕਿਰ
 ਮਾਨ ਦੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੀ ਬੇਟੀ ਸੀ॥ ਹੋ
 ਰਨਾ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਉਸਦੇ ਵਿਦਾ
 ਹੁਦ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ॥ ਪਰ ਉਨ

ਮਨਜੁਰਨਰਖੀ॥ ਤਾਂ ਇਕਾਇਨ
 ਬਾਪਉਸਦਾਰੁਜਨਦੇਇਸਥਾ
 ਨਵਿਚਗਾਇਆਤਦਾਇਕਸਖ
 ਸਜੁਆਨਦੇਖਿਆਨਾਲਬੁਝੀ
 ਆਜਜੀਦੇਭਜਨਕਰਦਾ॥ ਤੁ
 ਦਦੀਚਾਰਿਆਜੇਏਹਸਖਸਦ
 ਰਵੇਸਨਜਰਾਮਾਂਦੁਹਾਹੈ॥ ਮੇ
 ਆਪਣੀਬੇਈਇਸਨੂਦੇਅੰਗ॥
 ਮਤਬਲਏਹਜੇਬੇਈਇਸਨੂ
 ਵਿਦਹਾਇਤੀ॥ ਜਦਓਲਤੁ
 ਕੀਘਰਦਰਵੇਸਦੇਆਈ॥ ਤੁ
 ਉਪਰਮਿਟੀਦੇਭਾਂਡੇਦੇਅਧੀਰੇ

ਦੀਪਈਹੋਈਡਿਠੀ॥ਵੇਖਕੇਓਹੁ॥
 ਰੁਚਲੀ॥ਤਾਓਹੁਫਕੀਰਬੋਲਿਆ॥
 ਮੇਅਗੇਹੀਜਾਣਦਾਸਾਜੇਬਾਦ
 ਸਾਹਈਬੇਟੀਨੇਮੇਰੇਪਰਕਦਵ
 ਸਦਾਹੈ॥ਤਦਓਹੁਬੈਸੇਮੈਤੇਰੀਮੁ
 ਫਲਸੀਵਲੇਤਾਨਹੀਹਈ॥ਮੇਰੇ
 ਮੁਨੁਨਦਾਸਬਬਇਹਹੈ॥ਜੇਬਾ
 ਪਨੇਤੈਨੁਫਕੀਰਜਾਣਕੇਮੈਨੁਤੇ
 ਰੇਲਾਕੁਲਾਇਆਸੀ॥ਜੇਤੂਉ
 ਪਰਖਰਮੇਸੁਰਦੇਸਿਵਕਰਿਸ
 ਕਪਹੁਛਾਵਦਾਨਹੀਰਖਦਾ॥ਤ
 ਦਤੁਹਿਅਧੀਰੋਈਦਾਜਖੀਰਾ

ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਦ ਫਕੀਰ ਕਹਿਆ
 ਇਹ ਗੁਨਾਹ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬਖਸ਼ਿਆ। ਤ
 ਉਸ ਕਹਿਆ ਬਖਸ਼ ਦਾ ਫਲ
 ਇਹ ਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤੁਧ ਪਰ ਰਖ ਦਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਪਰ ਮੇਂ ਸੁਰਦਾ ਸਿਦਕ ਰਖਾ।
 ਰੋਈ ਕਲ ਦਾ ਸਤੇ ਨਾ ਰਖਾ। ਤਾ ਉ
 ਸ ਦੇ ਲੇ ਬਾਪ ਉਸ ਦੇ ਨੁਮਕਾਸ
 ਬਾਣੀ ਹੋਈ। ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਤੇਰੀ
 ਬੇਟੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਨਿਹਾਇ ਤੁਮ
 ਰਖ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੁਮਾਪ
 ਣੀ ਵਲ ਗਾਹ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਤੈਂ ਨੂੰ ਤੇ ਉ
 ਸ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਫਲ ਤਈ ਪੁਮ ਰਖੇ

17
ਗੀਵਿਚੋਕਾਫਿਅਹੋ। ਹੁਦਤੁਸੀਨਿ
ਤਮੇਰੀਮਿਹਰਬਾਨੀਨੂਦੇਖੋ॥੪॥
॥ ਵਾਰਤਾਹੋਗ॥ ਬਾਦਸਾਹਮਹਮੂ
ਦਗਜਨਵੀਨੂਸੈਖਾਮਫਲਹਸ
ਨਦੇਦੀਦਾਰਦੀਇਛਾਹੋਈ। ਗਜ
ਨੀਥੀਉਸਦੇਦੀਦਾਰਨੂਦੁਰਿਅਸਾ।
ਤਦਾਇਕਜੋਜਨਰਹਿਆ। ਤਦਾਇ
ਕਾਪਛੇਮਾਤੁਬਰਮਾਦਮਨਿਨੂ
ਅਜਮਾਇਸਫਕੀਰਦੀਵਾਸਤੇ
ਭੇਜਿਆ। ਤੇਕਹਿਆਮੇਰੇਦਲੇ
ਜਾਇਕੇਬੀਦਗੀਕਰੀਤੇਕਹੀਜਮੇ
ਦੁਰਥੀਤੁਸਾਡੇਦਰਸਨਨੂੰਆਇ

Leah H

ਮਾਹਾਂ ਜੇ ਮਰੇ ਬੋਝੇ ਜੇ ਗੀ ਦੂਰਤੁ
 ਸੀਭੀ ਮਾਏ ਤਾਹ ਛੀ ਬਾਤ ਹੈ ॥ ਜੇ
 ਇਹ ਬਾਤ ਉਨਾਨਾ ਮਿਨੀ ਤਦ ਤੂੰ ਮਾ
 ਇਤ ਪੜ੍ਹੀ ॥ ਅਤੀ ਉਲਾਹੁ ਵਾਮ
 ਤੀ ਉਲਰ ਸੁਲਵ ਉਲਲਾ ਮਮਰ
 ਮਿਨ ਕੁੰਮਾ ॥ ਮਰਥਾ ॥ ॥ ਬੀਦਗੀ
 ਕਰੇ ਸਾਂਈ ਦੀ ਬੀਦਗੀ ਕਰੇ ਪੈ ਕੀ ਬਰ
 ਦੀ ਤੇ ਬਾਦ ਸਾਹ ਭੀ ॥ ਤਦ ਓਹ ਸਖ
 ਸਫ ਕੀਰਨੁ ਜਾਇ ਮਾਲਿ ਮਗਤੇ
 ਬਾਦ ਸਾਹ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੁਖ ਨ ਸੁ
 ਦਾਇ ਮਾ ਸੇਖ ਕਰਿ ਮਾਤੂ ਬਾ
 ਦ ਸਾਹ ਨੁਕਹੁ ॥ ਮੇਰੇ ਮਾਏ ਦਈ

ਉਡੀਕਨਾਰਖਦੀ॥ਤਦਉਸਕਾ
 ਸਦਨੇਓਹੁਆਇਤਪਈ॥ਤਦਸੁ
 ਟਕੇਸੇਖਨੇਕਹਿਆਤੂੰਸੁਲਤਾਨ
 ਨੂੰਕਹੀ॥ਮੇਬੰਦਗੀਸਾਂਈਈਦਿ
 ਓਮੇਸਾਮਸਹੁਲਗਾਂਜਿਐਕੋਬ
 ਰਈਬੰਦਗੀਭੀਮੇਬੋਨਹੀਹੋਸਕ
 ਈ॥ਤੇਰੀਕਿਆਗਿਣਤੀਹੈ॥ਇਹ
 ਬਾਤਸੁਣਕੇਪਾਤਿਸਾਹਬਹੁਤਪ੍ਰ
 ਸੰਨਹੋਇਆ॥ਤਾਸੇਖਦੇਪਾਸਾਮ
 ਇਆ॥ਤਾਸੇਖਨੇਬਾਦਸਾਹਨੂਬ
 ਹਪਕਣਕੇਪਾਸਬੈਠਾਇਆ॥ਤ
 ਦਧੀਰਜਕਰਕੇਸੁਲਤਾਨਨੇਸਦ

ਲਕੀਤਾ॥ ਜੋ ਸੇਖ ਬਾਜ ਦੀ ਦੁਆ
 ਮਰਾਤ ਬਾਪੇ ਕੀ ਬਰਬੀ ਜਾ ਦਾ ਹੋਇ
 ਮਾ॥ ਜੋ ਅਬੂ ਜਿਹ ਲਨੇ ਪੇ ਕੀ ਬ
 ਰਨੂ ਡਿਠਾ ਸੀ॥ ਤੇ ਫੇਰ ਉਸ ਨਾਲ
 ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਦਾ ਰਹਿਆ ਸੀ॥ ਤੁ
 ਦ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਜੋ ਅਖੀਯ ਕੀ
 ਨਈ॥ ਅਨਾਲ ਪੇ ਕੀ ਬਰਨੂ ਇਕ
 ਅਲੀ ਨੇ ਹੀਏ ਖਿਆ ਸੀ॥ ਤੁਤ
 ਪਰਯਾਇਹ॥ ਸਾਂਝੀ ਲੋਕਾ ਦੇ ਦੇਖ
 ਦਈ॥ ਫ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਰ ਹੋ॥ ੫॥ ਦੁਬਤ
 ਹੋਗ॥ ਯਨੂਨ ਮਿਸਰੀ ਕਹਿਆ
 ਹੋ॥ ਇਕਾ ਵਿਚ ਜੀਗਲੇ ਦੇ ਸੈਤਾਨ

ਭੂਮੇ ਭੂਠਾ ਹੋ ਚਾਲੀ ਇਨ ਉਸ ਭੂਮੇ ਸ
 ਜਦਾ ਕਰਾਇਆ ਹੋਏ ਸਿਨ ਤਾ ਮੈ ਕਹਿ
 ਆ ਜੋ ਲੋਕਾਨੁ ਦੁਖ ਦੇ ਕੇ ਲਾਨ ਤਦਾ
 ਤਬ ਕਲੈ ਕੋ ਫਿਰਾਇਤ ਨੀ ਬੀਦਗੀ
 ਕਯਾ ਕਹਾਵੈ। ਉਸ ਕਹਿ ਆਹੇ ਯ
 ਨੂਨ ਜੇ ਕਰ ਮੇ ਬੀਦਗੀ ਵਿਸਾਗੀ ਹੈ।
 ਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਤਾ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਨਹੀ ਵਿਸਾਗੀ॥ ੬॥ ਫਾਰਤਾ ਹੋਗਾ॥
 ॥ ਖਜਾਨੇ ਨਉ ਸੇਰ ਵਾ ਬਾਦ ਸਾਹਦੇ
 ਸੋਇ ਕਸੀ ਦੂਕ ਨਿਕਲਿ ਆ॥ ਤੇ ਦਿ
 ਰ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਜਨ ਸੀ ਹਤਾਂ ਲਿਖੀ ਅ
 ਹੋਈ ਆਂਸੀ ਆ॥ ਜੇਹ ਵਾ ਭਾਈ ਨ

ਹੀਰਖਦਾਸੋਬੁਜਾਵਿਚਬਲਨਹੀ
 ਰਖਦਾ। ਜਿਓਰਜੀਦਨਹੀਰਖਦਾਸੋ
 ਰੋਸਨੀਅਖੀਆਂਦੀਨਹੀਰਖਦਾ
 ॥ ਜੇਹਤਾਧਨਨਹੀਰਖਦਾਸੋਦੁਖ
 ਸਿਸਾਰਦਾਨਹੀਰਖਦਾ। ਜਿਓਇਸ
 ਤੀਨਹੀਰਖਦਾਸੋਸੁਆਦਜਗਤ
 ਦਾਨਹੀਰਖਦਾ। ਜਿਕੋਈਇਹਚਾਰੇ
 ਬੀਜਾਨਹੀਰਖਦਾਸੋਗੀਅਮੁਤਲੱ
 ਕਨਹੀਰਖਦਾ। ॥ ਦਰਤਾਰੇਗ।
 ॥ ਇਕਾਇਨਮੋਲਨਾਕੁਤਬਦੀਨਾਮ
 ਦਰਮਹਲੇਯਹੁਦੀਆਏਗਾਇ
 ਆਤੇਕਹਿਅਜੋਮੁਸਲਮਾਨਾ

ਵਲੋ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਹਟਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬਾ
 ਲੀ ਦਿਨ ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਦਹਲ ਕਰੋਤ
 ਮੇ ਮਜਬੂਤ ਹਾਡਾ ਇਖਤਿਆਰ ਕ
 ਰਨਾ ਹਾ। ਤਾਂ ਉਨਾ ਬਾਲੀ ਦਿਨ ਉ
 ਸਦੀ ਖਿਜਮਤ ਕੀਤੀ। ਫੇਰ ਕਹਿ
 ਆ ਅਪਣਾ ਜੋ ਤੂੰ ਤਕਰਾਰ ਪੁਰਾ
 ਕਰਤ ਦਓਹੁ ਗਸਿਆ ਤੇ ਕਹ ਦਲ
 ਗਾ ਜੋ ਬਾਲੀ ਬਰਸ ਮੇਰੇ ਦੀਆਂ
 ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਖਾਧੀ ਤੇ ਪੁ
 ਸਾਕਓਨਾ ਦੀ ਪਹਿਰੀ। ਤੇ ਫੇਰ ਮੇ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਹੋਇਆ। ਤੇ ਇ
 ਹ ਅਜਬਾ ਅਹਿਮ ਕਹੈ ਨਿਜੋ ਬਾਲੀ

ਇਨਾਂ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਖਾਢਾਇਕੈ
 ਮੇਨੁਯਹੁ ਦੀ ਬਣਾਇਆ ਚਾਹਦੇਹੈ
 ਨਾਤਤਪਰਯਾਇਹਹੁਆਤਮ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ੀਸੀਮਜਬਾਈਕੈਦਾਵਿਚਨ
 ਹੀਸੀ। ਨਿਰਬਾਹਸਰੀਰਦੇਕਰਨ
 ਮਾੜਪ੍ਰਯੋਜਨਸੀ॥ ੮॥ **ਦੁਹਤਰੋ**
ਗ॥ ਸੁਖਨਸਾਈਲੋਕਦਾ। ਜੇਕ
 ਰਿਆਇਆਤੈਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਤਾ
 ਖਰਬਕਗ। ਜਾਂਤੋਰਜਟਵਾਲਾਇ
 ਸਥੀਕੋਈਨਹੀਹੋਇਆ। ਤੇਜੇਤੇ
 ਰੇਪਾਸੋਜਾਣਲਗੇਤਦਭੀਦਾਂਨਕ
 ਰਤਦਤੇਰੇਪਾਸਰਹੇਗੀ॥ ੯॥ **ਦੁਹ**

ਤੁਹਿਗ ॥ ਇਕ ਮੁਰੀ ਦ ਪਾਸ ਮੁਰ
 ਸਦ ਦੇ ਗਾਇਆ ॥ ਤੇ ਪੁਛਿਓ ਸ
 ਜੋ ਕੇਹ ਤੇਰਾ ਹੁਦਰਾ ਮੇਜੋ ਸਾਂਝੀ ਤੂੰ
 ਪਾਂਵਾਂ ॥ ਤਦ ਮੁਰ ਸਦ ਕਹਿ ਆਯੋ
 ਕੇਹ ਤੇਰਾ ਹੁਤੂ ਦੁਰਿ ਆਹੈ ਜੋ ਸਾਂਝੀ
 ਤੁਨਹੀ ਪਾਯਾ ॥ ਅਫਸੋਸ ਹੋ ਮ
 ਫਸੋਸ ਹੋ ॥ ਰਾਹ ਦੀ ਤਫਾ ਉਤ ਮੇਸੋ
 ਹੋ ॥ ਜੈਸੇ ਦੁਇ ਲੋਏ ਦੇ ਪੜੇ ਹੋ ਵਨ
 ਇਕ ਸਦਾ ਨਾਲ ਬਣਵਾਈਏ ਇ
 ਕ ਸਦੀ ਆਰਸੀ ਬਣਵਾਈਏ
 ਆਰਸੀ ਵਿਚੋ ਮੁਹ ਦਿਸਦਾ ਹੋ ॥
 ਤਾਤ ਪਰਯਾਇਹਾ ॥ ਜੋ ਦਿਲ ਤੁਸ

ਫਕਰੇ ਸੋਸਾਂਈ ਨੂ ਮਿਲਦਾ ਹੋ ॥੧੦॥
 ॥ ਦਾਰਤਾ ਹੋਗ ॥ ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸੁਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ॥ ਉ
 ਸਨੁ ਸੈਤਾਨ ਨੇ ਜਗਾਇਆ ॥ ਤੁ
 ਹਸਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੈਤਾਨ ਤੇਰਾ
 ਕ੍ਰਿਮਤਾ ਬੀਦਗੀ ਬੋਭੁਲਾਵਣ ਦਾ
 ਹੈ ॥ ਮੇਨੁ ਤੈ ਜਗਾਇਆ ਹੈ ਏਹ ਕਿ
 ਆਵਾਸਤਾ ॥ ਤਾ ਸੈਤਾਨ ਕਹਿਆ ॥
 ਇਕ ਦਿਨ ਅਗੇ ਦਿਨ ਅਗੇ ਤੈਥੋਂ
 ਇਹ ਵਖਤ ਚਕਾਸੀ ਤਦ ਤੂੰ ਜਾਗ
 ਕੇ ਬਹੁਤ ਰੋਦਾਰ ਹਿਆ ਸੀ ॥ ਜੇਏ
 ਹਵਖਤ ਬੀਦਗੀ ਦਾ ਤੈਥੋਂ ਗਹਿਜਾਂ

27
 ਦਾ ਤੇ ਫੇਰ ਉਠ ਕੇ ਤੂੰ ਪਰੇਸਾਨ ਹੋ
 ਦੋ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰ ਦੇ ਤੁਹ
 ਬੀ ਦਰੀ ਕਰਨ ਤੇ ਵਧੀ ਕਦ ਸਹ
 ਜਚ ਸਵਾਬ ਤੇ ਤੂੰ ਹੋਵਾ। ਹੁਣ ਤੂੰ ਜੋ
 ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਗਣ ਮਾੜਾ
 ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੁਪਰ ਯਾਇ
 ਹਭ ਜਨ ਕਰਨ ਨਾਲੇ ਮਨ ਨੀਵਾ
 ਕਰਨ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਵਧੀਕ ਹੈ॥
 ੧੧॥ ਵਾਰਤਾ ਹੋਗਾ॥ ਸਾਂਝੀ ਲੋਕ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਅਸ ਬਰਜਾ ਮਹਿ
 ਵਾਲ ਉਨਾ ਮਨੁ ਖਾਹੈ॥ ਜਿਨਾ
 ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਜਾਂ ਨਤਾਵਡੀ ਬੰਤਾ

੧੪

੦

ਕਰਤੇ ਹੈਨਾ। ਭਜਨਾ ਬਿਨਾ ਸਮਾਜ
 ਦਾ ਹੈ ਤਾਇਸਦੀ। ਬਿੰਤਾ ਨਹੀ ਕਰਦੇ
 ॥੧੩॥ ਫਾਰਤਾ ਹੋਗਾ॥ ਇਕ ਸਮੇਂ ਮੁ
 ਸੇ ਪਾਸ ਫਰਿਸਤਾ ਮਾਇਆ ਜੋ
 ਆਪ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਬੰਗਾ ਮ
 ਦਮੀ ਫੁੰਫ ਦੇਵੇ। ਤਾਂ ਉਨ ਦਾ ਸਿਆ
 ਜੋ ਏਹ ਬੰਗਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਹੋਇ
 ਮਾਜੋ ਇਸ ਨੁਕ ਹੋ ਜੋ ਇਕ ਬੁਰਾ
 ਮਾਦਮੀ ਫੁੰਫ ਲੈ ਮਾਉ। ਤਾਂ ਉਸ
 ਨੇ ਤਿਨਾ ਦਿਲ ਦੀ ਮੁਹਲਤ ਚਾਹੀ
 ਫਿਰ ਕੇ ਬੈਠੇ। ਇਨ ਆਪ ਦੇ ਗਾਲਿ
 ਰਸਾ ਪਾਇ ਕੇ ਲੈ ਮਾਯਾ। ਜੋ ਮੇਰੀ

29
 ਬੁਰਾਹਾਂ। ਤਵ ਮੁਸੇ ਕਹਿਆ। ਜੋ ਤੂੰ
 ਆਪ ਨੂ ਬੁਰਾ ਕਿਸਤ ਰਾ ਕਹਿ ਨਾਹੈ
 ।। ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਆ। ਜੋ ਮੈ ਆਪ ਦੇ
 ਗੁਨਾਹ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਹਾ। ਲੋਕਾ ਦੇ ਗੁ
 ਨਾਹਾਈ ਮੈਂ ਨੂ ਕੀਖ ਬਰਹੈ ਜੋ ਮੈ ਕਿ
 ਸੇ ਨੂ ਬੁਰਾ ਕਹਾਂ। ਤਾਹੁ ਕਮੁ ਹੋਇਅ
 ਜੋ ਅਗੇ ਭੀ ਏਹੋ ਬੀਗਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸ
 ਆਜ ਜੀ ਕਰ ਕੇ ਮੈਂ ਨੂ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆ
 ਰਾਹੋਇਆ ਹੈ॥ ੧੩॥ ਦੁਰਤਾ ਹੋਭਾ
 ।। ਵਿਚ ਜਾਮਨੇ ਮੀਰ ਤੈ ਮੁਰਦੇ। ਸੈ
 ਦਾ ਮਲੀਸਾਂ ਈ ਲੋਕ ਸੀ।। ਇਕ ਸ
 ਦਿਨ ਮਜਲਸ ਬਾਦਸਾਹ ਈ ਦੇ॥

੧੫

॥ ਕਿਸੇ ਸਖਸਨੇ ਉਸ ਸਾਂਈ ਲੋਕ
 ਦੀ ਸਿਫਤ ਕੀਤੀ ॥ ਜੋ ਸੈਦ ਅਲੀ
 ਵਿਚ ਤਿਨ ਸਿਫਤਾਂ ਹੋਨੀ ॥ ਇਕਤਾ
 ਹਰਾਮ ਨਹੀ ਖਾਯਾ ॥ ਦੂਸਰੀ ਕਾਬੇ
 ਵਲ ਪਿਠ ਕਰ ਕੇ ਨਹੀ ਬਹਯਾ ॥ ਤੀ
 ਸਰੀ ਬੋਲੀ ਜਨਾਵਰ ਦੀ ਸਮਝ
 ਦਾ ਹੋ ॥ ਥਾਵੇ ਸਾਹਿਕ ਹਿਅ ਉਸ
 ਦੀ ਅਜਮਾਇ ਸਕੀਤੀ ਭਾਹਿਯੋ ॥
 ਤਦ ਕਹਿਅ ਜੋ ਫਰਸ ਕਰੇ ਤੇ ਉਸ
 ਦੀ ਜਾਗਾ ਉਥੇ ਕਰੇ ਜਿਧਰ ਕਾਬੇ ਦ
 ਲ ਪਿਠ ਹੋਵੈ ॥ ਚੋਟੀ ਭੀ ਹਰਾਮ ਦੀ
 ਤਯਾ ਰਕਰੇ ॥ ਇਹ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਸਾਂਈ

31 ਲੋਕਨੁ ਬੁਲਾਇਆ। ਤਦਉਸਨੇ
 ਕਾਬੇਵਲਮੁਹਕਰਕੇਬੈਠਣਈਜ
 ਗਾਨਾਪਾਈ। ਲਾਚਾਰਹੋਇਆ
 ਤੇਕਿਬਲੇਵਲਪਿਠਕਰਕੇਬੈਠਾ।
 ਤਦਰੀਗਾਰੀਗਾਮਾਸਦੇਖਾਏਆ
 ਏਉਸਦੇਅਗੇਰਖੇ। ਜਦਓਹਖਾ
 ਵਣਲਗਾਤਦਸਾਹਨੇਕਹਿਆ
 ਜੋਲੋਕਕਹਿਏਹੈਨਾ। ਸੈਦਾਮਲੀ
 ਕਾਬੇਵਲਪਿਠਕਰਕੇਨਹੀਬਹਿਏ
 ਹੁਣਿਤੂਕਿਸਤਰਾਪਿਠਕਾਬੇਵਲਿ
 ਕਰਿਬੈਠਾਹੈ। ਤਾਉਸਕਹਿਆਜੋ
 ਕੋਈਤੁਹਾਡੇਵਲਮੁਹਕਰੇਉਸਈ

੧੬

੦

੦

ਪਿਠਕਾਬੇਵਲਹੋਇਜਾਈਹੋ॥ਇ
 ਸਥਾਤਥੀਬਾਦਸਾਹਈਤਸਲੀ
 ਹੋਈ॥ਫੇਰਕਹਿਓਸਸੁਦਿਆਰੇ
 ਜੋਤੁੰਹਰਾਮਨਹੀਖਾਵਾ॥ਸੋਹਦ
 ਕਿਉਹਰਾਮਖਾਂਦਾਹੈ॥ਤਕਹਿਓ
 ਸਜੁਮੇਖਾਵਾਹਾਂਸੋਹਲਾਲਹੈ॥ਜੋ
 ਤੁਸੀਖਾਵੇਹੋਸੋਹਰਾਮਹੈ॥ਮਲ
 ਕਨੇਕਹਿਮਾਕਿਸਤਰਾਜਾਣੀਏ
 ॥ਉਸਨੇਕਹਿਮਾਹੁਦੇਤੁਸਾਨੁਮ
 ਲੁਮਹੋਦਾਹੈ॥ਤਬਲਗਾਇਕਇ
 ਸਤੀਫਰਿਮਾਈਆਈ॥ਬਾਦ
 ਸਾਹਪੁਛਿਆਇਹਕੀਕਹਿਈ

33 ਹੈ। ਉਸ ਕਹਿ ਆਬ ਕਰਾ ਸੈਦਾਮ
 ਲੀ ਦੀ ਨਜਰ ਵਾਸਤੇ ਰਖਿਆ ਸੀ
 ॥ ਸੋ ਤੁਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਖੋਹ ਲੇ ਆ
 ਏਹੋ ਨਾ ਸੈਦ ਕਹਿ ਆਏ ਖੋ ਮੇਰਾ ਸੁ
 ਖਨ ਸਚਾ ਹੋਇ ਮਾ। ਇਸ ਥੀ ਉਪ
 ਰਿਤ ਇਕ ਸਜਨ ਵਰਨੇ ਕਧ ਉਪਰ
 ਬੈਠ ਕੇ ਦਰਿਆ ਦਕੀਤੀ। ਅੰਗ ਨੇ
 ਕਹਿ ਆਸੁ ਦਿਆ ਹੈ ਤੁਸੀ ਪਛੀ
 ਆਂ ਦੀ ਜੁਬਾਨ ਸਮਝ ਦੇਹੋ। ਇਹ ਕਿ
 ਆ ਕਹਿ ਦਾਹੈ। ਕਹਿ ਓਸ ਜੁ ਇਹ ਅ
 ਜਬ ਬਾਤ ਕਰ ਦਾਹੈ। ਕਹੋ ਉਚੀ ਕ
 ਹਾ ਕਿਹ ਉਲੀਕ ਗਾ। ਬਾਦ ਸਾਹ ਨੇ

੧੭

ਕਹਿਆਉਬੀਕਹੋ। ਤਾਉਸਨੇਕ
 ਹਿਆਇਹਜਨਾਵਰਕਹਿਦਾਹੈ
 ਰਿਤਵਿਤੀਇਸਤੀਦਾਪਾਜਾਮਾਕ
 ਜੀਪਹਿਰੀਬੈਠਾਹੈ। ਅੀਰਕਹਿਆ
 ਕਿਸਤਰਾਜਾਣੀਏ। ਸੈਦਕਹਿਆ
 ਦੇਖੀਏ। ਜਾਦੇਖਨਤਾਪਾਜਾਮੇਤੁ
 ਖੁਨਲਗਾਹੈ। ਇਆਹੈ। ਤਾਕਾਜੀ
 ਨੁਪੁਛਿਓਨੇਇਹਕਿਆਸਬਬ
 ਹੈ। ਤਾਕਾਜੀਨੇਕਹਿਆਜੋਭੁਲਾ
 ਵੇਨਾਲਮੇਇਸਤੀਈਸਲਵਾਰ
 ਪਾਇਆਇਆਗਾ। ਬਾਦਸਾਹ
 ਉਸਸਾਈਛੋਕਦੀਬਾਤਾਥੀਤਮ

ਜਬਹੋਇਆ॥੧੪॥**ਦੁਰਤਾਹੋਰਾ॥**

॥ਜੀਹੇਸਾਂਈਲੋਕਦਾਭਿਰਾਉਮਕੇ
ਜਾਇਤੇਖਤਤਰਫਭਾਈਦੀਵਲਾਇ
ਖਿਆ॥ਹੋਭਾਈਮੇਨੂੰਤਿਨਾਬੀਜ
ਦੀਚਾਹਸੀਦੋਪਾਈਆਹੈਨਾਇਕ
ਰਹਈਹੈਤੂੰਦੁਆਕਰਜੋਸਾਈਓ
ਹੇਭੀਦੇਵੈ॥ਪਹਿਲੀਚਾਹਮੇਰੀਇ
ਹਸੀਜੋਉਮਰਾਮਾਪਣੀਵਿਚਮਕੇ
ਦੇਗੁਜਾਰਾ॥ਸੋਮੈਆਇਪਹੁਤਾ॥
ਦੂਸਰੀਚਾਹਲੌਡੀਦੀਥੀਸੋਭੀਖਾ
ਤਰਖਾਹਗਥਿਆਈ॥ਤੀਸਰੀਚਾ
ਹਮੇਰੀਇਹਪੈਜੋਜੀਵਦਿਆਂਤੈਨੂੰ

ਮਿਲਣਾ। ਤਦ ਜੀ ਹੋ ਨੇ ਜਵਾਬ ਲਿ
 ਖਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਕਾ ਬੇ ਦੇ ਰਹਿ ਦਈ
 ਚਾਹੋ ਤੂੰ ਕਰ ਦਾਹੈ। ਤਿਸ ਨਾਲੋ ਮ
 ਪਟਾ ਬਿਤ ਸੁਧੁ ਕਰਿ। ਤਿਭਾਵੈ ਕਿ
 ਸੇਧਾਰਹਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਰਦਾ
 ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਹੈ ਨ ਮਰਦ ਮਕਾਨ
 ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਨਹੀ। ਤਿਤੁ ਹਿਜੋ ਲਿ
 ਖਿਆ ਮੇਨੁ ਖਾਤਰ ਖਾਹ ਲੋ ਤੂੰ ਮਿ
 ਲੀ ਸੇ ਜੇ ਕਰ ਤੇ ਰੇ ਵਿਚ ਮਰਦ ਮੀ
 ਹੋਈ ਤਤੂੰ ਬੀ ਦਿਆਂ ਸਾਂਈ ਦਿਆ
 ਨੁਆ ਪਟਾ ਬੀ ਦਾਨ ਬਣਾਵ ਦੇ ਜਾਂ
 ਤੇ ਤੈਨੇ ਸੇਵਕੀ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਸਾਹ

ਬੀਨਸੀਕਰਨੀ॥ਤੀਸਰਾਜੋਤੁਹਿ
 ਕਹਿਆਮੇਨੂਤੇਰੇਏਖਦਈਬਾਹ
 ਹੋਸੋਜੇਕਰਤੇਤੂੰਸਾਂਈਏਏਖਦਈ
 ਬਾਹੋਈਤਾਹਰਗਿਜਮੇਰੇਏਖ
 ਦਈਇਛਾਨਕਰਏ॥ਤਾਤਪਰਯ
 ਇਹਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰਨਾਲਿਅੰਸੀਪ੍ਰੀਤਿ
 ਕਰਜੋਹੋਰਸਪਾਸੇਦਾਬੇਤਾਨਦੁਰੇ
 ॥੧੪॥ ਦੁਰਤਹੋਗ॥ ਸਾਂਈਲੋਕ
 ਕਹਿਆਹੈਦੁਨੀਆਂਛਾਯਾਈ
 ਨਿਆਈਜੇਹਤਾਇਸਈਤਰਫ
 ਮੁਹਕਰੇਉਸਥੀਨਸਈਹੈ॥ਜੇਹ
 ਤਾਪਿਠਦੇਵੇਉਸਦੇਪਿਛੇਲਗ

ਦੀਹੈ॥੧੫॥ ਵਾਰਤਾਹੋਗ॥ ਸਾਂਈ
 ਲੋਕਾਕਹਿਆਹੈਜੋਸਿਸਕਿਸੇਪਾ
 ਸੋਤੁਲੋਵਰਖਨਹੈ॥ ਤੁਕੈਈਉਸ
 ਦਾਹੈ॥ ਤੇਜੋਕੋਈਤੇਰੇਪਾਸੋਲੋਵਰ
 ਖਦਾਤੂੰਅਮੀਰਉਸਦਾਹੈ॥੧੬॥
 ਵਾਰਤਾਹੋਗ॥ ਮੰਲਵੀਉਮੀਨੇਕ
 ਹਿਆਹੈ॥ ਵੈਰਾਗਵਾਨਓਹੁਹੈਜੋ
 ਕਿਸੇਦਾਦੁਖਾਇਆਦੁਖੇਨਹੀ॥
 ਤੇਬਡੇਪੁਰਖਾਰਥਵਾਲਾਓਹੁਹੈ
 ਜੇਹਵਾਲਾਇਕਦੁਖਦੇਣਦੇਹੋਵੈ
 ਉਸਨੁਭੀਦੁਖਨਦੇਵੈ॥੧੭॥ ਵਾਰ
 ਤਾਹੋਗ॥ ਕਿਈਸਖਸਹਾਤਮਧਾ

ਸਗਯਾ ਤੇ ਉਸਨੁ ਪੁਛਿ ਰਸ ਜੋ ਕਿ
 ਸਤਗੁਰ ਸਮਾ ਬਿਤੀਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ
 ਧਨ ਦੀਆਂ ਮਦਨ ਹੀ ਰਖਦਾ। ਹਾ
 ਤਮ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਹਥ ਦਿਖਾ ਜਾਨੇ
 ਸਾਂਝੀ ਦੇ ਹੈ। ਤਾ ਉਸ ਕਹਿਆ ਤੈਨੂੰ ਰੋ
 ਦੀਆਂ ਸਮਾਨ ਬੀ ਉਤਰ ਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਹਾ
 ਤਮ ਕਹਿਆ ਜੇ ਜਿਮੀਨ ਉਪ ਰਿਰਿ
 ਜਕ ਉਸ ਰੋ ਚਰਨ ਹੋਵੈ ਤਦ ਮਾਸਮ
 ਨ ਬੀ ਦੇਵੈ॥ ੧੮॥ ਫਾਰਤ ਹੋਗ॥॥
 ਸਿਫਲੀ ਸਾਂਝੀ ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਹੈ। ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ਦਾਸੁ
 ਕ੍ਰਮੇ ਕਿਸਤਰਾਂ ਗੁਜਾਰਾ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸਿ

੨੦

੦

ਸਾਰ ਦੇ ਵਿਚ ਤੈਅ ਸੀ ਬੀ ਜ ਕੋਈ
 ਨਹੀ ਪੈ ਦੇ ਕੀਤੀ ਜੋ ਦਿਲ ਦੇ ਬੀਨ ਦ
 ਲਾਇ ਕਹੋ ਵੀ। ਤਾਤ ਪਰ ਯਾਇਹ
 ਜੇ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਮਾਥਿ ਮਾ।
 ੨੦॥ ਵਾਰਤਾ ਹੋਗੁ। ਜੇ ਕਰਿ ਕੋਵਿ
 ਧਨਿ ਖੇਧਨ ਕਹਿ ਮਾਹਿ ਦਾਤੁ ਮ
 ਰਤ ਬਾਸਿ ਦਕ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਕਿਸ
 ਤਰਾ ਜਾਹਰ ਹੁੰਦਾ। ੨੧॥ ਵਾਰਤਾ
 ਹੋਗੁ। ਮਰਦ ਓਹ ਹੈ ਗਿਣਤੀ ਤੇ
 ਧੀ ਮਾਨ ਥੀ ਬਾਹਰਿ ਜਿਸ ਦਾ
 ਇਕ ਸਦਾ ਸਾਇਨਾ ਗਲਾ ਥੀ ਬਾਹ
 ਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਨਿ ਦਹੈ ਵਾਨ ਦੇ

ਭੈ। ਜਿਸਨੂੰ ਸ੍ਵਾਦਨਾ ਲਗਿ ਦਤੀ ੩੧
ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਦੇ ਬਡੇ ਭਾ
ਗ ਹੈ ਨਾ। ੩੨। ਵਾਰ ਭਾ ਹੋਗ।
ਆਦਮੀ ਆਵਿ ਚਤਿ ਨਾ ਸਿੰਫ
ਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਨਾ ਵਿਚ ਕੋ ਧਤੇ ਹਿੰ
ਸਬ ਹੁਤ ਹੈ ਸੋ ਆਨੰਦ ਬਾਧਿਅਮ ੦
ਵਾਂ ਦੀ ਤੇ ਕੁਤਿ ਆਂ ਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੇ
ਜਿਨਾ ਵਿਚ ਛੁਲਤੇ ਕਖਟ ਤੇ ਝੂ
ਠ ਬਹੁਤ ਹੈ ਸੋ ਆਨੰਦ ਸੈਤਾਨ
ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਜਿਨਾ ਨੁਖਾਵਾ ਤੇ ਸ
ਉਦਾਤੇ ਭੋਗਵਾ ਕਾਮ ਦੇ ਹੈ ਨਸੇ
ਆਨੰਦ ਪਸੁ ਆਈ ਹੈ। ਤੇ ਜਿ

ਨਾਵਿਚਾਨਿ ਸਰਾਤੇ ਸੀਤੋਖਤੇਦ
 ਇਆਤੇ ਮੇਝੀਆਇਕਹੇਸੇ
 ਮਾਨਿੰਦਦੇਵਤਿਆਦੀਹੈ॥ ੨੩
 ॥ ਵਾਰਤਾਹੋਭਾ॥ ਬਾਯਦੀਦਨੇ
 ਕਾਹਿਆਹੈਅਗੇਅੰਸਾਜਮ
 ਨਾਸੀਜੋਪਥਰਾਥੀਖਸਬੋਇ
 ਇਲਦੀਆਵਦੀਸੀ॥ ਹੁਦ
 ਅੰਸਾਸਮਾਹੋਇਆਹੈਜੋਇ
 ਲਾਥੀਬੋਇਪਥਰਾਦੀਆਵ
 ਦੀਹੈ॥ ੨੪॥ ਵਾਰਤਾਹੋਭਾ॥
 ॥ ਹਸਨਬਸਰੀਨੇਗਾਬੀਆ
 ਆਬਸਰੀਨੁਕਾਹਿਆਭੁਰ

ਤਾਕੀਤਾ ਬਾਹਨੀ ਹੈ॥ ਉਸ ਕਹਿਆ ੩੨
 ਸਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਭਰਤ ਕੋ ਸੇਹੋਵੈ
 ॥ ਤੇਵ ਯਵਹਾਰਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਮੇਕੁ ਛਨ
 ਹੀ ਵਿਬਹੁ ਕਮ ਪਰਮੇ ਸਰਦੇਹਾ॥
 ਤਦ ਹਸਨ ਕਹਿਆ ਏਹ ਦਰਸਾ
 ਕਿਥੋ ਪਾਇਆ ਹੀ॥ ਤਦ ਕਹਿਓ
 ਸਸਭ ਕੁਛ ਪਾਵਦਾ ਛਾਡਿ ਆਹੈ
 ॥ ਤਦ ਏਹ ਦਰਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ॥
 ਤਦ ਹਸਨ ਕਹਿਆ ਖੁਦਾਰਾ ਭੂ
 ਦਾਨੀ ਚਾਫਤ ਭੂ ਤਦਾਨੀ ਮਨ ਚਿਰਾ
 ਬੇ ਭੂ ਦਾਨ ਮਾ ਅਰਥਾਇਹਾ ਖੁ
 ਦਾ ਭੂ ਤੂੰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਨੀ ਹੈ॥

ਤਾਰਾਬੀਆਂਕਾਹੀਆਕਿਸਪ੍ਰਕਾ
 ਰਾਨਾਨਤੁੰਜਾਦਨਾਹੈ॥ਮੇਉਸਤੁੰ
 ਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਤੇਪਰੇਜਾਦਨੀਹਾਂ
 ॥੨੫॥ਵਾਰਤਾਹੋਗੁ॥ਇਕਸਸਮੇ
 ਜੁਨੈਦਸਾਈਲੋਕਪਾਸਸੈਤਾਨਾ
 ਇਆਜੁਨੈਦਕਹਿਆਤੂੰਫਕੀ
 ਰਾਨੁਦੁਖਦੇਨਾਂਹੈਸਾਈਥੋਨਹੀਤੁ
 ਰਦਾ॥ਸੈਤਾਨਕਹਿਆਤੁਹਿਜਾਦ
 ਬੁਝਕੇਮਨਸੁਰਦੇਮਾਹਨਦਾਫਤ
 ਦਾਦਿਤਾਤੇਨੁਸਾਈਦਾਭੈਨਾਆਉ
 ਮਾ॥ਤਦਜੁਨੈਦਦੇਨੇਤੁਰਾਮਾਏ
 ਤੇਕਹਿਓਸੁਤਾਹਿਸਚੁਕਾਹਿਆ

ਹੈਪਰਮੇਸਾਂਈਏਹੁਕਮਨਾਲਫ
 ਤਵਾਇਤਾਹੈ। ਸਿਓਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਜਦਮਨਸੁਰਮਨਲਹਕਕਹ
 ਦਲਗਾਤਦਬਕਦਾਦਲੋਕ
 ਇਕਟੇਹੋਇਕੇਉਲਮਾਦਾਪਾਸ
 ਗਏਤੇਕਹਿਓਨੇਤੁਸੀਆਖੋਤਦ
 ਇਸਨੂਮਾਰਸੁਦੀਏ। ਜਿਉਮਤ
 ਨਾਵਿਗਏ। ਤਦਉਨਾਕਾਰੀਆ
 ਸਾਡੀਕੀਮਜਾਲਹੈਜੁਨੈਦਦੇਖੈ
 ਠੀਆਮਸੀਮਨਸੁਰਦੇਮਾਰ
 ਨਦਾਫਤਵਾਦੇਈਏ। ਤਦਸਭੇ
 ਰਲਕੇਮੇਰੇਪਾਸਆਏ। ਤੁਹਾਤਿ

ਨਮਹੀਨੇਮੈਉਨਾਨੁਦਾਰਮਦਾਰ
 ਕਰਦਾਰਿਹਾ। ਜਦਓਹਲਾਧਾ
 ਰਮੈਨੁਤੀਗਕਰਦੇਭਏਤਾਂਮੈਮ
 ਧੀਗਤਿਨੁਉਠਕੇਇਸਨਨਕਰ
 ਕੇਸਿਰਨੰਗਕਰਕੇਸਾਈਦੇਮ
 ਗੋਬਿਤਇਕਾਗਰਕਰਕੇਗਲ
 ਵਿਘਪਲਾਪਾਇਕੇਬੇਨਤੀਕੀ
 ਤੀਹੇਸਰਬਗਮਸਦਾਮੀਮੈਉਨਾ
 ਲੋਕਾਂਥੀਆਜਜਹੋਇਆਹਾਂਜੋ
 ਮੈਥੋਮਨਸੁਰਦੇਮਾਰਨਦਾਹੁਕ
 ਮਮੰਨਦੇਹੋਨਾ। ਤੇਮੈਜਾਣਨਾਂਹਾਂ
 ਅਨਹਕਮਨਸੁਰਨਹੀਕਹਿਦਾ

ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਦੇ ਮਾਰਨ ਦਾ ਫਤਵਾ
 ਕਿਸਤ ਰਾਂਗ ਲਿਖਾਂ। ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਇ
 ਸ ਬਾਤ ਦਾ ਮੇਰੇ ਰਸਤਾ ਦਸੋ। ਤੁ
 ਦਾ ਮਕਾਸ ਬਾਦੀ ਹੋਈ ਹੋ ਸੁਨੈ ਦ
 ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕਾਹੀ ਮਾਮੀਨ ਕੇ ਮਨ ਸੁ
 ਰਦੇ ਮਾਰਨ ਦਾ ਫਤਵਾ ਦੇਹੀ। ਜ
 ਤੇ ਹਜਾਰਾਂ ਫਰਿਸਤੇ ਰੂਹ ਮਨ ਸੁ
 ਰਦੇ ਲਿਆਵਦ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਜੇਹੋ ਨਾ।
 ਹੋ ਸੁਨੈ ਦੂਤੀ ਗੰਗੇ ਇਸ ਬਾਤ
 ਰੇ ਮਨ ਸੁਰਜੋ ਪਿਆਰ ਹੋ ਸੋ ਮੇਰੇ
 ਮਿਲੇ ਗਾ। ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਣਦੇ ਮ
 ਮੀ ਮੁਰਦੇ ਲਾਹੇ। ਇਸ ਬਾਤ ਬਸ

ਰੂਪਾਹਿਰਕੇਮੇਆਪਦੇਮਕਾਨਪ
 ਰਬੈਠਾ। ਤਦਉਲਮਾਸਭੇਆਏ
 ਤੇਖਲਕਤਸਭੇਮਨਸੂਰਨੁਪਕ
 ਰਕੇਲੈਆਈ। ਜਦਮੇਕਲਮਭ
 ਰਕੇਲਿਖਣਲਗਾਤਦਾਅਫਸੋਸ
 ਕਰਨੇਤ੍ਰਾਵਿਚੋਇਤਨਾਜਲਬ
 ਲਿਆਜੋਕਾਗਾਹਤਰਹੋਗਾਇਅ ०
 ਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਤਿਨਵਾਰੀਹੋਇਅ ०
 । ਜੇਫਤਵਾਮੇਥੋਨਾਲਿਖਿਆਗ
 ਇਆ। ਉਸਵੇਲੇਮਨਸੂਰਨੇਮੇ
 ਨੂਰੋਇਆਵੇਖਕੇਸੱਯਦਾਕੀਤਾ
 । ਤੇਕਹਿਆਜੋਪਿਛਲੀਰਾਤਦਾ

49
ਸੁਖਨਯਾਦਨਹੀਕਰਦਾਜੇਹੁ
ਦਤੀਕਮੇਰੇਕੀਮਦਿਚਹੇਰਾਪਿਅ
ਕਰਨਾਹੈ। ਤਦਬੈਥੀਵਾਰਮੇਕ
ਲਮਲੈਕੇਫਤਵਾਲਿਖਿਆਮ
ਨਸੁਰਦੇਮਾਰਦਵਾਸਤੋ। ਤਦਓ
ਹਲੇਕਮਨਸੁਰਨੂਪਕਤਕੇਲੈ
ਗਏ। ਪਰਾਇਸਅਫਸੋਸਨਾ
ਲਚਾਲੀਦਿਨਮੇਪਾਰਿਥੀਬਾ
ਰਾਨਿਕਾਲਿਆਤੇਸਾਰੇਜਨਮ
ਦਾਨੇਮਕੀਤਾ। ਜੋਇਸਸਰਮਿੰਦ
ਗੀਕਰਕੇਮੇਸਿਰਤੇਪਗੜੀਨਾ
ਬੀਨਾਗਾਤੇਉਪਰਬਸੜਨਾਰਿਛਾ

੨੫

੦

ਗਾਗਤੇ ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਦਾ ਫਤਵਾ ਨਾ
 ਲਿਖਾਂਗਾ ਗਾਤਿ ਸਥੀ ਪਛੈ ਜੁਨੈ
 ਦਦੇ ਨੇ ਕੁਝ ਰਕੇ ਕਾਹਿ ਆਹੇ ਸੈਤਾਂ
 ਨਜਦਮਨ ਸੁਰਨੁ ਸੁਲੀਭ ਝਾਇ
 ਆਉ ਸਵਖਤ ਤੂੰ ਕਿਥੇ ਸੋ। ਉਸ
 ਕਹਿਆ ਮੇ ਸੁਲੀਏ ਪਾਸ ਖੜੇ ਤ
 ਸਾਂਗਤੇ ਦੇਖਦਾ ਸਾਂ ਜੋ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਫਰਿ
 ਸਤੇ ਬਾਹਿਸਤਾਂ ਦੇ ਮੇਵੇ ਲੈ ਕੇ ਖੜੇ
 ਤੇ ਸਨਾ ਜੋ ਪੈਰ ਰਖਦੀ ਜਾਗਾ
 ਥੇ ਨਹੀ ਸੀ। ਜਦ ਭਿਨਾਮਨ ਸੁ
 ਰਨੁ ਸੁਲੀਭ ਝਾਇ ਆਤਾਂ ਉਪਰ
 ਬੈਠ ਕੇ ਅਨਲਹ ਕਬੋਲਿਆ

ਤਾਂਓਨਾਸਮਾਭਿਅਮਾਜੋਮਜੇਜੀਵ
 ਤਾਹੈ॥ਤਦਉਸਦੇਅੰਗਵਛੁਟ
 ਲਗੇਜੇਹਵਾਅੰਗਕਟਦਉਥੋਅ
 ਵਾਜਅਨਲਹਕਾਮਾਵੇ॥ਜੇਹਤੀ
 ਭੂਦਭੁਨਦੀਗਿਣੇਸੋਜਿਮੀਨਉਪ
 ਰਸਕਲਾਅਨਲਹਕਦੀਬਦਸ
 ਵੇ॥ਤੇਜੇਹਵੇਲੋਕਓਥੇਜੇਤਿਨਾਦਿ
 ਚੋਜੇਹਵੇਉਸਦੇਹਾਲਥੀਬੇਖਥਰ
 ਸੇਸੇਪਥਰਲਗੇਮਾਰਨਾ॥ਤੇਜੇ
 ਹਵੇਮਾਹਿਰਮਸੇਸੋਰੋਵਟਲਗੇ
 ਉਸਸਮੇਭੈਦਅਨਸੁਰਦੀਬੁਰਕਾ
 ਪਹਿਰਕੇਅਈਤੇਪਾਸਸੁਲੀਦੇ

੨੬

ਮਾਇਖੜੇਤੀਤੇਭਦਨਕਕਕੇਕਹ
 ਵਲਗੀ॥ ਅਜਲਹਕਬਹਕਮ
 ਨਲਹਕਮਨਸੁਰਮਸਤਰਾਬਰ
 ਦਾਰਦਾਸਤਨ॥ **ਅਮਰਗ**॥ ਅਜ
 ਲਹਕਦੀਨੇਨਾਲਹਕਮਨਲਹ
 ਕਦੇਮਨਸੁਰਮਸਤਨੁਉਪਰਿਸੁ
 ਲੀਏਬਣਾਇਆ॥ ਤਦਮਨਸੁਰ
 ਨੇਉਸਈਓਰਦੇਖਕੇਕਹਿਆਹੇਭੈ
 ਦਰੇਵੀਦਾਵਿਛੁੜਨਵਾਲਿਆਂ
 ਨੁਹੈਕਿਮਿਲਨਵਾਲਿਆਂਨੁ॥
 ਤਾਂਤੇਤੂਸਬਬਦਾਰੇਵਦਾਤਿਆ
 ਗਾ॥ ਜਾਂਤੇਭਾਈਤੇਗਾਮਾਪਦੇਏ

ਸਤੁਨੁਪਾਪਤਹੋਇਆਹੈ। ਤੂੰਹਸ
 ਕੇਪਰਜਾਹਿ। ਤੇਨਿਸਬਿੰਤਹੋਹਿ
 ਇਹਕਹਕੇਉਧਰੋਧੀਆਨਹਟਾਯ
 । ਸੇਏਹਬਾਤਾਂਮੇਰੇਦੇਖਦਿਆਹੋਇ
 ਯਾਂਜਦਤਕਥਿਸਦੇਅੰਗਥਿਕਦ
 ਦੇਰਹੇਤਦਤਕਮੇਭੀਪਾਸਖੜੋਤਾ
 ਰਿਹਾ। ਜਦਉਸਦੀਜੁਬਾਂਨਮੁਬਾਰ
 ਕਕਦੀਥਿਨੇਤਦਥਿਨਾਦੁਸਦਾਂਵਲੋਂ
 ਮੇਭੀਮੁਹਫੇਗਲਿਆ। ਉਸਦਖ
 ਤੁਹਉਸਆਰਫਦਾਸਰੀਰਥੀ
 ਬਾਹਰਆਇਆ। ਤਦਸਭਨਾਫ
 ਰਿਸਤਿਆਨੈਜੈਜੈਕਾਰਕੀਤਾ।

॥ ਜੇਮਨ ਸੁਰ ਆਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ
 ਨੂਮਿ ਲਿਆਵਿ ਛੇੜਾ ਦੁਰ ਹੋਇ
 ਆ॥ ੩੫॥ **ਦੁਰਤ ਹੋਗਾ** ॥ ਸਾਂਈ
 ਲੋਕ ਨੇ ਕਹਿ ਆਹੈ ਹੋਛ ਕੀਰ ਜੇਕ
 ਰ ਤੈ ਕੀ ਮਨਾ ਕਰਿ ਸਕੇ ਤਾਂ ਇਹ ਭੀ
 ਤੈ ਨਾ ਕਰਗਾ ॥ ਅਰਥ ਇਹਾ ॥ ਜੇਕਰ
 ਨੇ ਕੀ ਨਾਂ ਕਰ ਸਕੇ ਤਾਂ ਬਾਦੀ ਭੀ ਨਾ
 ਕਰਗਾ ॥ ਤੇ ਜੇਕਰ ਦਰਤ ਨਾ ਰਖ ਸ
 ਕੇ ਤਾਂ ਹਰਾਮ ਨ ਖਾਓ ॥ ਤੇ ਜੇਕਰ ਫ
 ਕੀ ਗਈ ਖਿਜਮ ਤਨ ਹੀ ਕਰ ਸ
 ਕਦਾ ਦੁਖ ਭੀ ਨਾ ਦੇਗ ॥ ੩੬॥ **ਦੁਰ**
ਤ ਹੋਗਾ ॥ ਅਬ ਦੁਲਾਇ ਨ ਸਾਰੀ

ਅੰਗੂਰਖਰੀਦਣਬਜਾਰਵਿਚਗ
 ਇਆ। ਤੇਮੇਵੇਫਰੋਸਪਾਸੋਂਇਕਦ
 ਦਾਅੰਗੂਰਦਾਪਾਹਿਲੋਚਖਿਆਸੁ
 ਆਦਵੇਖਣਵਾਸਤੋਪਿਛੋਕਿਆ
 ਸਕੀਤਾਜੇਦਾਦਾਅੰਗੂਰਦਾਮੇਹੁਕ
 ਮਮਾਲਕਦੋਸਿਵਾਇਖਾਧਾਰੈਤਿ
 ਸਕਰਬਹੁਤਲਾਜਮਹੋਕੇ। ਮੇਵੇ
 ਫਰੋਸਨੁਕਹਿਦਲਗਾ। ਇਸਦਾ
 ਵੇਦਾਮੁਲਮੇਥੇਲੈਤਦਉਸਮਨਜੂ
 ਰਨਾਕੀਤਾ। ਤਦਉਸਕਹਿਆਇ
 ਕਰਪਈਆਲੈ। ਤਾਉਸਮਨਜੂ
 ਰਨਾਕੀਤਾ। ਤਾਂਕਹਿਓਸੁਦਸਬੁਦ

ਕੀਆਲੈਤਾਂਭੀਨਾਮੀਨਿਆਤਦ
 ਨੈਸੈਬਦਕੀਉਪਰਸੁਲਾਹੋਈ॥
 ਅਗੂਰਫਰੇਸਰਾਜੀਹੋਇਆ॥
 ਤੇਹਸਕੇਕਹਿਦਲਗਾਜੇਇਕਦਾ
 ਦੇਦਾਮੁਲਮੈਨੈਸੈਦਿਰਮਤੋਥੋ
 ਲਿਆਹੋਬਡਾਤਮਜਬਹੈ॥ਤੁਦ
 ਫਕੀਰਕਹਿਆਜੇਤੂੰਸੁਲਤਾਨਕ
 ਰਦੇਪ੍ਰੰਹਸਾਰਹਿਰਮਦੀਜਮਯ
 ਤਮੈਥੇਸੀਸਭੇਤੋਨੂੰਦੇਂਦਾ॥੨੭॥ਦ
 ਰਤਾਹੋਗਾ॥ਰਾਬੀਆਂਬਸਰੀਨੂਕਿ
 ਸੇਸਾਂਈਲੋਕਕਹਿਆਜੇਪਰਮੇ
 ਸਰਨੁਦੋਸਤਰਖਨੀਹੋਤਾਂਕਾਹਿ

57
 ਓਸੁਰਖਨੀਹਾਂ। ਤਾਂ ਕਹਿ ਓਸੁਸੈਤਾ
 ਨਨੁਦੁਸਮਨਰਖਨੀਹੈ। ਤਾਂ ਕਹਿ
 ਓਸੁਪ੍ਰੀਤਪਰਮੇ ਸਚਦੀਵਿਬੇਸੇ
 ਤਾਂ ਨਨਾਲਦੁਸਮਨੀਕਰਨਦਾਮੇ
 ਸਰਮੇਨੁਨਹੀਮਿਲਦਾ। ਅਪੇਪਰ
 ਪੇਕੀਬਰਨੁਮੇਸੁਪਨੇਵਿਬਡਿਠਾ
 ਸੀ। ਤਦਮੇਨੁਕਹਿਓਨੇਮੇਰੇਨਲ
 ਦੇਸਤੀਰਖਨੀਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਕਹਿਆ
 ਹੇਪੇਕੀਬਰਪ੍ਰੀਤਪਰਮੇਸੁਰਦੀਵਿ
 ਬਾਮੇਸੀਮਗਨਹੋਈਹਾਂ। ਜੋਹੋਰ
 ਸਦੀਦੇਸਤੀਦੇਦੁਸਮਨੀਦੀਸਮ
 ਹੀਇਲਾਵਿਬਨਹੀਰਹੀ॥੨੮॥

੨੮

॥ ਵਰਤਾਹੋਗੁ ॥ ॥ ਇਕਸਾਇਨਹ
ਸਨਬਸਗੀਨੇਰਸਤੇਦੁਰੀਸਾਂਦੀ
ਗਾਥੀਆਗੂਰੀ ॥ ਜੋਵਿਚਾਇਕਸ
ਹਥਦੇਅਗਨੀਲਈਹੋਈਹੈ ॥ ਤੇ
ਦੂਸਰੇਹਥਾਵਿਚਸਲਦਾਭਾਂਡਾ
ਲਾਮਾਹੋਇਆਹੈ ॥ ਤਾਂਹਸਨ
ਪੁਛਿਆਹੋਗਾਥੀਆਕਿਥੇਬਲੀ
ਹੈ ॥ ਤੇਇਹਸਲਤੇਅਗਨੀਕਿ
ਥੇਲੈਬਲੀਹੈ ॥ ਤਾਂਕਹਿਓਸੁਜੋਪ
ਦੀਨੁਵਿਚਨਰਕਦੇਡੋਲਾਂਗੀ ॥
ਤੇਅਗਨਨੂੰਵਿਚਸੁਰਗਦੇਲਾ
ਵਾਂਗੀ ॥ ਜੋਕੋਈਸਾਈਲੋਕਨਰ

ਕਦੇਭੈਥੀਤੇਸੁਰਗਈਇਛਾਕਰ
ਪਰਮੇਸਰਦੀਪ੍ਰਤਿਨਾਕਰੈ। ਤਾਤ
ਪਰਯਾਇਹਨਿਹਕਾਂਮਹੋਇਕੈਪ
ਰਮੇਸੁਰਈਸੇਵਾਕਰੈ॥੨੯॥

॥ = ॥ ਵਾਰਤਾਹੋਗੁ॥ = ॥

॥ ਇਕਸਥਾਪਨੇਆਪਦੇਬੇਟੇਨੂੰ
ਕਹਿਆ॥ ਅਜਸੋਕੁਛਤੂੰਬੋਲੇਤੇ
ਜੋਕੁਛਤੂੰਸੁਣੇਤੇਜੋਕੁਛਤੂੰਕਰੇਸੋ
ਤੂੰਮੇਨੂਰਾਤਨੂਕਹੀ॥ ਤਦਉਸਨੇਰ
ਤਨੂੰਹੋਕੀਕਤਸਭਆਪਦੇਬਾਪ
ਨੂਸੁਣਾਈ॥ ਤੇਦੂਸਰੀਰਾਤਨੂਫੇਰ
ਬੇਟੇਨੂਕਹਿਆਜੋਤੂੰਅਜਦੀਹਕੀ

੩੦

ਕਤ ਸੁਦਾਇ। ਬੇਟੇ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਇਹ ਗਲ ਹਰ ਰੋਜ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਨਹੀ
 ਪੁਜ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਕਹਿਆ ०
 ਮੇਏ ਸਗਲ ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਸੀ ਹਤ ਦੇ
 ਨਾਹਾਂ। ਜਿਉਂ ਖਬਰ ਦਾ ਰਹੇ ਹਤੇ ਤੁ
 ਲੇ ਕਰ ਮਾਥੀ ਗਾਫੁਲ ਨਹੋਇ।
 ਤਾਤ ਪਰਯਾਇ ਹੋ ਜੋ ਬਾਪ ਪਾਸ
 ਇਕਾਇਨ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਦਸ ਨਦੀ
 ਤਾਗਤ ਨਹੋਈ। ਤਾਸਾਰੀ ਉਮਰ
 ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਅਜਗਾਈ ਲਪਾਸ ਕਿ
 ਸਤੁਰਾਦ ਸੇਗਾ। ੩੦। ਵਾਰਤਾ
 ਹੋਗ। ॥ ਇਕਾਇਨ ਗਾਥਾ ਮਾਥ

ਸਰੀਤੇਇਬਰਾਹੀਮਬਲਖੀ
ਦਾਸਤੇਖਾਦੇਦੇਕਦਕਪੀਹਦੇਸੀ
ਨਾ।ਉਸਸਮੇਬਾਯਦੀਦਬੁਸਤ
ਮੀਉਥੇਪਹੁਬਿਅਤੇਗਾਬਿਆ
ਤੁਕਹਿਅਜੇਕਿਤਨੀਆਕੁਬਾ
ਤਾਮੇਤੇਰੇਪਾਸਅਰਜਾਂਕੀਤੀਅ
ਚਾਹਨਾਂਹਾਂ।ਤਾਰਾਬਿਆਨੇਕਹਿ
ਆਮੇਨੀਗੀਬੈਠੀਹਾਂਬਸਤਲੈਕੈਤੇ
ਰੇਪਾਸਆਉਨੀਹਾਂ।ਜਦਆਂਈ
ਤਾਂਬਾਯਦੀਦਨੇਕਹਿਆਬੀਬੀ
ਰਾਬਿਆਂਇਬਰਾਹੀਮਨੇਅਜੇ
ਕਲਫਕੀਰੀਦਾਬੁਰਕਾਪਾਹਿਰਿ

੩੧

ਸੁੰਦਰ

ਆਹੈ॥ ਤੇਤੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਨੰਗੀ
 ਹੋਇ ਕੇ ਕਦ ਕਪਿਹ ਦੀ ਰਹੀ ਹੈ॥
 ਤੇ ਮੇਹ ਮੇਸਾਂ ਵਾਛ ਕੀ ਰਹਾ ਮੇਰੇ ਪਾ
 ਸ ਬਸ ਕੁਲੈ ਕੇ ਆਈ ਹੈ॥ ਤੁਝ
 ਰਾਖਿਆ ਕਹਿ ਆਇਸ ਦਾਸ ਤੇ
 ਬਸ ਕੁਪਹਿਰੇ ਹੈ ਨ ਜੋ ਤੈ ਭੁਨ ਦਸ
 ਦੀ ਰਖਿਆ ਦਾਸ ਤੇ ਕਸ ਦ ਨਾ ਕ
 ਰਨਾ ਪਵੇ॥ ਜਾਂ ਤੇਤੂੰ ਸਾਰੀ ਉਮਰ
 ਵਿਚ ਜੁਆਨੰ ਇਸ ਤ੍ਰੀ ਡਿਠੀ ਨਹੀ
 ॥ ਤੇ ਇ ਬਰਾਹੀ ਮਸੇਲਾ ਸੇ ਇਸ ਤ੍ਰੀ
 ਸੁੰਦਰ ਨ ਉਜੁਆਨ ਦਾਸ ਤੇ ਸਾਂ
 ਈ ਦੇ ਛਡ ਕੇ ਛਕੀ ਰਹੇ ਇ ਆਹੈ॥

॥ ਬਾਯਦੀਦਗੁਸੇਵਿਰਾਮਾਇਆ ੩੩

॥ ਤੇਕਹਦਲਗਾਜੁਤੈਨੁਬਡਾਗੁ

ਮਾਨਹੈਪਰਮੰਰਤਾਂਵਿਰਪੇਕੀਬਰੀ

ਨਹੀਹੋਈ॥ ਰਾਬੀਆਂਕਹੀਆਸ

ਚਹੈਮੰਰਤਨੇਦਾਦਾਖੁਦਾਈਬੀਨ

ਹੀਕੀਤਾ॥ ੩੧॥ ਦਾਬਤਾਂਹੋਗੁ॥

॥ ਇਕਾਇਨਬਾਯਦੀਦਬੁਸਤਾਮੀ

ਕਿਸੇਬਾਗਗਾਇਆਓਥੇਇਕਤ

ਥੀਬਦੁਕਾਂਨਬਦਾਇਕੇਬੈਠਾਹੋ

ਇਆਸੀ॥ ਬਾਯਦੀਦਨੇਤਬੀਬ

ਨੂੰਪਾਛਿਆਜੇਦਾਭੂਦਫੈਕਰਨਦ

ਲਾਗੁਨਾਹਾਂਦੇਯਾਦਹਈ॥ ਸੁਨ

ਵੈਤਥੀਬਾਸਿਰਨੀਵਾਕਾਰਿਕੋਥਿ
 ਤਾਵਾਂਨਭਾਇਆਉਸਵਖਤ
 ਇਕਾਮਾਸਕਜੀਜੀਰਬਸਤਾਓਥਿ
 ਖੜੋਤਾਸੀ॥ਉਸਕਹਿਆਦਾਤੂ
 ਗੁਨਹਾਂਤੇਰਿਆਂਦਾਸੇਜਾਣਦਾਹੰ
 ॥ਜੇਤੂਕਰਸਕੇਤਾਂਸੇਖਕਹਿਅ
 ਦਸਾ॥ਉਸਕਹਿਆਬੇਖਫਕੀ
 ਰੀਦੀਲੋਕੋਸਬਰਦਾਪੜਉਸਨ
 ਲਰਲਾਤੇਹਰੀੜਾਇਲਮਦੀ
 ਨਾਲਬਹੇੜੇਅਦਬਹੇਮਿਲਾ
 ਇਨਾਨੂਦਸਤੇਤਉਫੀਕਦੇਨਾਲ
 ਕਦਾਵਿਥਦੇਗਾਵੀਰਾਰਦੇਪਾਇ

65

॥ ਤੇ ਪਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਰੁ
ਲਾ ਤੇ ਅਗਨਿ ਇਸ ਕ ਦੀ ਜਲ
ਇ। ਤੇ ਕ ਦੋ ਰੇ ਉ ਮੇ ਦ ਦੇ ਵਿਚ ਰੰਢਾ
ਕਰਿ ਕੇ ਪੀਉ। ਜੇ ਗੁਨਾ ਹ ਤੇ ਰੇ ਸਤ
ਦੁਰ ਹੋਇ। ੩੨॥ ਵਾਰਤਾ ਹੋਗ।
॥ ਹਸਨ ਬਸਰੀ ਸਕੀ ਕ ਬਲਖੀ
ਬਾਯ ਦੀ ਦਬੁ ਸਤਾਂ ਮੀ ਜੁਨੈ ਦਬਗ
ਦਾ ਦੀ ਰਾਬੀਆਂ ਬਸੁਰੀ ਦੇ ਪਾਸ ਅ
ਏ। ਤੇ ਕ ਹਿ ਦਲਗੇ ਅਸੀ ਇਕ
ਵਾਰਤਾ ਕਹਨੇ ਹਾਂ ਜੇ ਤੂ ਮੰਨੀ। ਤਾਂ
ਰਾਬੀਆਨੇ ਕਹਿਅ ਜੇ ਤੂ ਹਾ ਤੇ
ਇਲਾ ਵਿਚ ਹੋ ਸੋ ਕਹੈ। ਤਦ ਥੋ

੩੩

੦

੦

ਲੇਜੋ ਸਹਾਮੀ ਮਦਈ ਵਿਚ ਜਾਮ
 ਨਾਇ ਸਤੀ ਦਾ ਭਰਤਾ ਬੀ ਨਾਰ
 ਹਿਦਾ ਵਰੁ ਸਤ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁੰਭੀ
 ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਜਿਸ ਨੁਮਨ ਜੁਰ ਕਰੇ
 ਸੇ ਤੈ ਨੁਨਿ ਕਹਾ ਵਿਚ ਲਿਆਵੇ
 ॥ ਤਾਂ ਰਾਬੀ ਮਾ ਕਹੀ ਮਾ ਕੀਤ
 ਨੀ ਮਾ ਕੁਝਾ ਤਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਮਸੀਕ
 ਮੇਰੇ ਮਨੀ ਵਿਚਿ ਹੈ ਨ ਜੇ ਹਤਾ ਉਨ
 ਦਾ ਉਤਰ ਦੇਵੈ ਤੇ ਸਨੁ ਮੇ ਭਰਤਾ
 ਕਰਨੀ ਹਾਂ ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜੀ
 ਸਵੇਲੇ ਬਾਲਕ ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਾਰ
 ਭਾਵਿ ਚ ਚਹੁ ਮਹੀਨੀ ਅੰਦਾਹੀ

67 ਦਾਹੈਉਸਵੇਲੇਉਸਦੇਸਰੀਰਵਿਚ ੩੪
 ਭੁਧਪਰਵੇਸਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਂਫੇਰਸ
 ਰੇਸਾਂਈਅਗੇਅਰਜਕਰਦੇਹੈਨਾ।
 ਜੋਏਹਮਰਦਨੇਕਹੋਵੇਗਾਕੇਬਦ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋਮੇਨੂੰਇਹਦਸੋਜਦ
 ਇਹਫਾਰਿਸਤਿਆਨੇਮੇਰੇਵਾਸ
 ਤੇਅਰਜਕੀਤੀਤਾਸਾਂਈਦਾਂਕਿਅ ०
 ਹੁਕਮਹੋਇਆਸੀ। ਤਾਭਾਅ
 ਜੇਕਹਿਆਇਸਥਾਤਨੁਅਸੀ
 ਨਹੀਜਾਂਦਹੈ। ਦੁਸਰਾਸੁਅਲ
 ਇਹਹੈਜਿਸਵੇਲੇਆਦਮੀਦੀ
 ਜਾਂਨਨੂੰਜਮਲੈਦਵਾਸਤੇਆਉ

ਦਾਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਰੋਬੇ ਨਤੀ
 ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਸ ਨੂ ਭੀ ਮਾਂ ਨ
 ਸਮੇਤ ਮਾਰਾਂ ਕੇ ਬੇਈ ਮਾਂ ਨ ਕਰ
 ਕੇ ਮਾਰਾਂ॥ ਇਹ ਬਾਤ ਦਸੇ ਜਦ ਮੇ
 ਰੇ ਵਾਸਤੇ ਅਜਰਾਈ ਲਾਮਰ
 ਜ ਕਰੇ ਗਾਤਾਂ ਸਾਂਈ ਦਾ ਕੀ ਹੁਕ
 ਮ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਓਨ ਕਾਹਿ ਮਾਇ
 ਸ ਬਾਤ ਨੂ ਅਸੀ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ॥
 ਸਵਾਲ ਤੀ ਸਰਾਏ ਹ ਹੈ॥ ਜਿਸ
 ਵੇਲੇ ਮੇ ਨੂ ਕਬਰ ਤੀ ਗਾਵਿ ਚ ਪਾ
 ਉਨ ਗੋਤ ਮੇ ਰੇ ਕਰਮਾ ਦੀ ਹ ਕੀ
 ਕਤ ਫਾਰਿਸ ਤੇ ਪਛਨ ਗੋਤਾਂ ਉਸ

ਵੇਲੇ ਮੇਂ ਜਬਾ ਬਹੁ ਛਾ ਦੇ ਸਕਾ
 ਰੀ ਕੇ ਨਾਂ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਕਹਿ ਆਅ
 ਸੀ ਇਸ ਗਲ ਨੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ
 ॥ ਸੁਆਲ ਬੈਥਾ ਇਹ ਹੈ ਜਿਸ
 ਦਿਨ ਰੋਜਾ ਕਿਆ ਮਤ ਦੇਖਲ
 ਕਤ ਸਭੋ ਇਕ ਠੀ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਓ
 ਤਰਾ ਨੁਨਾਲ ਕਰਮ ਸਭ ਨਾ
 ਦੇਤੋ ਲੀਅਨਗੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ
 ਪਲੇ ਉਖਰਨੇ ਕੀ ਬਹੁਤੀਆ
 ਵੈਰੀ ਕੇ ਬਦੀ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਕਹਿ
 ਆਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀ
 ਜਾਣਦੇ ॥ ਸੁਆਲ ਪੰਜਵਾਂ
 ਇਹ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਹੁਕਮ ਸਾ

ਹਿਬਦਾਹੋਵੈਗਾਜੋਇਕਸਾਫਿ
 ਰਕੇਨੂਨਰਕਾਵਿਚਪਾਇਓਤੇ
 ਇਕਸਨੂਸੁਰਗਾਵੇਬਪਾਵੇ॥
 ਤਾਮੈਕੋਹਤੋਫਿਰਕੇਵਿਚਰਲਾਂ
 ਗੀ॥ਤਾਂਉਲਕਾਹਿਮਾਮਸੀਇ
 ਸਬਾਤਨੂਨਹੀਜਾਦਏ॥ਸੁਆ
 ਲਾਛਿਦਾਇਹਹੈਵਿਚਪੁਰਖਾਂਦੇ
 ਤੇਇਸਤੀਆਂਦੇਬੁਧਿਵਧੀਕਾਕਿ
 ਸਨੁਹੀਦੀਹੈ॥ਤਾਂਉਲਕਾਹਿਮਾ
 ਜਿਸਾਇਨਪਰਮੇਸਰਨੇਖਲਕ
 ਤਪੇਦੇਕੀਤੀਹੈਤਾਂਉਸਦੇਲੇਅਕ
 ਲਦੇਦਸਹਿਸੇਕੀਤੇਹੈਨਾਨੌਰਿ
 ਸੇਪੁਰਖਾਂਨੂਦਿਤੀਹੈਤੇਹਿਸਾਮ॥

ਉਰਤਾਂ ਨੂੰ। ਤਾਫੇਰ ਰਾਬੀਆਂ ਨੇ ੩੬
 ਕਹਿ ਆਸਹਿ ਬਤ ਕਿ ਸਤਰਾਂ ਵੀ
 ਰੀਹੈ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਸਹਿ ਬ
 ਤ ਦੇ ਭੀ ਦਸਹਿ ਸੇ ਕੀ ਤੇ ਹੀ ਨਾ।
 ਇਕਹਿ ਸਾ ਪੁਰਖਾ ਨੂ ਤੇ ਨੌ ਹਿ ਸੇ
 ਅੰਰਤਾਂ ਨੂੰ। ਇਹ ਸੁਦ ਕੇ ਰਾਬੀ
 ਆਹ ਸੀ ਤੇ ਕਹ ਦਲ ਗੀ ਹੇ ਸਾਂ
 ਈਲੋ ਕੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਨੌ ਹਿ ਸੇ ਕਾਂ ਮ
 ਤੇ ਇਕਹਿ ਸਾ ਮ ਕਲਹੈ ਪਰ ਮੇ
 ਰਾ ਮਨ ਧੀਰ ਜਾ ਵਿਚ ਹੈ। ਤੇ ਤੁਸਾ
 ਡੇ ਵਿਚ ਨੌ ਹਿ ਸੇ ਮ ਕਲਹੈ ਤੇ ਇ
 ਕਹਿ ਸਾ ਕਾਂ ਮ ਹੈ ਸੇ ਤੁਸੀ ਮਨ ਨੂੰ
 ਵਸਨ ਹੀ ਕਰ ਰਖਏ। ਇਹ ਗ

ਲਸੁਦਕੇਸਭੇਜਾਰਜਾਰਰੇਦਲ
 ਗੇ॥ ਤੇਕਹਦਲਗੇਤੇਰੀਹਿਮਤ
 ਨੂਸਦਾਆਫਰੀਹੈ॥ ਜੋਸਾਨੂਨ
 ਸੀਹਤਕੀਤੀਹੈ॥ ੩੩॥ ਵਾਰਤਾ
 ਹੋਗ॥ ॥ ਇਕਸਾਇਨਾਮਬ
 ਦੁਲਾਇਰਮਾਨੀਤਲੇਦਰਖਤ
 ਦੇਬੈਠਾਸੀ॥ ਟੋਪੀਨੀਮਦੇਈਸਿ
 ਰਉਪਰਰਖਦਾਸੀ॥ ਅਕਾਸਬੰ ०
 ਦੀਹੋਈਹੇਦਰਵੇਸਟੇਪੀਵੇਚਨ ०
 ਹੈ॥ ਤਾਂਉਸਨੇਕਹਿਆਹੇਸਾਂਈ
 ਏਹਦੁਨੀਆਬਹਿਸਤਤੂੰਦੇਵੈ
 ਤਾਂਓਹਮੇਰੇਦਰਕਾਰਨਹੀ॥ ਜੇ
 ਆਪਦਾਆਪਦਿਤਾਢਾਹੇਤਾਂ

73 ਭਿਮੇਨੂੰ ਅਗੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੩੭ ॥
 ਸਤੋ ਸਿਵਾਇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਕੀ ਹੋ ॥
 ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੂੰ ਮੁਲ ਲਏਗਾ ॥ ਤਾਂਹੁ
 ਕਮ ਹੋਇਆ ਹੋ ਦਰਵੇਸ ਅੰਸੀ
 ਬਿਅਦ ਬੀਬੇਲ ਨਾ ਹੋ ॥ ਜਿਕੋ
 ਈਇਹ ਗਲ ਲੋਕਾਂ ਤੁਹ ਦਸੇਗਾ
 ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇਗਾ
 ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸਾਂਈ ਤੂੰ ਭੀ
 ਭੁਪਕਰ ਸਿਰ ਰਤੇ ਰਾਮੇ ਲੋਕਾ ਅ
 ਗੇ ਦਸਾਇਤਾ ਤੇਰੀ ਬੀਦਗੀ ਕਿਈ
 ਨ ਕਰੇਗਾ ॥ ਸਭਾ ਮਾਪਨੂੰ ਖੁਦਾ
 ਇਸਾ ਦਨੇਗਾ ॥ ੩੪ ॥ ਦੁਰ

ਤਾਹੇ ਭਾਗਾਇਕਾਇਨ ਰਾਬੀਆਂ
 ਬਸਰੀਰ ਸਤੇਦੁਰੀਜਾਂ ਦੀ ਸੀ
 ਕੋਈ ਬਦਕੌਮ ਸਖਾਸਿਅਲਿਅ ॥
 ਰਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਕਿਸੇ ਕੰਢ
 ਨੀ ਪਾਸ ਦੇ ਚਾਅਾਇਆ ॥ ਉਸ
 ਕੰਢ ਨੀ ਨੇ ਬੀ ਬੀ ਬਸਰੀ ਨੂੰ ਵਿਰ
 ਬਜਾਰ ਦੇ ਬੈਰਨ ਲਾ ਕੇ ਬਦਕਾ
 ਰਾਂ ਪਾਸੇ ਮੁਲ ਉਸ ਦਾ ਇਕ ਅਸ
 ਰਫੀ ਮੰਗੀ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨ ਸਖਾਸਾ ਅਸਰਫੀ ਦੇ ਕੇ
 ਰਾਤ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਏ ॥ ਜੋ ਉਸ
 ਬੰਦਗੀ ਦੀ ਬਰਕਤ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ

ਨੂਮਥਾਏਕੇ॥ ਤੇਸਾਰੀਗਾਤਿਬੰਦ
 ਗੀਕਰਦਾਰਹੇ॥ ਤਾਂਗਾਬਿਆਏ
 ਨਿਸਚੇਦੀਬਰਕਤਨਾਲਭਿਸਨੁ
 ਬਿਦੇਦੀਸਫਾਈਹਾਸਲਹੋਈ॥
 ॥ ਤੇਸਜਦਾਕਰਕੇਸਵੇਚਹੋਈਬ
 ਨਨੂੰਬਾਲਿਆਜਾਂਦਾਸੀ॥ ਤੇਉਸ
 ਤਾਕਚੇਵਿਚੋਗਾਬਿਆਂਇਕਅ
 ਸਰਫੀਰੋਜਕਫਕੇਪਰਿਵਾਲਿ
 ਆਨੂਦੇਛਰਦੀਸੀ॥ ਇਕਸਾਇ
 ਨਉਸਕੀਚਨੀਨੇਮਨਾਵਿਚਵੀਰ
 ਰਕੀਤਾਕਈਸਖਸਾਇਸਪਾਸਹੋ
 ਲਤਵੰਦਾਮਾਉਦੇਹੈਨਤੇਕਈਗ

ਗੀਬਤੀਆਉਦੇਹੈਨਾ। ਸਭੇਤਾ
 ਅਸਰਫੀਆਦੇਦਜੋਗੇਨਹੀ॥
 ਏਹਮੇਨੂਰੋਜਾਅਸਰਫੀਕਿਥੇਦੇ
 ਦੀਹੈ॥ ਇਕਦਿਨਕੋਈਗਰੀਗੋਦ
 ਵੀਪੋਸਾਗਾਬੀਆਪਾਂਸਾਆਉ
 ਆ॥ ਓਹਕਿਬਨੀਤਾਕਦੇਛੋਕ
 ਵਿਬੋਦੇਖਦੀਰਹੀ॥ ਜਿਸਦੇਲੇ
 ਉਸਨੇਗਾਬੀਆਦਾਮੁਖਭਿਟਾ॥
 ਤਾਂਸਾਰੀਗਾਤਿਮਸਕੂਲਭਜਨ
 ਵਿਬਰਹਿਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ
 ਪੁਤਾਂਦੀਨਿਆਈਉਸਦੇਬਰਨ
 ਪਰਮਥਾਟੇਕਕੇਵਿਦਾਹੋਇਆ॥

ਤੇਰਾ ਬਿਅੰਨੁ ਕਛਨਾ ਦੇਹਾਇ
 ਅਯਾਤਾ ਦਰਵਾਜਾ ਖੋਲ ਕੇ ਉਸ
 ਕੰਝਨੀ ਨੇ ਰਾਬਿਅੰਪਾ ਸੇਰਾਤ
 ਦਾ ਮੁਲਾ ਮੀਰਾ ਅਯਾਤਾ ਤਾ ਕੇ
 ਵਿਚੋ ਇਕਾ ਅਸਰ ਫੀਕ ਛਕੇ ਦੇ
 ਦਿਤੀ। ਤਾਂ ਕੰਝਨੀ ਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ
 ਦੇਖ ਕੇ ਕੀ ਬੀਤੇ ਭੈ ਵਾਨ ਹੋਈ। ਤੇ
 ਕਹਣ ਲਗੀ ਸਭੁ ਲਗਨਾ ਹਾਂਦਿ
 ਝੋਮੇ ਇਹ ਬਡਾ ਗੁਨਾਹ ਕੀਤਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਕਬਖਤ ਨੂੰ ਇਸ ਕਸ
 ਬਾ ਵਿਚ ਬੈਠਾਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਖ
 ਲਾਸੀ ਕਿ ਸਤਰਾਂ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਤੇ

ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਹੋਸਾਂ ਈਲੋ ਕਮੇ
 ਰੇ ਪਰੋ ਜਾਹਿ। ਮੇਏ ਤੇ ਗੁਨਾਹ
 ਦਾ ਬੋਝ ਨਹੀ ਉਠਾਇ ਸਕਈ।
 ਗਰਾਬੀਆਂ ਕਾਹਿ ਮਾਮੇ ਨੂਰੇ
 ਸੇਵਿ ਬੁਝੈ ਠੀ ਮਾਗਹਿ ਦੋਲਾ
 ਚਾਰ ਉਸ ਪਰਥੀ ਬਾਹਰਿ ਮਾ
 ਈ ਤੇ ਕਸਦ ਕਾ ਬੇਦਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ
 ਜੰਗਲੇ ਵਿਚ ਗਈ ਜੋ ਉਥੇ ਪਾਲੀ
 ਕਿਤੇ ਨਹੀ ਸੀ। ਤੇ ਮਾਨਿੰਦ ਦੇ ਜਕਦੇ
 ਤਪਦਾ ਸੀ। ਉਥੇ ਇਕ ਵੈਰਾਨ ਖੁਹਾ
 ਰਿਹਾ। ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਇਕ ਕੁ
 ਤੀ ਤੀ ਹਾਈ ਪਈ ਫਿਰਦੀ ਹੋ। ਉਸਨੂੰ

ਦੇਖਕੇ ਰਾਬੀਆਨੇ ਮਾਪ ਦੇ ਸਿਰ ੪੦
 ਵੇਦਾਲ ਪੁਟ ਕੇ ਉਨ ਦੀ ਰਸੀ ਵਟ ਕੇ
 ਤੇ ਮਾਪ ਲਾ ਕ ਪੜ੍ਹਾਵਿ ਬਖੁ ਹ ਦੇਵਹ ੦
 ਏ ਮਾ ॥ ਉਸ ਨੂਨ ਬੋਝ ਕੇ ਬੁਕਾ ਮਾਪ ੦
 ਏ ਉਪਰ ਉਸ ਕੁਤੀ ਤੁਪਾ ਲੀ ਪਿਆ ੦
 ਏ ਮਾ ॥ ਤਾਂ ਦਰਗਾਹ ਸਾਈ ਦੀ ਵੇਚ
 ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਮੇਸੀ ਕ ਬੁਲ ਪਈ ਜੋ
 ਸਮੇਹ ਮਾਨ ਬਸ ਗੀ ਭੀ ਮਕੋਰੀ
 ਮਾਸੀ ॥ ਸੇ ਉਸ ਨੂ ਕਾ ਬੇਈ ਜੀ ਆਰ
 ਤ ਨਾ ਹੋਈ ॥ ਤਾ ਉਸ ਕਾ ਬੋਝ ਵਿਚ ਅਰ
 ਜ ਕੀਤੀ ਮੇਰੂ ਦੀ ਦਾਗ ਕਿਉ ਨ ਹੀ ਹੋਇ
 ਮਾ ॥ ਤਦ ਮਕਾਸ ਬਾ ਲੀ ਹੋਈ ਮੇਰਾਂ
 ਮੇਰਾ ਮਾਨੁ ਮਗੋ ਲੈ ਦਾਗੀ ਮਾ ਹੋਇ ਮਾ ੦
 ਹਾ ॥ ਤਦ ਹਸਨ ਕਾਰੀ ਮਾ ਮੇਰੂ ਉਥੇ
 ਮਾਇ ਮਾਨੁ ਦੀ ਦਾਰਨਾਇ ਤਾ ਤੇਰਾ

ਬਿਆਮਰਿਤਨੁ ਮਗੋਲੈ ਦਰਿ
 ਆਹੋਤਦਾ ਮਦਾਜਹੋਈ ॥ ਜਿਸਕੁ
 ਤੀਨੁ ਤਿਹਾਈ ਦੇਖਕੇ ਉਜਾਵਾਵਿਰ
 ਤੁਪਾਸੋਚਾ ਲਿਆਮਾਇਆਸੇ ॥
 ਉਸਨੂੰ ਰਾਬਿਆਨੇ ਏਤ੍ਰੇ ਜਤਨ ਨਾ
 ਲਪਾਣੀ ਪਿਲਾਇਆਹੋਤਾਤਪਰ
 ਯਾਇਹਜੇਸੇ ਰਾਬਿਆਮੇਨੁ ਸਚਬ
 ਰੁਪਜਾਦਈਹੈ ਤੈਸਾਤੂੰਨਹੀਜਾਣ
 ਏ॥ ਤਾਂਚਿਹਮੇਨੁ ਬਹੁਤਪਿਆਮਾਰੀਹੈ
 ॥੩੫॥ ਦਾਰਤਾਹੋਗੁ॥ ॥ ਇਥਰ
 ਹੀਅਮਧੀਮਾਇਕਗੁਲਾਮਦੇਖਰੀ
 ਦਦਵਾਸਤੇਗਾਇਆਜਦਓਸਨੁ
 ਖਰੀਦਕੇਲੈਆਇਆਤਾਪੁਛੈ
 ਓਸਜੋਹੋਗੁਲਾਮਤੇਰਾਨਾਮਕਿਆ
 ਹੈ॥ ਉਸਨੇਕਾਹੀਆਜੋਤਸੀਬੁਲ

ਗ। ਤਾਂ ਪੁਆਛਿ ਰਿਸੁ ਜੋ ਤੂ ਖਾਏ ਗਾ ਕੀ ਤਾਂ
 ਰਿਸ ਕਾਰੀਆ ਜੋ ਤੂ ਸੀਖਵਾ ਗ। ਤਾਂ
 ਪੁਆਛਿ ਆ ਜੋ ਤੂ ਪਹਿਰੇ ਗਾ ਕੀ। ਤਾਂ
 ਰਿਸ ਨੇ ਕਾਰੀਆ ਜੋ ਤੂ ਸੀਖਹਿ ਗ
 ਗ। ਤਾਂ ਪੁਆਛਿ ਆ ਸੁ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ
 ਤੇਰਾ ਦਿਲ ਬਾਹ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਿਸ ਕਾਰੀ
 ਆ ਬੀਏ ਖਾਸ ਨਾਲ ਕਿ ਆਗਰ ਜਹੈ।
 ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਲੇਖੇ ਬਰਾਹੀਆ ਅਕਾਸ
 ਵਲ ਖੁਹ ਕਰ ਕੇ ਰੋਣ ਲਗਾ ਰਿਆ
 ਤੇ ਕਹਣ ਲਗਾ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਏਤਨ
 ਚਿਰ ਮੇਨੂੰ ਤੇਰੀ ਬੀਦਗੀ ਕਰਾਇਆ
 ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਬੀਏ ਬਨ ਦਾਹ

ਰਫਾਅਜਾਇ ਸਥੀਸੁਦਿ ਆਹੈ॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ **ਸੁਖਨਫਕੀਰਕੇਲਿਖੇ॥** ॥

॥ ਹਿਕਫਕੀਰਮਾਖਦਾਮਾਹਾਜੇ
 ਇਕਾਇਨਖਸਾਨੇਦਬੇਹੋਏਉਤੇਸ
 ਤਨਸੀਹਤਾਂਲਿਖੀਆਹੋਈਆ
 ਡਿਠੀਆਂਮੇ॥ ਪਹਿਲਾਇਹਾਮਫ
 ਸੋਸਾਮਾਵਦਾਹੈਮੈਨੂਓਸਾਮਾਦ
 ਮੀਤੇਜੋਜਾਣਦਾਹੈਮਰਦਾਸਚਹੈ
 ਅਰਥਹਸਦੇਖੇਡੁਲੇਵਿਚਲ
 ਗਾਹੈ॥ ਦੂਜਾਮਫਸੋਸਾਮਾਵਦ
 ਹੈਮੈਨੂਓਸਾਮਾਦਮੀਉਤੇਜੋਜਾਣ

ਦਾਹੈ ਦੁਨੀਆ ਨਾ ਸਵੈ ਤਹੈ ਇਸਾਥਿ
 ਰੁਨਹੀ ਅਰਭਿ ਪਰਭਿ ਸਦੇ ਰੁਰੇਸਾ
 ਕਿਉ ਕਰਦਾਹੈ। ਤੀਜਾ ਅਫਸੋਸ
 ਆਵਦਾਹੈ ਮੇਨੁ ਓਸਾ ਆਦਮੀ ਤੇ
 ਜੋ ਜਾਣਦਾਹੈ ਕੀਮਤ ਭੋਲੇ ਖੇਦਰ
 ਗਾਹਦੇਹੈ ਨਾਮਰਾ ਅਫਸੋਸ ਕਰਦ
 ਹੈ। ਓਸਦ ਸਤਦਾ ਜੇਹੜੀ ਗੁਜ
 ਰ ਜਾਵੇ। ਚੌਥਾ ਅਫਸੋਸ ਆਵ
 ਦਾਹੈ ਮੇਨੁ ਓਸਾ ਆਦਮੀ ਤੇ ਜੋ ਜਾ
 ਣਦਾਹੈ ਇਨ ਚਿਤ ਕਦੇ ਥੋੜੇਹੈ ਨਾਮ
 ਰਹਿ ਏਕ ਰੇ ਕਰਨੇ ਮਾਲ ਦੇਉਦ
 ਮ ਕਰਦਾਹੈ। ਪੰਜਵਾ ਅਫਸੋਸ

ਆਵਦਾ ਹੈ ਮੇਨੂ ਓਸ ਆਦਮੀ ਤੇ
 ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਗਨ ਨਰਕ ਦੀ
 ਤੇ ਜਰਾ ਢੀ ਹੈ ਅਰਪਾ ਪਾਂਏ ਕਰਦੇ
 ਦਿਖੇ ਦਿਲਾਵਰੀ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ॥
 ਛਿਵਾ ਅਫਸੋਸ ਆਵਦਾ ਹੈ ਮੇਨੂ
 ਓਸ ਆਦਮੀ ਤੇ ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਸੁਰ
 ਗ ਸਬ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਓਹ ਕੀ ਮਾਂਧਰਮ
 ਦਿਅਾਂ ਵਿਚ ਦਿਲੇ ਕਿਉਂ ਹੋਰ ਹੋ ਹੈ
 ॥ ਸਤਵਾ ਅਫਸੋਸ ਆਵਦਾ ਹੈ
 ਮੇਨੂ ਓਸ ਆਦਮੀ ਤੇ ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ
 ਸਾਂਈ ਇਕ ਹੋ ਦੂਸਰਾ ਸਰੀ ਕਿਉਂ ਸ
 ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ॥ ਅਰ ਓਹ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ

ਰਨਾਲਿਕਿਉਕਰਦਾਹੈ॥ ਸੋਗਪਿ
 ਆਕਰੇਸਾਈਮੇਨੁਇਨਾਸਤਾਂਕੋਲੋ
 ਨਕਰਫਿਲਕੀਮਾਦਿਬਧਰਮਦੇ
 ਹੇਪਿਆਗੇ॥ ਜੇਕਲਨੁਕਰੇਅਫੁਲੋ
 ਸੁਸੋਹਦਹੀਮਨਾਆਪਦੇਦੇਕੀਨ
 ਛਿਕ॥ ਜੇਕਲਨੁਆਵੇਦਿਲਤੇਰੇ
 ਖੁਸਾਈ॥ ੧॥ ਹਿਕਫਕੀਰਆਖਦ
 ਆਹਾਜੇਚਾਰਹੰਸਾਰਕਿਤਾਥਪੜੀ
 ਮੇਸੋਉਨਾਦਿਬੋਚਾਰਗਲਾਲਈ
 ਆਮੇ॥ ਸੋਉਨਾਗਲਾਂਨੁਦਿਨਦਿ
 ਬਚਾਰਹੰਸਾਰਦਾਰੀਪੜਦਾਹਾਂਮੇ
 ॥ ਪਹਿਲੀਇਹਹੈਮਨਮੇਰੇਜੋਬੰਦ

ਗੀਸਾਂਈਈਕਰਦਾਹੈਤਾਂਕਰਾ॥
 ਨਹੀਤਾਰਿਸਕਉਸਦਾਨਾਖਾਉ॥
 ਦੁਜੀਇਹਹੈਮਨਮੇਰੇਜੋਸਾਂਈਦੇਇ
 ਤੇਰਾਜੀਨਾਹੋਵੇਤਾਂਸਾਂਈਹੋਰਛੁਛਾ॥
 ਤਾਤੈਨੂਥਹੁਤਦੇਵੈ॥ ਭੀਜੀਇਹਹੈ
 ਮਨਮੇਰੇਜੋਕਾਈਗਲਸਾਂਈਮਨ
 ਹਕੀਤੀਹੈਤਿਸਥੋਹਟਖੜਹੋਹੁ॥
 ਨਹੀਤਾਂਮੁਲਖਉਸਦੇਵਿਛੋਦੁਰ
 ਹੋਹੁ॥ ਚੌਥੀਇਹਹੈਮਨਮੇਰੇਜੋਤੰਪ
 ਪਕਰਨਾਹੈਪਹਿਲਾਂਜਾਗਾਪੈਦੇਕ
 ਰਜਿਥੇਸਾਂਈਤੈਨੂਨਦੇਖੇ॥ ਨਹੀਤੰ
 ਪਾਪਨਕਰਾ॥ ੨॥ **ਬੁਝਨਹੈ॥** ੨॥

॥ ਜੋਇ ਕਾਇਨ ਮਿਹਤ ਰਈ ਸੇਆ ४੪
 ਜਤੀ ਤੁਠਿਠਾ ਮਰੁ ਪੁਛਿਅ ਜੋਹੇਅ ०
 ਜਤੀ ਇਲਮਾ ਕਿਉ ਨਹੀ ਸਿਖਦਾ
 ॥ ਤੈਨੁ ਸਾਂਈ ਪੁਛਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ਆ
 ਜਤੀ ਮਾਖਿਆ ਹੇ ਮਿਹਤ ਰਈਸ ०
 ਇਲਮਾ ਵਿਚੋ ਪੰਜ ਗਲਾਂ ਜਾਣਦ ०
 ਹਾਂ ਮੇਜੇ ਤੂੰ ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਇਲਮ ਤੇਰ ०
 ਭੀ ਵਧਿ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਮਿਹਤ ਰਈਸੇ ०
 ਕਹਿਅ ਓਹ ਕੰਨ ਗਲਾ ਪੈਨਾ ॥ ਤੰ ०
 ਮਾਜਤੀ ਕਹਿਅ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ
 ਹਜਾਂ ਬੀ ਵਗੀ ਕਰਸਕਾਂ ਮੇਤਾਂ ਗੁਨਾਹ
 ਕਿਸਦਾ ਸਤੇ ਕਰਾਮੇ ਦੂਜਾ ਹੀ

ਜੇਸਚ ਆਖਸਕਾ ਮੇਤਾਂ ਭੂਟਾ ਕਿ
 ਸਵਾਸਤੇ ਬੋਲੀ ਮੇ। ਤੀਜੀਏਹ
 ਜੇਹਲਾ ਲਖਾਵਾ ਮੇਤਾਂ ਹਰਾਮਾ ਕਿ
 ਸਵਾਸਤੇ ਖਾਵਾ ਮੇ। ਚੌਥੀਏਹ ਜ
 ਉਪਰ ਮੇਬਾ ਆਪਦੇ ਜੋਤੀ ਰਖਾ ਮੇ
 ॥ ਤਾਕਿ ਸਵਾਸਤੇ ਮੇਬਹੋਰਨਾ ਦੇ
 ਫੂਛਾ ਮੇ। ਪੰਜਵਾਏਹ ਜਾਂਯਾਦ
 ਗੀਸਾਂਈ ਦੀ ਵਿਬਹੋਵਾ ਮੇ। ਤਾਂ
 ਕਿਸਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੀਤਦੁਨੀ ਮਾਨਾ
 ਲਿਲਾਵਾ ਮੇ। ਤਾਂ ਮਿਹਤਰਈ
 ਸੇਕਹਿ ਮਾਜੇਏਹ ਪੰਜਗਲਾਤੁੰ
 ਸਾਦਹਾ ਹੈ ਜੋਤੈ ਨੂ ਅਰਦੁਨੀ ਮੇ

ਨੁਏਹੋਬਹੁਤਹੈਨਾ॥੩॥**ਸੁਖਨਹੈ**
ਹਿਕਫਕੀਰਦਾ॥ ਜੇਬਾਰਾਂਗਲਾਂ
 ਤਉਰੇਤਵਿਚੋਲਈਆਂਹੈਨਮੇ॥
 ਪਹਿਲੀਇਹਹੈਜੋਸਾਂਈਕਹਿਅ
 ਹੋਹੋਬੇਦਮਾਦਮਵੇਨਹੀਡਰਦਾ
 ਤੁਪਾਤਿਸਾਹੀਮੇਗੀਤੇਜੋਸਦਸਦ
 ਹਾਮੇ॥ਦੂਜਾਏਹੁਜੋਨਾਂਡਰਤੁਰਿਜ
 ਕਥੇਜੋਘਰਮੇਚਾਭੁਰਿਆਹੋਇ
 ਆਹੈ॥ਅਰੁਖਜਾਨਾਖਾਲੀਨ
 ਹੀ॥ਤੀਜਾਇਹਜਿਸਜਾਹਗਾਤੇ
 ਰਹਜਾਏਜਿਸਕੀਮਕੋਲੋਅਰਾਮਾ
 ਜਤਹੋਵੈਤਾਂਮੇਨੁਚਿਤਕਰੇਤਾਂਮੇਕੀ

ਮਤੇਹਾਭਲੀਭਾਤਿਭਲੀਤਰਹਿ
 ਕਰਿਏਦਾਂ॥ ਬਊਥਾਇਹਮੇਨੂੰਦੇ
 ਸਤਰਖਦਾਹੈਅਰੁਤੂਭੀਮੇਰਾਹੋ
 ਗਾਅਰੁਮੇਨੂੰਦੇਸਤਰਖਾ॥ ਪੰਜ
 ਵਜੇਡਰਮੇਰੇਥੀਨਿਡਰਨਹੋਹਾ॥
 ਜੋਪੁਰਸਰਾਤਨਹੀਹੈਜਾਣਦਾ॥
 ਛਿਵਾਇਹਜੋਹੋਬਿਏਆਦਮਦੇਮੇ
 ਤੈਨੂੰਪੇਦੇਕੀਤਾਰੈਮਿਟੀਬੂਦਪਾਣੀ
 ਤੇਤੈਨੂੰਬਦਾਇਆਹੈ॥ ਮੇਨੂੰਕਿਛੁ
 ਜਤਨਨਹੀਹੋਇਆ॥ ਸੇਤੂੰਪੇਦੇ
 ਹੋਏਤੇਫਿਕਰਕਿਉਕਰਨਾਹੈ॥ ਅ
 ਰਮੇਰੇਥੀਕਪਟਕਰਕੇਕਿਉਨਸ

ਦਾਹੋ॥ ਸਤੁ ਵਾਇਹ ਜੇ ਵਸਤੂ ਸਭੇ
 ਬਣਾਈਆ ਹੈ ਨ ਮੇਵਾ ਸਤੇ ਤੇਰੇ॥
 ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਵਾਸਤੇ
 ਬੀਦਗੀਆ ਪਈਏ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੁ
 ਲਾ ਮਥਿਨਾ ਵਸਤੂ ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ
 ॥ ਜੇਹੜੀਆ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੇ ਬਣਾਈ
 ਆ ਹੈ ਨ ਸੇਤੂ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ
 ਰਕੀਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਥੋ॥ ਅਠ ਵਾਇਹ
 ਜੇ ਸਭੇ ਚੀਜਾ ਮਰਸਭੇ ਆਦਮੀ
 ਤੈਨੂੰ ਫੁੰਦੇ ਪੈਨਾ॥ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਅ
 ਪਣੇ ਦੋ ਅਰੁ ਮੇ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਚਾਹਦਾ ਹੋ
 ਵਾਸਤੇ ਭਲੇ ਤੇਰੇ ਦੋ॥ ਤੂੰ ਮੇਥੋਨ

ਸਦਾ ਹੈ ਨਵਾਇਹ ਜੋ ਕੋਧ ਮੇਰੇ ਉ
 ਪਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਮਾਪ
 ਦੇ ਦੋ। ਪਰ ਉਪਰ ਮਨ ਮਾਪ ਦੇ
 ਦੇ ਕੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰੇ।
 ਵਸਵਾਇਹ ਜੋ ਤੇਰਾ ਕਰਮ ਬੰਦ
 ਗੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਕਰਮ ਰਿਜ
 ਕ ਦੇ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਉਂ ਬੰਦ ਗੀ ਕੋਲੋਂ
 ਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਰਿਜ ਕ ਦੇ ਦੇ ਕੋਲੋਂ
 ਹੀ ਨਜ਼ਦਾ ਦੇ ਦਾ ਕਰਮ ਦਾ ਹਾਂ। ਯ
 ਰਵਾਇਹ ਜੋ ਤੂੰ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਰਿਜ ਕ
 ਕਾਲ ਦਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ
 ਮੰਗਦਾ ਕਰਮ ਭਲੇ ਕਲ ਦੇ ਤੋਂ ਕ

०

ਲੋ। ਬਾਰਵਾਇਹਜੇਕਰਿਗਜੀ
 ਨਹੀਹੋਦਾਉਸਵਸਤਨਾਲਜੇਹਤੀ
 ਤੇਰੀਪ੍ਰਾਲਭਧਕੀਤੀਹੈਤਾਂਉਸਵੇ
 ਲੇਹਰਿਦਰਿਫਿਰਦਾਹੈ। ਸਰਮਿ
 ਦਾਨਹੋਹੋਦਾ। ੪। ਸੁਖਨਹੈਸਾਈ
 ਲੇਕਦਾਜਿਪ੍ਰੀਤਵਾਂਨਦੇਤਾਂਈ
 ਤਿਨਪੜਦੇਮੱਖੇਹੈਨਾ। ਜੇਕਰਬੈ
 ਪੜਦੇਦੁਰਕਰੇਅਗੋਆਪਦੇਦ
 ਰਦਾਜੇਥਿਕਦੇਨੁਪਹੁਓ। ਪਰਿ
 ਲਾਇਹਜੇਦੁਨੀਆਪੜਦਾਥਿ
 ਕਦਾਹੈ। ਦੂਜਾਸੈਤਾਂਨਦੇਹੁਪ
 ਕਦਾਧਰਮਦਾਹੈ। ਤੀਜਾਇਹਮ

ਨਹਰਾਂ ਅਜਾਦਾਏਹ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸਾਂਈ
 ਦਾਹੈ॥੫॥ ਸੁਖ ਨਹੈ ਸਾਂਈ ਲੋਕ
 ਦਾ॥ ॥ ਜੋ ਕਹਿ ਦੇਆਹੈ ਜੋ ਅਫ
 ਸੋ ਸੁਹੈ ਮਾਦਮੀ ਕ੍ਰਿਹਉ ਤੇ॥ ਇ
 ਕਮੰਗ ਦਵਾਲੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਪਿ
 ਛੇ ਉਸ ਦੇ ਵੈਦੇ ਹੈ ਨਾ ਮਰਾਇ ਹਨ
 ਹੀ ਜਾਦ ਦੇ ਜੋ ਪਿਛੇ ਮਸਾਡੇ ਮੰਤ੍ਰ
 ਫਿਰਦੀ ਹੈ॥ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਪਹੁਚੇਗੀ
 ਦੁਸਾਇ ਹੁਜੈ ਭੁਲੇਹੈ ਸਾਂਈ ਤੇ ਪ
 ਏ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਤੇ ਜਾਦ ਦੇ ਨ
 ਹੀ ਜੋ ਪਾਂਪ ਦਾ ਬੁਝ ਲਾ ਦੁਖ ਹੋ ਸੀ॥
 ਤੀ ਜਾਇ ਹੁਜੈ ਮਾਪ ਦੇ ਮਾਪ ਮੁ

ਹੁਨਾਲਿਹਸਦੇਹੈਨਿ॥ ਅਰਜਾ
 ਵਏਨਹੀਜੇਸਾਂਈਇਸਗਲਤੇ
 ਰਾਜੀਹੈਕਿਨਾਹੀ॥ ੬॥ ਸੁਖਨ
 ਹੈਸਾਂਈਲੋਕਦਾ॥ ॥ ਜੋਦੁਨੀਅ ०
 ਦੇਤਾਂਈਓੜਕਦੇਦਿਹਾੜੇਰਾਜੀ
 ਕਰੀਏਗਾ॥ ਸੋਸੁਰਤਬੁਢੀਮਾਈ
 ਦੀ॥ ਸੋਮੁਹਿਸਦਾਕਲਾ॥ ਅ
 ਰਾਮਖੀਬਿਲੀਦੀਆਂ॥ ਅਰਦੇ
 ਦਬਾਹਰਨਿਕਲੇਹੋਏ॥ ਅਰਹੇ
 ਰਾਛਿਲਕਿਆਹੋਇਆ॥ ਅਰ
 ਤਲੇਦਾਉਪਰਚੜਿਆਹੋਇਆ
 ॥ ਵਾਲਖੁਲੇਹੋਏ॥ ਰਿਗਭੂਸਲਾ

ਵਾਲਾ ਦਾ ਥਲ ਦੁਡੇਲ ਮਕੇਹੋ
 ਏਥੇ ਬਿਕਰਾਲ ਭੂਪਾ ਮਖੀਅ
 ਵਿਚੋਗਿ ਦੁਹਿ ਦੀ ਆਥਾ ਵਿਚ
 ਰੀਕੁ ਗਾਲ ਕੁਪੁਰਾ ਦਾ ਬਸਤੁ ਛੇ
 ਦਾ ਮੇਲਾ ਗੀ ਦਾ ਮੇਕੇ ਦੇਖੇ ਗਾਸੇ
 ਈਡਰੇ ਗਾ ਤਾਂ ਸਾਂਈ ਦਾ ਹੁਕਮ
 ਹੋਇਆ ਜਿਲੇ ਕੋ ਪਛਾਣ ਦੇਹੋ
 ਇਸਨੂੰ ਸਭੇ ਲੋਕ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰ
 ਜਾਨਗੇ ਥਰ ਥਰ ਕੀ ਬਨਗੇ
 ਆਖਨਗੇ ਯੇ ਮਹਾਰਾਜ ਰਖਾਸ
 ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਕੋਲੋਂ ^{ਰਖਾ} ਮਸੀਨ ਹੀ ਪ
 ਛਾਣ ਦੇ ਇਸਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈਗਾ

ਜੋਏਹਦੁਨੀਆਹੈ॥ਇਸਨੁਮਿ
 ਲਕਰਤੁਸੀਵਾਡੀਆਈਕਰਦੇ
 ਸੋ॥ਅਰਗਰੀਬਾਂਨੁਦਖਦੇਦੇਸੋ॥
 ਅਰਗਰੀਬਘਾਤਕਰਦੇਸੋ॥
 ਅਰਭੋਗਾਬਿਲਾਸਕਰਦੇਸੋ॥
 ਅਰਆਪਹਛੀਵਸਤਖਾਇਕੇ
 ਗਰੀਬਾਵਲਪਿਰਦੇਛੋਡਦੇਸੋ॥
 ਅਰਆਪਦਾਧਰਮਇਸਦਾਸ
 ਤੇਵੇਚਦੇਸੋ॥ਜੋਏਹਦੁਨੀਆਹੈ
 ਤੁਸਾਡੀਪਿਆਰੀਤੁਸੀਇਸਨੁ
 ਮਿਲਕੇਮੇਥੋਬੈਖੁਖਹੋਏਥੋ॥ਅ
 ਰਸਾਲੇਸਹੁਰੇਜਵਾਈਨੁਭਲੀ

ਪ੍ਰਕਾਰਗੀਏਕੇਖਵਾਇਦੇਸੇਅਰ
 ਸਾਧਾਂਸੀਤਾਂਗਰੀਬਾਂਨੂੰਦੁਰਬਰ
 ਨਬੇਲਦੇਸੇ॥ਇਸਦੁਨੀਆਵ
 ਸਤੋ॥ਤੁਸਾਂਗੁਰਪੀਰਮਿਤ੍ਰਮਾ
 ਤਪਿਤਨਾਲਿਧੋਹਕਰਦੇਸੇ॥ਅ
 ਤੇਇਸਨੁਆਪਦੀਪਿਆਰੀ
 ਜਾਦਦੇਸੇ॥ਸੋਹੁਦਕਿਉਨਹੀ
 ਪਛਾਦੇ॥ਤਾਂਲੋਕਸਰਮਿਦੇ
 ਹੋਦਗੇ॥ਜਬਾਬਕੋਈਨਹੀਦੇਸ
 ਕੇਗਾ॥ਤਾਂਹੁਕਮਹੋਵੈਗਾਜੇਏਸ
 ਦੁਨੀਆਨੁਨਰਕਪਤੋ॥ਏਸਲੇ
 ਕਾਂਨੂੰਮੇਥੋਥੋਮੁਖਕੀਤਾਹੈ॥ਤਾਂਰ

੦

੫੧ ਸੀਨਾਲਹਥਦੁਨੀਆਏਬੀਨ
 ਕੇਲੈਤੁਰਾਨਿਗੇ॥ਤਾਂਦੁਨੀਆਂ
 ਅਗੋਪੁਕਾਰਕਰੇਗੀ॥ਹੇਸਚੇ
 ਸਾਈਮੇਗਪਿਆਰੇਕਿਥੇਹੈਨਾ॥
 ਜੇਮੇਰੇਨਾਲਾਬਿਲਾਸਕਰਦੇਅ
 ਹੇ॥ਅਤੇਮੇਰੇਵਾਸਤੇਤੋਨੂਵਿਸ
 ਰਦੇਆਹੇ॥ਅਤੇਮੇਰੇਵਾਸਤੇਪ
 ਪਕਰਦੇਆਹੇ॥ਅਤੇਮੇਰੇਵਾਸ
 ਤੇਗਰੀਬਦੀਵਸਤਯੋਹਕੇਮੁਕਰ
 ਦੇਆਹੇ॥ਦੁਰਬਚਨਕਛਦੇਅ
 ਹੇ॥ਅਜੇਹੈਮੇਰੇਮਿਤ੍ਰਪਿਆਰੇ
 ਜੇਹਤ੍ਰੇਮੇਰੇਹੁਕਮਾਵਿਬਚਲਦੇ

੫੦

੦

੦

੦

੦

ਆਹੋ॥ ਸੋਇ ਸਾਵੇਲੇ ਮੇਥੋਕਿ
 ਉਜੁਦਾ ਕਰਨਾਹੈ॥ ਤਾਂਹੁ ਕਮਹੋਸੀ
 ਜੋਇ ਸਾਦੇਪਿ ਮਾਗਿਆਂ ਨੂਭੀਨ
 ਰਕਲੈ ਜਾਹੋ॥ ੭॥ ਇਕਾਇਨਾਇ
 ਹਦੁਨੀਆ ਮਹਾਪੁਰਖ ਦੇ ਮਾਈ
 ॥ ਸੁਗਤਿ ਮੰਰਿਤਦੀ॥ ਅਖੀਥੀ
 ਲੀਦੀਆਂ ਮਹਾਪੁਰਖ ਪੁਛਿ
 ਆਏ ਦੁਨੀਆ ਖਾਵਦ ਕਿਤਨੇ
 ਕੀਤੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਂਹੁਨੀਆ ਕਾਹਿਅ
 ਜੀਬਹੁਤ ਕੀਤੇਹੈਨੀ॥ ਗਿਦਲੇਵ
 ਰਨਹੀਆਵਦੋ॥ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕ
 ਹਿਆਕਿਨੇਤੈਨੂਤਲਾਕਭੀਦਿ

ਤੀਤਾਦੁਨੀਆਆਖਿਆਜੀ
 ਕਿਸੇਨਾ।।ਐਸਭੇਮਾਰੇ।।ਮਹਾਪੁ
 ਰਖਕਹਿ।।ਆਬਡਾਅਫਸੋਸਅ
 ਵਦਾਹੈਬਾਕੀਦੇਖਾਂਵਦਾਉਪਰ
 ਜੋਅਗਲਿਆਮੁਇਆਨੂਦੇ
 ਖਕੇਡਰਦੇਨਹੀ।।੮।।ਇਕਸਾਂ
 ਈਲੋਕਸੁਤਾਪਾਇਆਸੀਉਸ
 ਨੂਦੁਨੀਆਸੁਪਨੇਵਿਚਮਿਲੀ
 ਪਰਸੁਰਤਿਜੁਆਨਮਿਹਰੀਦੀ
 ॥ਤਾਂਉਨੂਸਾਂਈਲੋਕਕਹਿਆ
 ਏਦੁਨੀਆਂਤੂੰਉਤਨਿਆਂਖਾਂ
 ਵਦਾਹੈਇਆਂਜੁਆਨਕੀਕੁਰ
 ਹੀ।।ਤਾਂਦੁਨੀਆਬੋਲੀਤੇਰੋਅ

ਗੇਕਹਨੀਹਾਂ ਜੇਹਣਾ ਮਰਦ
 ਸਾਉ ਸਨਠਾਹਿ ਆਮੇਨੁ। ਜੇ
 ਹਣਾਨੀ ਮਰਦ ਸਾਉ ਸਥਾਹਿ
 ਆਮੇਇ ਤਕਰਕੇ ਜੁਆਨਰ
 ਹੀ। ਜਾਂਸਾਂਈ ਲੋਕ ਜਾਗਿਅ
 ਤਕਹਦਲਗਾਹੇ ਪਿਆਰੇ
 ਇਸਦੁਨੀਆਇ ਸਪਾਸੈ ਨਸ
 ॥ ਇਹਮੁਹਈ ਮਿਠੀਤੋਇਲ
 ਦੀਖੋਈ। ਇਸਦਲਨਦੇਖਾ॥
 ਇਸਦੇਨੈਦਾੜੀਖੇਹੈਨਾ। ਜੋਕੋ
 ਈਇਸਨੂਦੇਖੇਗਾਸੋਮਰੇਗਾ॥
 ਇਸਪਾਸੈਨਸਦਦਾਲਾਬਦ
 ਨਾ॥ ਦੀਸੁਖਨਹੈਸਾਈਲੋਕ

ਦਾ॥ ॥ ਜੋ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਈ
 ਅਵਾਸ ਕੀਤਾ ਮਿਹਤ ਰਮੁ ਸੇ
 ਤਾਂਈ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਕਿਤਵ
 ਸਤੋ॥ ਅਮਰੁ ਆਪ ਦੇ ਬਰੋ ਬ
 ਤਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ
 ਨੂ॥ ਤਾਂ ਮੁਸੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਸਾ
 ਹਿ ਬਮੇਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ॥ ਤੂੰ ਸਭੇ
 ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਸਾਂਈ ਆ
 ਖਿਆ ਮੇਸਭ ਨਾ ਵਲਨ ਦਰਿ
 ਕੀਤੀ॥ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਰਨ ਕੋਈ
 ਨ ਜਰਾ ਆਇਆ॥ ਅਜੇਹਾ ਕੀ
 ਗਾਲਾ ਅਰੁ ਖੁਆਰੁ ਮਧੀਨ
 ਅਰੁ ਤੁਹਾ ਹੋਇ ਆਜੇਹਾ ਤੂੰ ਹੈ॥

॥ ਹੇ ਮੁਸਾਜਿ ਸਵਖ ਤਬੀਦਗੀ
 ਪੜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਡੇ ਤੇ ਰੇ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ
 ਉਪਰ ਦਿਕ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ੧੦ ॥ ਬਚ
 ਨਹੈ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਦਾ ॥ ॥ ਜੇ ਤੈ
 ਪੜਦੇ ਅਗੇ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ॥
 ਜੇ ਕਰ ਓਨਾ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਪੜਦਿ ਮਾਨੁ
 ਅਗੇ ਤੇ ਦੂਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ
 ਏ ਲਤ ਸਾਂਈ ਦਾ ਉਸ ਉਪਰ ਖੁ
 ਲਿਜਾਵੈ ॥ ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਜੋਗ
 ਸਦੁਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਖਸ ਦੇ ਨਤੇ
 ਨੂ ਅਰਗੀ ਨਹੈ ਵੈ ॥ ਵਾਸਤਾ
 ਇਹ ਜੋ ਕੋਈ ਥੋੜੀ ਬੀਜਨਾ ਲਰ
 ਜੀ ਹੋਤ ਹੈ ਅਜਾਹਿਰ ਸੀ ਹੈ ॥ ਅ

ਰਹਿਰਸੀਹੈ॥ ਅਰਹਿਰਸੀਦਰ
 ਗਾਹਸਾਂਈਤੇਸਦਾਮਾਹਿਰੂਮਹੈ॥
 ਦੁਸਾਇਹੁਜੋਰਾਸਦੇਹਾਂਲੋਕਾਂਦਾ
 ਓਸਪਾਸੋਚਾਇਘਨੇਤਾਂਦਲ
 ਗੀਰਨਹੋਵੈ॥ ਵਾਸਤਾਇਹੁਜੋ
 ਕੋਈਕੰਗਾਲਤਾਵਿਚਹੁੰਦਾਹੈ॥
 ਤਾਂਓਸਤੇਰਾਜੀਨਹੀ॥ ਤੀਜਾਇ
 ਹੁਵਡਿਆਈਤੇਭੁਲੇਨਹੀ॥ ਜੋ
 ਕੋਈਦੁਨੀਆਦੀਵਡਿਆਈਤੇ
 ਭੁਲਦਾਹੈਤਾਂਥੋੜੀਹੀਮਤਿਵਾ
 ਲਾਹੈ॥ ਥੋੜੀਹੀਮਤੁਵਾਲਾਸਾ
 ਈਤੇਸਦਾਖਾਲੀਹੈ॥ ਤਾਂਲੋੜੀਏ
 ਜੋਹੀਮਤੁਵਾਲਾਹੋਵੈ॥ ੧੩॥ ਸੁ

ਖਲਹੈ ਅਬਲਹਸ ਨਖਿਰਕਾ
 ਨੀਪਾਸੋ ਪਾਛਿਆ ਜੋ ਕਿਉ ਕਰ
 ਹਾਲਤੇ ਰਾਅਗੋ ਅਬਲਹਸ
 ਨਕਹਿ ਆਕਿਆ ਹਾਲਹੋ ਵੇਉ
 ਸਦਾ ਜੋਈ ਫਰਜਾ ਆਪਦੇ ਥੇਥੇ
 ਸਦਾ ਸਮੀਗਿਆ ਲੋਹੋ। ਅਰ
 ਮਨਹਰਾਂ ਮਜਾਦਾ ਹਿਰਸਵਨ ਮੰ
 ਗਿਆ ਲੋਹੋ। ਅਰ ਜਮਜਾਂਨ
 ਮੀਗਿਆ ਲੋਹੋ। ਅਰ ਬੇਟੇ ਰੋਈ
 ਅਮੀਗਿਆ ਚਾਹਨੀ। ਤਾਂ ਕੀ
 ਪੁਛਦਾ ਹਾਲ ਮੇਰਾ॥ ੧੨॥ ਇਕ
 ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਮਨ
 ਜੇਤੂ ਯਾਰ ਚਾਹਨਾ ਹੈ ਜੋ ਮਿਤਾਬੀ

ਨਾਮੇਗੀਨਹੀਗੁਜਰਦੀਸੁਖਦੁਖ
 ਦੇਵੇਲੇਕੀਆਆਵਦੇਹੈਨਛਤ੍ਰਿ
 ਨਹੀਸਾਂਝੇ। ਤਾਂਸਾਂਈਨਲੋਹਰ
 ਕੰਦਬੀਚਾਹੈ। ਜਿਬਾਲਕਾਂਨਾਇ
 ਬਾਲਕਵਤ੍ਰਿਅੰਨਾਇਵਤ੍ਰਾ॥
 ਦੁਖੀਅੰਨਾਇਦੁਖੀ॥ ਸੁਖੀਅ
 ਨਾਇਸੁਖੀ॥ ਹਰਿਵਖਤਹਾਜ
 ਗ। ਜਿਸਵੇਲੇਬਿਤਕਰੇਉਸੇਦ
 ਖਤਤੇਰੇਪਾਸਹਾਜਰਖਣਾ॥
 ਇਕੋਸਾਂਈਮਿਤ੍ਰਬਹੁਤਹੈ॥ ਅ
 ਤੇਸਾਂਈਜੇਹਾਮਿਤ੍ਰਤ੍ਰਿਲੋਕੀਦੂ
 ਫੰਤਾਹਥਨਾਮਾਵਸੀਆਜੋ
 ਪੜਦੇਕਸਾਅਤੇਦਰਦਵੰਦਾ॥

ਅਤੇ ਸਹਿਦਸੀ ਲਾਮਿਤ੍ਰਾ ਜਿ
 ਸਵਿਚ ਗੁਸਨ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਹਰਿ
 ਵੇਲੇ ਨ ਜੀਕਾ ॥ ਸਭੇ ਗੁਣ ਹੈ ਨ
 ਜਿਸ ਵਿਚਾ ॥ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ
 ਜੋ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਨਿਸੋਖੇ ਏ ਹੈ ਨਿ ॥ ਜਬ
 ਲਗਤੇ ਰੇ ਪਾਸੋ ਖਾਂਦੇ ਰਹਨ ਤਾਂ
 ਤੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਅਤੇ ਜੋ ਇਕ ਪਲ ਉ
 ਨਾ ਏ ॥ ਥਤੇ ਨਾ ਧਰੇ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਦੁਸ
 ਮਨਾ ॥ ਹੇ ਮਨ ਜੇ ਕਰ ਸਾਥੀ ਲੋ
 ਤਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਹੀ ਬਹੁ
 ਤ ਹੈ ਨਾ ॥ ਜਿ ਤੇਰਾ ਇਕ ਪਲਾ ਵਿਸ
 ਹਨ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ॥ ਹਰਿ ਵਖਤ ਤੇ
 ਕੇ ਨਾ ਲਿਖੈ ਨਿ ॥ ਹੇ ਮਨ ਜੇ ਤੂੰ ਨ

ਸੀਹਤ ਬਾਹਨ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਹੀ
 ਬਹੁਤ ਹੈ। ਦੇਖ ਕਿ ਸੇਨਾਲ ਨਹੀ
 ਜਾਂਦੀ। ਸਭਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਈ ਛਲ
 ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਭਰਮਾਇ ਭਰਮਾ
 ਇਮਾਰਤੀ ਹੈ। ਪੁਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ
 ਨਹੀ ਉਤਾਰਦੀ। ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਤਿ
 ਆਗ ਕਰਾ। ਵਠੀਨ ਸੀਹਤ ਏਹ
 ਹੀ। ਹੇਮਨ ਜੇ ਕੋਲ ਬੈਰਦ ਵਾ
 ਲਾ ਬਾਹਨ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬੰਬ ਨ
 ਸਾਂਈ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਾਕਏ ਬਹੁਤ ਹੈਨ
 । ਅਤੇ ਪਹਿਰਏ ਨਾਲ ਪਰਚਾ
 ਕਰਾ। ਸਭੇਖ ਬਰਾਂਤੈ ਨੂੰ ਪਰਬੈ
 ਠਿਆਹੀ ਦੇਵੇ ਹੈਨ। ਹੋਰ ਦੁਨੀਆ

੧੧੮
ਦੇਵਰਨਨਾਨਿਅਜਾਈਉਮ
ਰਗਵਾਉਨਾਹੈ।ਹੇਮਨਜੇਡਰ
ਬਾਹਨਾਹੈਜੇਮੇਸਦਾਡਰਦਾਰ
ਹਾਂ।ਮੇਥੋਪਾਪਵਿਕਾਰਕੋਈ
ਨਹੋਵੇ।ਤਾਂਇਕਮੰਤਿਹੀਬਹੁਤ
ਹੈ।ਅੰਤਿਜੇਹਾਡੁਰਭਾਫਾਹੋਰਕੋ
ਈਨਹੀ।ਹੇਮਨਜੇਏਹਗਾਲਾਂ
ਨਹੀਬਾਹਦਾਤਾਂਸੁਰਗਾਭੀਤੈਨੂੰ
ਨਹੀਬਾਹਦਾ।ਇਕੋਨਰਕਹੀ
ਬਹੁਤਹੈ।ਜਿਸਦੀਤੈਨੂੰਬਾਹਨ
ਹੈ।ਓਹਭੀਤੈਨੂੰਉਡੀਕਦੀਹੈ।
੧੨।ਇਕਸਾਂਈਲੋਕਾਮਾਖਦ
ਹੈਜੋਪੰਜਜਾਗਾਵਿਬਦੁਨੀਆਂ

॥॥॥ ਦੀਆਂ ਗਲ ਨਾਲ ਪਰਬ ਦਾ ਹੈ ॥ ੫੬
 ਤਾਂ ਤੀਹਾਂ ਬਰਸਾ ਦਾ ਭੁਜਨ ਇਸ
 ਦਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਇਕ ਧਰਮ
 ਸਾਲਾ ਦੂਜਾ ਪਾਇਆਂ ਹੋਇਆਂ ॥
 ਦੀ ਮਜਲਸ ਵਿਚ ॥ ਤੀਜਾ ਮੁੜ
 ਦੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਹੋ ਥਾ ਸਿਰ ਗਤਿ ਇਸ
 ਤੀਆਈ ॥ ਪੰਜਵਾਂ ਵੇਲੇ ਭੁਜ
 ਨਦੇ ॥ ਦੁਨੀਆਈ ਗਲ ਕਰ
 ਨੀ ਮਤੇ ਕਬਰਾਂ ਵਿਚ ॥ ਛੇਵਾਂ
 ਸਉਦਾ ਬਹੁਤ ਏਹ ਭੀ ਕੀਤਾ ਹੈ
 ॥ ਇਆ ਭੁਜਨ ਗਵਾਉ ਦਾ ਹੈ ॥
 ੧੪ ॥ ॥ ਹਿਕਸਾਂਈ ਲੋਕ ਮਾਖਦ ॥
 ਰੋਜੇ ਮਾਰਿਆ ਮਾਨੀ ॥ ਫਿਰ ਗਲੀ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਇਕ ਪਿਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਦਾ ਕਰਨਾ॥ ਏਹ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਸੈ ਤਾਂ
 ਨਦੀ ਹੈ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਨਗਨ ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਰਖਈ ਸੀਸਾ ਰਵਿਚਾ ਫਿਰਦੀ ਹੈ
 ॥ ਇਸ ਤੋਂ ਭਾਗੇ ਗਾਸੋ ਬਚੇ ਗਾ॥
 ਦੂਜਾ ਕੈਢ ਪੀਦੀ ਅਤੇ ਮੁਹੋ ਭਲ
 ਭਰਾ ਬਕਦਾ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਦਾਸੀ ਸੇ
 ਤਾਨਦੀ ਹੈ॥ ਤੀਜਾ ਮੁਹ ਬਤ ਦਕਿ
 ਆਂਦੀ ਕਿਉ ਜੋ ਭਹ ਯਾਰ ਸੈ ਤਾਂ
 ਨਦਾ ਹੈ॥ ਇਤ ਕਰਕੇ ਦਕਿ ਆਂ
 ਨਾਲ ਅਨਾਇਦਾ ਨਾਪਾਇ ਅ
 ਫਿਰਦਾ ਹੈ॥ ਗਰੀਬ ਅਤਿ ਥਨੁ
 ਖਾਤਰ ਹੋਠ ਨਹੀ ਲਿਖਾਵਦਾ॥

ਜਾਣਦਾਨਹੀਜੋਇਕਾਦਿਨਸੈਤਾਂ
 ਨਮੇਰੇਉਤੇਪਵੇਗਾ। ਤਾਂਫਨਾਹ
 ਕਰਿਜਾਵੈਗਾਪਰਕਿਸੀਨੇਕ
 ਹਿਆਜੇਮੇਨਫਜੀਵਦੇਦਾਲੇ
 ਤੀਦਾਹੈ॥ ਆਪਦੀਸੰਕਨਾਲ
 ਕੇਫਪੀਨਾਹਾਂ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸੁਰਗਉ
 ਪਰਉਸਦੇਹਰਾਂਮਹਿਦਾਹੈ॥ ਅ
 ਰਜੇਕੋਈਦੁਨੀਆਨੂਦੇਸਤਰਖ
 ਦਾਹੈਸੋਬੀਦਾਦੁਨੀਆਦਾਹੈ॥ ਸ
 ਹਿਬਦਾਨਹੀ॥ ੧੫॥ ਇਕਸਾਂ
 ਈਲੋਕਾਮਾਖਦਾਹੈਜੋਇਕਾਦਿ
 ਨਮੇਸੁਦਾਮਾਜੇਜਾਹਦਾਦਿਬਮੁ
 ਲਖਉਤਰਦੇਸਹੈ॥ ਉਥੇਇਕ

ਸਾਂਈਲੋਕਰਹਿਦਾਹੈ॥ਇਲਾਮ॥
 ਰਬੰਦਗੀਦੇਛੁਕਹੈ॥ਦੀਦਾ
 ਰਉਸਦੇਨੁਮੇਗਾਇਆ॥ਚਾਲੀ
 ਦਿਨਦਰਵਾਜੇਉਪਰਉਸਦੇਮੇ
 ਖੜਾਰਿਗਾ॥ਮੇਨੂਦਖਤੁਨਿਆ
 ਜਮਸੀਤਦੇਮੇਲਾਹੈਇਆ॥
 ਅਫਸੋਸਾਮਰਹੈਰਾਨਗੀਨਾ
 ਲਫੇਰਘਰਿਆਵਦਲਗਾ॥
 ਉਪਰਮੇਰੇਕਿਛਮਿਹਰਨਕੀ
 ਤੀ॥ਇਸਕਰਿਕੇਮੇਨੂਸੋਕਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿਹੈਇਆ॥ਮੇਉਕਦਿਨਕ
 ਹਿਆਜੈਏਸਾਂਈਲੋਕਬਾਲੀ
 ਦਿਨਗੁਜਰੇਹੈਨਜੇਦਰਿਤੇਰੇਖ

ਦੁਹਾਂ ਮੇ॥ ਮੇਨੂੰ ਕਿਛੁ ਮਿਹਰ ਬਾਂ
 ਨੀ ਨਾਲ ਬਚਨ ਫੁਰਮਾਈ ਮੇ॥
 ਉਪਰ ਉਸ ਦੇ ਹਿੰਮ ਤਤੁ ਸਾਡੀ
 ਨਾਲ ਅਮਲ ਕਰਾਂ॥ ਤਾਂ ਸਾਂਈ
 ਲੋਕ ਕਹਿ ਆਜੇ ਸਾਈ ਤੇ ਨੂੰ ਹਿੰਮ
 ਤੇ ਵੈ ਤਾਂ ਦੁਨੀ॥ ਆਨੂੰ ਦੇ ਸਤਰਖ
 ॥ ਅਰੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਾਰਿ ਕੇ ਮਨਿ॥
 ਅਰਸਾ ਧਾਂ ਸਿਤਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
 ਕਰਿ॥ ਅਰੁ ਮਾਤਿ ਥਗਰੀ ਬਾ
 ਨੂਰੀ ਝਕੇ ਖਵਾਈ॥ ਅਰੁ ਮੁਹਲ
 ਜੇ ਦੀਖਰਾਇਤ ਨਾ ਕਰਿ॥ ਅਰੁ
 ਖੁਆਰੀ ਨੂ ਦਰਿ ਮਾਈ ਜਾਣ॥
 ਅਰੁ ਜੀਵ ਦੇ ਨੂੰ ਮਉਤ ਪਛਾਣ॥

148

ਅਰੁਰੇਸੇਸਾਂਈਦੇਉਤੇਗੁਜ
 ਰਾਨਰਖਾ॥੧੨॥ਬੁਝਨਹੈਸਾ
 ਈਲੋਕਦਾਜੇਸੈਤਾਂਨਕਹਿਦਾ
 ਹੇਜੇਸੈਨੂਪਜਾਆਦਮੀਆਵਿ
 ਥਾਵਿਖਾਲਨਹੀ॥ਹਿਰਸਾਰਾਜ
 ਗਤਮੇਰੇਵਸੁਹੈ॥ਪਹਿਲਾਇ
 ਹੁਜੇਕੋਈਭੁਸਨਸਾਂਈਦੇਨੂਲ
 ਗਾਹੋਵੈਅਰੁਨੇਹਕਰਕੇਸਭਨ
 ਕੀਆਵਿਓਆਸਰਾਸਾਂਈਦਾ
 ਕਰੇਅਰੁਦੁਜਾਏਹਜੇਭੁਸਨਸਾਂ
 ਈਦਾਰਾਤਿਹਿਨਸੁਕਰੇ॥ਅਰੁ
 ਤੀਜਾਏਹਹੈਜੇਗਾਆਪਦੇਸੁਖ
 ਰੂਚਾਹੋਤੇਹਾਸਭਲੋਕਾਨੂਲੋਵੈ

॥ ਚੌਥਾ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਸਾਂਈ ਚਾਹਿਆ ॥
 ਰੋਵੈ ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਰਾਜੀ ਰਹੈ ॥
 ਪੰਜਵਾ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਨਸੀਬ ਆਪ
 ਵੇਤੇ ਵਧੀਕ ਨਾ ਚਾਹੇ ॥ ੧੦ ॥ ਬ
 ਝਨ ਹੈ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਦਾ ਜੋ ਗੁਨ ਹ
 ਗਾਰ ਸਾਂਈ ਦਾ ਛਿ ਆਗ ਲਾਨ
 ਲਿਹੋ ਦਾਹੈ ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਆਰ
 ਦੁਨੀਆ ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਪਿਆਰ ਕ
 ਰਿਕੇ ਮੁਹਲਾ ਸਾਕ ਰਿਕੇ ਦਾਨ ਦੇ
 ਦਾ ਸੇਵਰ ਗਾਹ ਵਿਚ ਕਬੂਲ ਨ
 ਹੀ ਪਉਦਾ ॥ ਅਰਗਰੀ ਬੁਝੂਰੀ
 ਤਕੇ ਦਾਨ ਦੇ ਦਾ ਦਰਗਾਹੀ ਥਾ
 ਵਿ ਪੈਂਦਾਹੈ ॥ ਦੂਜਾ ਸਿਰ ਦਾ ਹੀਆ

੧੪
ਇਆਕੇਮਦਵਿਚਗਰੀਬਾਂਤੁ
ਸਾਧਾਨੁਕਿਸੇਨਨਨਿਵਲਾ।ਤੀ
ਜਾਖੁਸਖਾਲਾ।ਬੈਥਾਸੀਗਤ
ਇਸਤ੍ਰੀਆਈਕਿਉਜੋਕਿਛੁ
ਕੁਲੀਵਸਤਹੋਵੇਸੋਊਸਦੇਯ
ਜਾਇਦੇਈ।ਸਿਥੇਸਾਧਸੀਤਹੋ
ਵੇਓਥੇਪਿਠਦੇਛੋਡੁਲੀ।ਪੰਜ
ਵਾਂਸੋਦਾਬਹੁਤਾ।ਵਰੇਪਹਿਰ
ਪਰਮੇਸਰਦਾਬੁਜਨੁਨਹੀਕਰ
ਨਾ।ਛਿਵਾਂਹਰਖਵਾਨਨਹੀਹੋ
ਲਾ।ਦੁਨੀਆਵੇਖਕੇਖੁਸੀਰ
ਹਿਲਾ।ਪੁਨਦਾਨਨਹੀਕਰਨਾ।
ਅਰੁਕੁਊਨਹੀਕਰਨਾ।ਜੇਮ

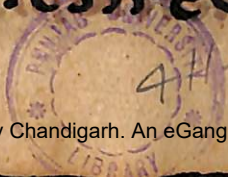
ਤਿਕਿਤੇਵਖਤਸੇਤਾਂਨਪਵੇਗਾ॥
 ਸਮੇਤੁਖਜਾਂਨੇਫਲਾਹਕਰਿਜਾਵੈ
 ਗਾਜੇਹੋਵੈਤਾਂਮੇਸਾਧਸੀਤਗ
 ਰੀਬਏਮੁਹਿਪਾਵਾ॥੧੮॥ ਬਚ
 ਨਹੈਸਾਂਈਦਾ॥ ਸਾਂਈਨੇਮੁਸੇਨਾ
 ਲਾਮਵਾਜਕੀਤਾ॥ ਹੇਮੁਸਾਜਿ
 ਸਵਖਤਤੇਰੇਪਾਸਕੀਗਾਲਆ
 ਵੈਕਹਖੁਸੀਹੈ॥ ਨਾਲਨਿਸਾਨੀ
 ਨੇਕਾਂਦੀਅਰਜਿਸਵਖਤਤੇਰੇ
 ਪਾਸਦੋਲਤਵੰਦਾਆਵੈਤਾਜਾਦ
 ਜੋਕੋਈਗੁਨਾਹਗਾਰਹੈ॥ ਇਸਸਾ
 ਈਦਾਗੁਨਾਹਕੀਤਾਹੈ॥੧੯॥
 ਬਚਨਹੈਮਹਾਂਪੁਰਖਦਾ॥ ਜੋਅ

ਦਮੀਏਸੁਸੇਅੰਦਰਿਤਿਨਪਾ
 ਰਿਸਾਹਾਅਤੇਤਿਨਵਜੀਰਅ
 ਪਾਇਆਪਾਤਿਸਾਹਾਂਤੁਨਸੀ
 ਹਤਾਂਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਦੁਹਪਾਤਿਸ
 ਹਵਜੀਰਾਂਦੇਕਹੇਬਲਦੇਹੈਨਾ।
 ਅਤੇਤੀਜੇਪਾਤਿਸਾਹਦੇਕਹੇ
 ਵਜੀਰਬਲਦਾਹੈ। ਸੋਇਕਪਾ
 ਤਿਸਾਹਹੈਅਤੁਮਾਅਕਲ
 ਤਿਸਦਾਵਜੀਰਹੈ। ਸੋਅਕਲ
 ਕਹਿਦਾਹੈਹੋਪਾਤਿਸਾਹਭੁਲੇ
 ਕਰਅਕਰ। ਭੁਰੇਨਕਰ। ਜਿਸ
 ਈਭੁਲਿਆਕਰਮਾਉਪਰਿਰ
 ਜੀਹੰਦਾਹੈ। ਅਤੇਬੁਰਿਮਾਉ

ਪਾਰਿਗੁਸੇਹੰਦਾਹੈ॥ ਅਤੇਇਥੋਕੋ
 ਈਇਨਈਗੁਜਰਾਂਨਹੈ॥ ਥੋਡੇਰ
 ਹਿਏਉਪਾਰਿਸਾਂਈਨਾਲਵੈਰਨ
 ਕਗਾਦੁਜਾਪਾਤਿਸਾਹਦਿਲਹੈ
 ਤਿਸਦਾਵਜੀਰਜੁਬਾਂਨਾ॥ ਸੋਜੁ
 ਬਾਂਨਾਇਲਦੇਕਹੈਬਲਦੀਹੈ॥
 ਆਪੋਕਛੁਨਹੀਬੋਲਦੀ॥ ਜੋਇ
 ਲਆਪਦੀਸਲਾਹਨਾਲਰਹਿ
 ਰਦਾਹੈਤਾਂਜਬਾਂਨਨਾਲਆਖ
 ਦਾਹੈ॥ ਜਬਾਨਵਜੀਰਹੁਕਮ
 ਦਿਲਪਾਤਿਸਾਹਦੇਬਲਦੀਹੈ
 ॥ ਤੀਜਾਪਾਤਿਸਾਹਹੈਹੁਸਨਾ॥
 ਤਿਸਦਾਵਜੀਰਸੈਤਾਨਾ॥ ਸੋਦ

ਜੀਰਾ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸੁਰਗਾ ਕਿ ਨ
ਡਿਠਾ ਹੈ ਏਹ ਕਹਾਣੀ ਸਿਸਾਰ ਦੀ
ਹੈ। ਇਨ ਕਹਾਣੀ ਅਨਾਲਮ
ਨਪਾਤਿਸਾ ਹੁਰਾਜੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ।
ਚਾਹੀ ਮੇਜੋ ਅਜ ਕਰਲਈ ਮੇ
ਭਲ ਕਾ ਕੀਨਾ ਡਿਠਾ ਹੈ। ਜੇ ਭਲ
ਕੇ ਅਫਸੋਸ ਕੀਤਾ ਚਾਹੀ ਮੇ।
ਏਹ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਹਥ ਨਾ ਆਵੀ
ਗਾ। ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਹਥੀ ਜੋ ਕੁ
ਛ ਕਰਨਾ ਹੈ ਵੈਸੋ ਕਰਲਈ ਮੇ
। ਫਿਰ ਪਛੋਤਾ ਵਾਅਦਾ ਵਿਬਨਾਰ
ਹੈ। ੩੦। ਇਕ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਆ
ਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਂਈ ਮੁਰਤੁ ਬਾਬਖ

ਸੇਤਾਂ ਨਿਕਿਆਲੁ ਕਿਆਂਉ ॥
 ਪਰਿਅਮਲਕਗ। ਜੇਲੁ ਕੁ
 ਅੰਦਿਬਪਸਿਖਸਲਤਾਹੈਨਾ॥
 ਜੇਠਿਨਾਵਿਬੋਤੈਨੁਇਕਭੀਹਥਾਅ ॥
 ਵੈਤਾਂਮਰਤਬੰਸਾਂਈਲੋਕਾਂਦੇਨੁ
 ਪਾਵੈ॥ ਇਕਾਇਹੁਜੇਲੁਕੇਅੰਠ
 ਸੋਸਰੇਈਦਾਨਹੀਕਰਦੇ॥ ਤਿ
 ਉਇਹਭੀਭੁਰੇਸਾਸਾਂਈਦਾਕਰੇ
 ॥ ਦੁਜਾਇਹੁਜੇਦੁਖਾਵਿਬਾਨੀਦਿ
 ਆਸਾਈਈਨਹੀਕਰਦੇ॥ ਤੀ
 ਜਾਇਹੁਜੇਆਪਸਾਵਿਬਲਦੁ
 ਈਕਰਿਕੇਗੁਸਾਨਹੀਕਰਿਦੇ
 ਛੇਤੀਹੀਅਲਜਾਂਦੇਹੈਨਾ॥ ਚੌ

ਥਾਇਹੁਜੋਕੋਉਉਨਾਨੂਰਗਵੇ
 ਤਾਂਤੁਰਤਹੀਅਖੀਆਵਿਬਪਾ
 ਦੀਲੀਆਵਏਹੈਨਾ। ਰਿਦਾਰ
 ਨਦਾਨਰਮਹੈ। ਪੰਜਵਾਏਹਜੇ
 ਜਖੀਗਨਹੀਰਖਏ॥ ੩੧॥
 ਇਕਸਾਂਈਲੋਕਾਖਦਾਹੈ।
 ਜੇਦਸਖਸਲਤਾਕਤੋਵਿਬਹੈ
 ਨਾ। ਜੇਥਨਾਵਿਗੋਇਕਤੈਭੂਭੀ
 ਹਾਥੀਆਵੈਤਾਂਤੈਭੀਆਦਮੀਹੈ
 ਵੈ। ਪਹਿਲਾਇਹਜੇਸਦਾਭੁਖਾ
 ਰਹਿਦਾਹੈਤਾਂਏਹਸੁਭਾਓਨੇਕਾਂ
 ਦਾਹੈ। ਦੂਜਾਏਹਜੇਜਾਗਾਮੁਕ
 ਕਰਹੁਕੋਈਨਹੀ। ਤਾਂਏਹਸੁਭ

ਉਤਰੇ ਸੇਵਾਲਿ ਆਦਾਹੈ। ਤੀ
 ਸਾਏ ਹੁ ਜੋਗਤ ਸਾਗਦਾਰਹਿ
 ਦਾਹੈ। ਤਾਂਏ ਹੁ ਸੁਭਾਊ ਪ੍ਰੀਤਵਾ
 ਨਦਾਹੈ। ਚੌਥਾਏ ਹੁ ਜੋਜਦਾਮਰ
 ਦਾਹੈ ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਕੁਛ ਧਨ ਹਵੇਲੀ
 ਸਿਪਦਾਨ ਹੀ ਰਹਿਦੀ। ਤਾਂਏ ਹੁ
 ਸੁਭਾਊ ਵੈਰਾਗੀ ਆਦਾਹੈ॥
 ਪੰਜਵਾਏ ਹੁ ਜੋ ਸਾਂਈ ਅਪਨੇਦ
 ਦਰਨ ਹੀ ਛਡਦਾ। ਤਾਂਏ ਹਰੀ
 ਤੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੇਵਕ ਦੀਹੈ। ਜੋ
 ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਦਰਨ ਛਡੇ। ਭਾਵੇਕੀ
 ਕੁਧ ਕੇ ਮਿਲਾਨੀ। ਕੁਤਾ ਭੀਨ
 ਹੀ ਜਾਂਦਾ। ਛਿਵਾਏ ਹੁ ਜੋ ਵਡ

ਪਸਾਰਾ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰਦਾ। ਥੋੜੀ
 ਜਿਮੀ ਉਪਰਿ ਗੁਜਰ ਕਰਿ ਲੈ
 ਦਾਹੈ। ਸੋਏ ਹਭੀ ਸੁਭਾ ਉਦੀਨ
 ਅਤੇ ਦਾਸਾਂ ਦਾਹੈ। ਸਤਵਾਏਹ
 । ਜਿਉ ਸਦੀ ਥਾਂ ਉਪਰ ਹੋਰ ਕੋਈ
 ਡਾਢਾ ਆਵਦਾ ਹੋਤਾਂ ਛਾਤ੍ਰਿ ਜਾਂ
 ਦਾਹੈ। ਦਾਵਾ ਨਹੀ। ਹੋਰ ਥੇਜ
 ਇਉ ਜਗਾਂ ਨ ਕਰਦਾਹੈ। ਜਿਹ
 ਜੀਰ ਹਿਲਾ ਬੇਦਾ ਵੇਦਰਤਲ
 । ਰਾਏਹ ਨਿਸਾਨੀ ਰਸਮੀਆਂ
 ਦੀਹੈ। ਅਠਵਾਏਹ ਜੋ ਕੋਈ ਉ
 ਸਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਦਾਹੈ ਤਾਂ
 ਉਠ ਜਾਂਦਾਹੈ। ਸਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰਾਮ

ਵਦਾਹੈ॥ ਮਾਨਮਪਮਾਨਕੋਈ ੬੪
 ਨਹੀ॥ ਰਾਜੀਰਹਿਦਾਗੁਸਾਨ
 ਹੀ॥ ਏਹਨਿਸਾਨੀਨਿਰਹੀਕਾ
 ਰੀਦੀਹੈ॥ ਨਵਾਏਹਜੋਵੇਲੇਖ
 ਵਲਵੇਆਵਦਾਹੈ॥ ਨਿਮਾਣ
 ਹੋਕੇਆਪਣੇਅਸਥਾਨਉਪਰ
 ਖੜੋਇਰਹਿਦਾਹੈ॥ ਤਾਏਹਨੀ
 ਸਾਦੀਗਰੀਬਾਂਦੀਹੈ॥ ਇਸਵੰ
 ਏਹਜੋਉਸਵਲਕੋਈਨਜਰਕ
 ਰਦੇਖਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਓਹਜਿਮੀਵਲ
 ਵੇਖਦਾਹੈ॥ ਏਹਲਛਣਮਜੂ
 ਬਾਦਾਂਹੈ॥ ਹੇਥੀਦੇਸਾਂਈਦੇਤ੍ਰ
 ਇਨਲਛਣਾਵਿਚੋਕੋਈਸਿ

ਖਾਤੁਤਾਂ ਮਨੁਖ ਸੁਨਹੈ ॥ ਪਸੁ ਤੇ
 ਰੇਜੇ ਹੋ ਸੁਭਾਵ ਲਛ ਦੁਖ ਦੇ
 ਹੈਨ ॥ ੩੩ ॥ ਇਕ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਅ ०
 ਖਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿਅ ਰਵ ਸਤ੍ਰਿਸੀਸਾ
 ਰਵਿ ਬੁਭਲੀਆ ਹੈਨ ॥ ਇਕ
 ਹਯਾ ਇਕ ਰਨਾਇ ਸਤ੍ਰੀਆਂ
 ਪਾਸੇ ॥ ਕਿਉ ਜੇ ਬਿਰਲਾਇ ਸਤ੍ਰੀ
 ਨੰਗੀ ਤਰਵਾਰ ਪਈ ਫਿਰਦੀ
 ਹੈ ॥ ਜਿਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਫੇਰ ਵਿਚ
 ਆਵੇਗਾ ॥ ਸਿਰਕਟਿਆ ਜਾ
 ਵੇਗਾ ॥ ਮੁਜਰੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਧਰੇ ਨ
 ਸਪਵੇਗਾ ॥ ਸੋਤਿਸ ਪਾਸੇ ਹਯ ०
 ਉਕਰਿ ॥ ਇਸ ਦੇ ਨਿਕਟਿ ਨ ਜਾ

॥ ਜਾਣ ਜੋ ਅਗ ਬਲ ਦੀਰੋ ॥
 ॥ ਅਤ ਕਿ ਸੇਵ ਖਤ ਭ ਸਮੁੰਦਾ ॥
 ਹੋਵੈ ॥ ਦੂ ਜਾਤ ਰਕ ਸੁਆਨਾ ਥੀ ॥
 ਕਿਉ ਜੋ ਜੁਆਨਾ ਥੀ ਕਿਉ ਜੋ ॥
 ਜੁਆਨੀ ਦੇ ਮਦ ਵਿਚ ਸਾਂਈ ਭੂ ॥
 ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਜੋ ਕਿ ਥੇ ਹੈ ਸਾਂ ॥
 ਈ ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਸਾਂਈ ਤੇਤ ਰਕ ॥
 ਪਕੜੀ ਹੋ ॥ ਏ ਸਵੇ ਲੋਤੈ ਭੂ ॥
 ਥਨ ਆਵੈ ਗਾ ॥ ਤੀ ਜਾ ਬੀ ਦਗੀ ॥
 ਪਾਇਆ ਪਾਸੋ ॥ ਪਾਇਆ ਹੋ ॥
 ਏ ਆਦੀ ਮਜਲ ਸਦਾ ਏਹ ॥
 ਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਏ ਸਦਾ ਅਵ ਬੁਕਰ ॥
 ਨਾ ॥ ਕੋਲ ਸਿਸਾਰ ਦੀਆ ਗ ॥

ਲਾਂਦੀਖੋਰਲਨਹੀਕਰਨੀ॥ਕਿ
 ਉਜੁਓਨਦਾਧਿਆਨਸਾਂਈਦੇਬ
 ਚਨਵਲਹੋਇਆ॥ਅਤੇਆ
 ਮਕੋਲਤੇਖਰਾਮਸਤੀਲਗੇਕਰ
 ਨਾ॥ਤਾਂਸਾਂਈਦਾਗੁਨਹਗਾਰਹੋ
 ਦਾਹੈ॥ਠੰਥਾਜੇਥਨਵਨਹੋਇਕੋ
 ਭੈਦਿਓਨਆਵੈ॥ਆਏਗਰੀ
 ਬਦੀਵਸਤਬਪਾਰਵਿਚਖੋਸਲ
 ਈਆਪਦੇਲੋਭਦੇਵਸਤੋ॥ਤਾਂ
 ਕੋਂਡੀਗਰੀਬਦੀਪਾਰੇਸੈਸੀਲਗ
 ਦੀਹੈ॥ਤਾਂਕੋਂਡੀਬਦਲੇਬਹੁਤਨੁ
 ਕਸਾਂਨਹੋਦਾਹੈ॥ਤਾਂਧਨਵਨਨੁ
 ਲੇਵੀਏਜੋਇਸਦੇਸਿਰਉਪਰਕੀ

ਰਖਾਨਾਗਰੀਬਾਅਤਿਥਹੋਵੈਤੋ
 ਪੈਰਾਵਲਦੇਖੋ। ਤੇਹਇਆਪਾ
 ਲੋ। ਤੇਹਲਕਰੇਪਜਵਾਪਿਆ
 ਰਦੋਸਤਾਂਤੇਖਲਕਤਕੀਯਾਰੀਕਿ
 ਤਕੀਅਹੈ। ਜੇਮੁਹਦਾਮਿਠਾਅੰਦ
 ਰੇਦਰੋਬਾਜਸੋਉਸਦਾਵਿਸਾਹੁਨ
 ਹੀਕਰਨਾ। ਇਸਪਾਸੋਮੁਰਤਪ
 ਥਰਦੀਵਿਸੇਖਹੈ। ਕਿਉਜੋਉਸ
 ਵਿਚਜੀਉਨਹੀਪਰਦਿਦਾਰਖਲ
 ਕਤਦੇਖਦੀਹੈ। ਛਿਵਾਂਨਿਰਬਾਹ
 ਸੁੰਦਰਾਤੇਸਿੰਦਰਹੋਇਆਤਾਂਕਿ
 ਸਕੀਮਸੋਕਪਦੀਹੋਇਆਤਾਂ।
 ਸਤਵਾਂਇਨਸਾਫਬਾਦਸਾਹਾਤੋ॥

ਬਾਦਸਾਹ ਹੋਇਆ ਮਤੇ ਨੇਕਾਮ
 ਮਲ ਨ ਕੀਤੇ। ਗਰੀਬ ਗੁਰਬਤੇ
 ਲਗਾਤ ਕਬੀਰ ਕਰਨ ਦਰਗਾਹ
 ਤੇ ਲਾਲਚ ਮਰਲਾ ਨਤਕਾਤ ਬਕ
 ਤਿਸ ਕੇ ਗਲ ਮੇ ਪੜੇ ਗਾ ਬੋਅ
 ਦਲੀਤ। ਅਠਵਾ ਮਰਫਤ ਫਕੀ
 ਰਾਂਤੇ। ਹੋਵੇ ਫਕੀਰ ਸਾਹਿਬ ਦਲ
 ਨਾ ਮਾਵੇ ਦੁਨੀਆਈ ਹਿਰਸ ਕ
 ਰੇ ਕਰਨੀ ਨ ਕਰੇ ਸੋਫਕੀ ਰਜਹਾ
 ਨੀ ਗਉਆ। ੨੩। ਇਕ ਸਾਂ
 ਈ ਲੋਕ ਹੋਰ ਬੋਲਿਆ ਮਤੇ ਇ
 ਉਭੀ ਕਾਹੀ ਮਾਜੇ ਇਸ ਤ੍ਰੀਹ ਯਾਉ
 ਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਖਾਣਾ ਚੈ ਪਗਾ ਬੀਨਾ ਲੂ

ਦਾ ਜੇਹਾ ਲੁਦ ਬਿਨਾ ਲਾਵਦਾ ਅ ੬੭
 ਤੋਰੋਈ ਖਾਈ ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਮਰਦ ਦਾ
 ਹਯਾਉ ਨ ਕੀਤਾ ਓਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਿਸ
 ਕੀ ਮਹੀ ॥ ਅਰਥ ਸਕੋ ਲੋਕਿਆ ਫ ੦
 ਇਦਾਹੀ ॥ ਦੂਜਾ ਜੋ ਮੁਆਨ ਜੋ ਤੋਬ ੦
 ਨ ਕਰੇ ॥ ਸਿਪਹੈ ਪਰਾਬਿਨਾ ਮੋਤੀ ॥
 ਅਤੇ ਪਾਉ ਅਹੋਇਆ ਭੁਜਨ ਨ
 ਕਰੇ ਬਿਰਛਹੈ ਪਰਾਬਿਨਾ ਮੋਦੇ ॥
 ਏਲਤ ਵੰਦਹੋ ਵੈਸਖੀ ਨਹੋ ਵੈਜੋ
 ਨਾਲਾਹੈ ਪਰਾਬਿਨਾ ਪਾਲੀ ॥ ਯਾ
 ਰਹੈ ਪਰਾਪਿਆਰ ਨਹੀ ਜਾਣੇ
 ਬੁਤਹੈ ਪਰਾਬਿਨਾ ਬੈਤੀਨਾ ॥ ਅਤੇ ਮੁੰ
 ਦਰਹੈ ਪਰਾਸਾਫਨਹੀ ਜਾਣੇ ਕ

ਮਾਨਹੈ ਪਰਬਿ ਨਾ ਚਿਲੋ ॥ ਪਾਤ
 ਸਾਹਹੈ ਇਨ ਸਾਫ ਨਹੀ ਬਦਲ
 ਹੋ ਪਰਬਿ ਨਾ ਪਾਈ ॥ ਫਕੀਰਹੈ
 ਅਗਉ ਮਾਰਫਤ ਨਹੀ ਜਾਣੇ
 ਦੀਵਹੈ ਪਰਬਿ ਨਾ ਰੁਸਨਾਈ ॥
 ੨੪ ॥ ਬਚਨਹੈ ਸਾਂਈ ਲੁਕਮਾਂ
 ਨਹਕੀ ਮਦਾਜੈ ਬਹੁ ਪੈ ਕੀ ਬਰਾਂ
 ਦੀਖਿ ਸਮਤ ਕੀਤੀ ॥ ਮੇਉ ਨਾ ਤੇਸ
 ਤ ਬਚਨ ਲਏ ਮੇ ॥ ਪਹਿਲਾਇ
 ਹੁਹੈ ਜਿਸ ਵਖਤ ਨਿਵਾਜ ਪਵੈ
 ਦਿਲ ਨੂੰ ਨਿਗਾਹ ਰਖਾ ॥ ਦੂਜਾਏ
 ਹੁਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਵਖਤ ਸਾਂਈ ਲੋਕਾਂ
 ਵਿਚ ਹੋਵੈ ਸਬਾਨ ਨੂੰ ਨਿਗਾਹ ਰ

ਖਾਕੋਲਤੇਬੈਲਨਾਹੀ॥ ਅਤਸਾ ੬੮
 ਈਲੋਕਾਂਤੁਖੇਬਲਕਰੇ॥ ਤੀਜਾ
 ਇਹੁਜੋਜਿਸਵਖਤਖਾਏਉਪਰ
 ਬੈਠੇਹਲਕਨੁਨਿਗਾਹਰਖਾਓ
 ਥਾਏਹਜਿਸਵਖਤਘਰਿਆਵੈ
 ਅਖੀਆਨੁਨਿਗਾਹਰਖਾ॥ ਅ
 ਖੀਆਨਾਹੀਹੋਰਬਦਨਦਰਿ
 ਨਦੇਖੇ॥ ਪਸਿਵਾਏਹਜੋਸਾਂਈਨੁ
 ਭੁਲਾਇਨਹੀ॥ ਅਠੇਪਹਰ
 ਯਾਦਰਖਾ॥ ਰੁਰਦਾਰਗਾ॥ ਅ
 ਰਿਕਿਤੇਵਖਤਸੈਤਾਨਦੇਵਸ
 ਪੰਦਹੋਵੈ॥ ਛਿਵਾਏਹਜੋਮੰਤਿ
 ਨੁਖਾਤਰਤੇਨਛਗਾ॥ ਅਤਿਕਿ

ਸੇਵਖਤਾਮਭਾਨਕਹੀਆਰਿ
 ਲਏਗੀ। ਭਰਦਾਰਹੁ। ਸਤਵ
 ਇਹੁਸਿਸਤੇਰੇਨਾਲਿਕੁਲਿਅ
 ਈਕੀਤੀਹੈਉਸਨੂਭੁਲਾਇਨਾ
 ਹੀ। ਯਾਦਰਖਾ। ਅਕ੍ਰਿਤਘ
 ਨਨਬਲਾ। ੨੫। ਬਚਨਹੈਫ
 ਕੀਰਦਾ। ਲਗਾਜਾਵੁਲਮਸੀ
 ਤਾ। ਅੰਗਕੀਬਲਲਗੇਜੁਸੇਏ
 ।। ਇਕਨੀ। ਪੁਛਿਆਜੇਏਸੇਖ
 ਕੇਹਾਲਹੈਮੈਉਸਨੂਕਹਿ
 ਅਜੇਮੈਭਰਦਾਰਹੁ। ਅਰਮੇਨ
 ਹੋਵਾ। ਜੋਸਾਂਈਵਿਚਮਰਮੇ
 ਵਿਚਕੋਈਪੜਦਾਪੇਜਾਵੈ। ੨੫

ਰਹਾਲਮੇਰਾਕਿਉਕਰਿਹੋਵੈ॥੬੯॥
 ਸਕਰਿਕੇਤੁਰਦਾਹਾਂ॥ਜੋਸਾਈ
 ਮੇਥੋਵਿਸਰੈਨਾਹੀ॥੨੬॥ਬ
 ਠਨਹੈ॥੬੯੬ਖਤਮੁਸੇਨਲ
 ਸਾਂਈਨੇਅਵਾਜਕੀਤਾ॥ਜੇਏਸੰ
 ਈਤੈਭੁਕਿਸਜਾਗਾਪਾਵਾਂਮੇ॥ਅ
 ਹੋਜਬਾਬਾਮਾਇਆਜੇਨੇਤ੍ਰੇਹਾਂ
 ਟਾਟਿਆਂਦਿਲਾਂਦੇ॥ਏਸਾਂਈਅ
 ਜਾਦਿਲਮੇਰੇਥੋਤੁਟਾਖਰਾਕੋਈ
 ਨਹੀ॥ਫਿਰਜਬਾਬਾਮਾਇਅ
 ਜੋਮੇਤੇਰੇਹੀਵਿਬਹਾਂ॥੨੭॥
 ਇਕਸਾਂਈਲੋਕਾਮਾਖਦਾਹੈ
 ਪਿਆਮਾਰੇਕਪਟਨਾਕਗਾਅਦਿ

ਰੋਥਾਹਰੋਇਕੋਜੇਹਾਵਰਤਾ। ਜੋ
 ਮਾਨੁਖਕਪਈਹੋਦਾਹੈਦਰਗਾਹ
 ਸਾਈਈਤਿਸਦਾਹਵਾਲਹੋਦਾਹੈ
 ।। ਜੋਇਕਜਬਾਨਮਰੋਹੋਈਹੈ।
 ਇਕਪਿਛੋਹੋਈਹੈ। ਅਤੇਮੁਹਉ
 ਸਦਾਛੇਲਕਿਆਹੋਇਆਹੋ
 ਦਾਹੈ। ਅਰੁਦੁਹਾਂਜਬਾਨਾਵਿਬੋ
 ਪਾਕਬਲਈਹੈ। ਜੋਅੰਦਰੋਹੋਰ
 ਥਾਹਰੋਹੋਗ। ੨੮। ਬਬਨਹੈਸ
 ਈਲੋਕਦਾ। ਜੋਲਾਨਤੁਸਾਂਈ
 ਦੀਉਸਾਮਾਦਮੀਉਪਰਿਹੋਈ
 ਹੈਜੋਗਰੀਬਨੁਵਤਾਨਹੀਜਾਦਦ
 ।। ਆਜਜਦੇਤਾਂਈਵਾਸਤੇਕੰਗ

134 ਲਭਾਭੀ। ਦੁਸਾਵਡਾਸਾਦਹਾਰੈ ੭੦

ਦੈਲਤਵੰਦਤਾਈਵਾਸਭੇਧਨਦੇ

॥ ਸੇਦੈਲਤਵੰਦਈਗਲਕਰਕੇ

ਕੰਗਾਲਪਾਸੇਵਸਤਖੋਹਿਲੈਦੇ

ਹੈਨਿ॥ ਸੇਲਨਤਕਾਤਬਕਅਰੇ

ਤਿਆਰਹੈ॥ ਇਹਕਰਮਮਨੁਖਾਂ

ਦੇਹੈਨਿ॥ ੨੯॥ ਬਝਨਹੈਸਾਈ

ਲੋਕਦਾ॥ ਯਾਰਨਾਲਿ॥ ਜੋਪਿਛੇ

ਮੇਰੇਦੁਨੀਆਤੁਸਾਰੇਨਿਕਦਮ ੦

ਵੇਗੀ॥ ਅਰਦੁਖਏਗੀਵਿਸਾਹ

ਤੁਸਾਰੇਨੁ॥ ਜੈਸੇਅਗਨਿਖਾਂਈ

ਹੈਲਕਵੀਆਨੂੰ॥ ਪਰੁਭਾਗਦ ੦

ਕਰੋਇਸਦੁਨੀਆਤੇ॥ ਸਚੁਨਲ

ਜਾਦੂਗਰਹੈ॥ ਹਾਭੁਤਮਾਭੁਤਕੀ
 ਨਿਆਈ॥ ਮਿਠਿਆਈਦੁਨੀਅ
 ਦੀਕੌੜਤਲਓੜਕਦੋਜਕਦੀ॥ ਅ
 ਗਇਹਕੌੜਤਲਮਿਠਿਆਈਆ
 ਖਰਈਹੈ॥ ੩੦॥ ਬਬਨਹੈਸਾਈਲੋ
 ਕਦਾ॥ ਇਕਸਾਂਈਲੋਕਮਹਾਂਪੁਰ
 ਖਦੇਆਈਆ॥ ਰਾਹਿਦੂਰਤੇਖ
 ਦਮਤਿਸਾਂਈਲੋਕਾਦੇ॥ ਅਇਆ॥
 ਅਰਕਹੀਆਜੋਕਿਤਨਕੁਰਖਦਾ
 ਹੈ॥ ਸੁਆਲਕਹਾ॥ ਤਾਸਾਂਈਲੋਕ
 ਮਾਖਿਆਜੇਕਰਭੁਖਹੋਵੇਤਾਂਅ
 ਜਰਜਰਾਮੈਜੋਕਛਜਬਾਬਫੁਰਮ
 ਵੈਆਪਦੇਤਾਂਈਓਪਰਭੀਸਦੇਚ

141
 ਲਾਮੇ॥ ਤਾਫੇਰ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਹ
 ਕਿਛੁ ਸੁਆਲ ਰਖਦਾ ਹੈ॥ ਸਾਂਈ
 ਲੋਕ ਕਹਿ ਆਏ ਹਸਰਤ ਚਾਹਦਾ
 ਹਾਂ ਜੋ ਦੌਲਤ ਵੰਦ ਖਰਾਖਲ ਕਦਾਹੇ
 ਵਾਮੇ॥ ਫੁਰਮਾਇਆ ਜੋ ਸਾਂਈ ਦੀ
 ਅੰਗ ਲਾਨਾ ਲਿਰਾ ਸੀਰਹਾ॥ ਤਾਂ
 ਦੌਲਤ ਵੰਦ ਖਰਾਹੋ ਵੈਰਾਖਲ ਕਦ
 ॥ ਫੇਰ ਕਹਿ ਆ ਚਾਹਦਾ ਹਾਂ ਮੈ ਜੋ ਸਿ
 ਆਵਾਖਰਾਖਲ ਕਦਾਹੋ ਵਾਮੇ॥
 ਫੁਰਮਾਇਆ ਜੋ ਸਾਂਈ ਤੇ ਡੁਗਾਫੇ
 ਰ ਕਹਿ ਆ ਚਾਹਦਾ ਹਾਂ ਮੈ ਜੋ ਸੁਆ
 ਨ ਖਰਾਖਲ ਕਦਿ ਚਹੋ ਵਾਮੇ॥ ਫੁਰ
 ਮਾਇਆ ਜੋ ਕਿਛੁ ਆਪਣੇ ਉਪਰ

ਪਾਸਿੰਦਕਰੇਤਾਂਉਪਰਹੋਰਨਾਏਪ
 ਸਿੰਦਕਗਾਫੇਰਕਹਿਆਭਾਹ
 ਦਾਹਾਂਮੇਜੋਭਲਾਖਰਾਖਲਕਦ
 ਹੋਵਾਂਮੇਛੁਰਮਾਇਆਨਫਾਖ
 ਲਕਤੁਪਹੁਬਾਇਛੁਰਕਹਿਆ
 ਚਾਹਦਾਹਮੇਜੋਮੇਰਾਈਮਾਨਸਾ
 ਰਿਆਈਮਾਨਵਾਲਿਆਤੇਖਰਾ
 ਹੋਵੈਛੁਰਮਾਇਆਭਲਾਚਾਹਦ
 ਵਲਾਖਲਕਦਾਹੋਗਛੁਰਕਹਿ
 ਆਭਾਹਦਾਹਮੇਜੋਖਾਸਿਆਸ
 ਈਦਿਆਂਦਿਚਹੋਵਾਂਮੇਛੁਰਮਾ
 ਇਆਭੁਜਨਬਹੁਤਕਗਛੁਰਕ
 ਹਿਆਭਾਹਦਾਹਮੇਜੋਡਰਨਵ

1473
ਲਾਖਰਹੋਵਾਮੇ। ਫੁਰਮਾਇ
ਆਜੇਸਾਥਸਾਂਈਸਭੇਦਾਸਦਾ
ਰੋਬਰੋਜਾਣਾ। ਫੇਰਕਹਿਆਛਾ
ਹਦਾਹਾਂਮੇਜੋਨੀਬਖਰਾਖਲਕ
ਦਾਹੋਵਾਮੇ। ਫੁਰਮਾਇਆਜੇ
ਮੋਤਬਹੁਤਯਾਦਕਗਾ। ਫੇਰਕ
ਹਿਆਛਾਹਦਾਹਾਂਮੇਜੋਬਰਖ
ਰਦਾਰਖਲਕਦਾਹੋਵਾਮੇ। ਫੁ
ਰਮਾਇਆਜੇਸਾਂਈਸਾਥਨੀਅ
ਤਦਰੁਸਤਦੇਬਜਾਉਲਿਆਉ
। ਫੇਰਕਹਿਆਛਾਹਦਾਹਾਂਮੇ
ਜੋਗੁਨਾਹਮੇਰਾਸਾਰਿਆਮੋਮ
ਨਾਤੇਥੋੜ੍ਹਾਹੋਵੈ। ਫੁਰਮਾਇਅ

੭੩

ਜੀ

ਤੇ ਬਾਬਹੁਤ ਕਰਗਾ ਫੇਰ ਕਹਿਅ ॥
 ਬਹਾਹਾ ਮੇਜੋ ਜੋ ਰਾਵਰ ਖਰਾ
 ਖਲਕ ਦਾ ਹੋਵਾਂ ਮੇ। ਫੁਰਮਾਇ
 ਆਜੇ ਭੁਰੇ ਸਾਦਰ ਸਤ ਸਾਂਈ
 ਉਪਰਿ ਕਹਿ। ਫੇਰ ਕਹਿਅ ਬ ॥
 ਹਾਹਾ ਮੇਜੋ ਪਿਆਰਾ ਖਲਕ
 ਦਾ ਹੋਵਾਂ ਮੇ। ਫੁਰਮਾਇ ਆਜੇ
 ਭਾਗਵਤ ਲਾਖ ਲਕ ਤੇ ਹੋਹੁ
 ॥ ਪਿਆਰਾ ਖਲਕ ਨੁਲ ਗੇਗ ॥
 ॥ ਫੇਰ ਕਹਿਅ ਬਾਹਾਹਾ ਮੇ
 ਜੋ ਉਮਰ ਵਡੀ ਖਲਕ ਤੇ ਹੋਵੇ
 ਮੇਰੀ। ਫੁਰਮਾਇ ਆਜੇ ਬੁਝਾ
 ਉਲਿਆਉ। ਫੇਰ ਕਹਿਅ

ਚਾਹਦਾਹਾਮੇਜੋਰਜੀਮੇਰੀਬਹੁਤ
 ਹੋਵੈ। ਫੁਰਮਾਇਆਜੇਬੀਦਗੀ
 ਹਮੇਸਾਕਰਗਫੇਰਕਹਿਆਬਾਹ
 ਦਾਹਾਂਜੇਨਰਕਵਿਛਨਪਾਵਾਂਮੇ
 । ਫੁਰਮਾਇਆਜੇਕੋਧਨੁਦੁਰ
 ਕਰਗਫੇਰਕਹਿਆਬਾਹਦਾਹਾ
 ਮੇਜੋਭਲਾਖਰਾਖਲਕਦਾਹੋਵਾ
 ਮੇ। ਫੁਰਮਾਇਆਜੇਕਿਜੇਥੇਕੁ
 ਛਨਚਾਹਾਫੇਰਕਹਿਆਬਾਹ
 ਦਾਹਾਂਮੇਜੇਦੁਆਇਮੇਰੀਕਬੂ
 ਲਪਵੈ। ਫੁਰਮਾਇਆਖਾਵੇਹ
 ਰਾਂਮਦੇਤੇਦੁਰਹੋਹਾਫੇਰਕਹਿਆ
 ਚਾਹਦਾਹਾਂਮੇਜੋਭਲਕਤੂੰਮਰਫ

ਦੇਵਖਤਪੜਦਾਮੇਰਨਪਾਏ।
 ਫੁਰਮਾਇਆਜੋਪੜਦਾਖਲਕ
 ਤਦਾਨਪਾਵਾਨਪੜਦਾਤੇਰਾਫ ०
 ਟੋ। ਫੇਰਕਹਿਆਚਾਹਦਾਹਾਂਮੇ
 ਜੋਸਭਨਾਸਾਢਿਅੰਮਾਰਾਵਿਭੋਹੋਵਾ
 ਮੇ। ਫੁਰਮਾਇਆਜੋਸਭਨਾਯਾ
 ਏਰਖਾ। ਫੇਰਕਹਿਆਚਾਹਦਾਹਾਂ ०
 ਮੇਜੋਗੁਨਾਹਬੀਇਆਂਏਕਿਸਕ
 ਰਦੁਰਹੋਦਾਹੈ। ਫੁਰਮਾਇਆ
 ਜੋਆਜਜੀਅਰਆਜਜੀਫੇਰ
 ਕਹਿਆਚਾਹਦਾਹਾਂਮੇਜੋਭਲਿ
 ਆਈਹਾਸਲਕਰਾਂਮੇ। ਫੁਰਮਾ
 ਇਆਜੋਮਾਇਬਾਪਨੁਰਾਜੀਰ

ਆਫੇਰਕਹਿਅਚਾਹਦਾਹਾਂਮੇ
 ਜੋਸਾਂਈਥੀਵਿਆਤੋਕਿਸਕਾਰਿਕੇ
 ਦੁਰਿਹੋਦਾਹੈ। ਫੁਰਮਾਇਅਜੋ
 ਖਰਾਇਤਕਰਦੀਨਾਲਿਵਡਿ
 ਆਈਏ। ਫੇਰਕਹਿਅਚਾਹ
 ਦਾਹਾਂਮੇਜੋਰਜਾਮਿਦਸਾਂਈਕਿਸ
 ਅੰਦਰਹੈ। ਫੁਰਮਾਇਅਜੋਡਰ
 ਨਰਖਦਾਮਨਆਪਦੇਤੇ। ਅਰ
 ਭੁਖਿਆਂਗਏ। ਫੇਰਕਹਿਅ
 ਚਾਹਦਾਹਾਂਮੇਜੋਪ੍ਰੀਤਵਨਹੋਵਾਂ
 ਮੇ। ਫੁਰਮਾਇਅਜੋਹਮਸਾਏ
 ਤੁਰਾਜੀਰਭਾ। ਤਾਂਪ੍ਰੀਤਵਨਹੋਵੇ
 ਗਾਊ। ਫੇਰਕਹਿਅਚਾਹਦਾਹਾਂ

ਮੇਜੇਆਦਮੀਨੂਕਿਸਤੋਂਰਸਾਂ
 ਈਮਿਲਦਾਹੈ॥ਫੁਰਮਾਇਅ
 ਜੋਲਦਾਈਕਰਨੀਇੰਦੀਆ
 ਦੀ॥ਅਰਮਾਰਨਾਮਨਦਾ॥
 ਲਿਆਵਦੇਹੈਨਿ॥੩੧॥ਸਾਂਈ
 ਲੋਕਦਾਬਚਨਹੈ॥ਜੇਪੰਜਾਬੀ
 ਜਾਂਦੇਪੰਜਦੁਸਮਨਾ॥ਪਹਿਲੰ
 ਮੋਤੀਇਸਦਾਧਰਮਾ॥ਦੁਸਮ
 ਨਉਸਦਾਝੂਠਾ॥ਦੁਜਾਮੋਤੀਇ
 ਸਦਾਅਕਲਹੈ॥ਦੁਸਮਨਉਸ
 ਦਾਗੁਸਾ॥ਤੀਜਾਮੋਤੀਇਸਦ
 ਸੀਤੋਖਾ॥ਦੁਸਮਨਉਸਦਾਹਿਰਸ
 ॥ਠੰਢਾਮੋਤੀਇਲਮਾ॥ਦੁਸਮਨ

ਉਸਦਾ ਮਾਨਤਾ ਦੁਭਿਮਾਈ॥੫॥ ੨੫

ਜਦਾਂ ਮੋਤੀ ਇਸਦਾ ਸਾਖਾਵਤਾ॥

ਦੁਸਮਨ ਉਸਦਾ ਵਿਅਰਥਾ॥

ਅਰਕਿਰਪਨਤਾ॥੩੨॥ ਸਾਂ

ਈਲੋਕ ਕਾਹਿਦੇ ਹੈ ਨਜੋ ਪਸਾਂਡੀ

ਜਾਂਤੂ ਪਸਿਰੀ ਜਾਂਖਾਂ ਦੀ ਮਾਹੋਨਾ॥

ਪਾਹਿਲਾਂ ਚਿੰਤਾ ਖਾਈ ਹੈ ਉਮਰ

ਨੂ॥ ਦੁਜਾਬ ਖੀਲੀ ਖਾਂ ਦੀ ਹੈ ਬੀ

ਦਗੀਨਾ॥ ਤੀਜਾ ਕਾਂ ਮਖਾਹਾ ਹੋਏ

ਹਨੂ॥ ਚੌਥਾ ਤੇ ਬਾਖਾਂ ਦੀ ਹੈ ਅਧ

ਰਮਨੂ॥ ਪੰਜਵਾਂ ਖਰਾਇਤ ਖਾਂ ਦੀ

ਹੈ ਗੁਨਾਹਾਨੂ॥੩੩॥ ਬਚਨ ਹੋਹ

ਸਨ ਬਸਰੀ ਦਾ॥ ॥ ਜੋ ਕਿਤ

ਬਤਉਰੇਤਦੇਲਿਖਿਆਹੈ॥
 ਜਿਸਦਖਤਆਦਮੀਸਬਰਕੀ
 ਤਾਬੇਪਰਵਾਹੁਹੋਇਆਜਿਸ
 ਵਖਤਖਲਕਤਤੇਕਿਨਾਰਾਪ
 ਕਹਿਆਸਲਾਮਤੀਪਾਈ॥
 ਜਿਸਦਖਤਹਿਰਸਨੂਦੁਰਕੀ
 ਤਾਤਿਸਦਖਤਛੁਟਾ॥ਜਿਸਦ
 ਖਤਬਖੀਲੀਤੇਹਥਉਠਾਇਅੰ ०
 ਦੇਸਤੀਹਾਜਰਹੋਈ॥ਜਾਂਕਿਤ
 ਨੇਕਾਦਿਨਸੀਤੋਖਕੀਤਾ॥ਤਾਂਫ
 ਲਖਾਧਾ॥ਅਰਨੇਕੀਸਦਾਦੀ
 ਪਾਈ॥੩੪॥ਬਚਨਹੈ॥ ॥
 ਇਕਆਦਮੀਫਜੈਲਛੁਪਾਛਿ

ਆਜਿਅਸਲਧਰਮਦਾਕੀਹੈ
 ॥ ਕਹਿਅਮਕੁਲਾ॥ ਅਸਲਮ
 ਕਲਈਕੀਹੈਫੁਰਮਾਇਆਸੀ
 ਤੇਖਾ॥ ਏਫਕੀਰਸੀਤੋਖੈਲਤ
 ਵਡੀਹੈ॥ ਕਰਿਸਾਂਈ॥ ਤੇਤੁਬਖ
 ਸੀਹੈ॥ ਤਾਂਕਰਜਿਬਰਨਮਰੇਤੁ॥
 ਅਰਮਰਾਤਬਾਆਪਣਾਵਿਚ
 ਖਾਸਿਅਸਾਂਈਇਆਵਿਚੋਨ
 ਗਿਣਾ॥ ੩੫॥ ਬਚਨਹੈ॥ ॥ ਏ
 ਲਾਸਾਂਈਲੋਕਦਾ॥ ਸੇਖਫਰੀਦ
 ਅਤਾਰਨੁਪੁਛਾਛੀਅਜੇਸੁਛੀਕਿ
 ਸਨੁਕਹਿਦੇਹੈਨੀ॥ ਤਾਂਕਹਿਅ
 ਭਿਰਾਇਆਪਦੇਨੁਮਾਰੇ॥ ਅਰ

ਅਉਰਤੁਆਪਦੀਨੁਤਲਾਕ
 ਦੇਇ।ਅਰਮਾਇਆਪਦੀਨ
 ਲਸਿਗਕਰੇ।ਤਾਂਫਰੀਦਪਾਛਿ
 ਮਾਇਸਦਾਕੀਅਰਥਹੈ।ਤਾਂ
 ਕਹਿਅਸੋਰਿਰਾਉਤੇਰਾਮਨੁਹੈ
 ਇਸਨੁਮਾਗ।ਅਰੁਅਉਰਤ
 ਦਨੀਆਹੈ।ਇਸਦੇਤਾਂਈਤਲਾ
 ਕਦੇਇ।ਨੇਵੇਨਛੁਕ।ਅਰੁਮਾ
 ਇਤੇਰੀਅਰੀਹੈ।ਤਿਸਸਾਥਮਿ
 ਲਪਰਮਾਸਜੀ।ਕੰਵਾਨਬੋਲ
 ।।ਜਿਸਨੁਬਰਨਬੋਲੇਮਿਹਰਦੁ
 ਨਜੀਭਾਈਜੀਸਖਾਵਤਜੀ।
 ੩੬।ਫਕਰਕਹਾਵੈਬੀਧੈਦੁਆ

ਗਾਮਾਇਆ ਸੀਗਿ ਕਰੇ ਪਾਸਾਰਾ
 ਫਕਰ ਕਹਾਵੈ ਪਕੜੇ ਲਾਠੀ ਆਓ
 ਹਫਕਰ ਨਹੀ ਅਮਰ ਕਾਸਾਬੀ ॥
 ਫਕਰ ਕਹਾਵੈ ਪਗ ਪੇਸਾਗ ਆਹਿ ਕਿ
 ਆਜਾਨੈ ਫਕੀਰੀ ਕੀ ਸਾਰਾ ਫਕਰ
 ਕਹਾਵੈ ਪਕੜੇ ਕਾਸਾਗ ਫੁਕ ਪਵਨ
 ਕੀ ਬਾਂਧੇ ਪਾਸਾਗ ਫਕਰ ਕਹਾਵੈ ਕਪ
 ਝੇਰੀ ਫਾਵੈ ॥ ਆਹਿ ਫਕਰ ਗਿਹ ਸਤ
 ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ਫਕਰ ਕਹਾਵੈ ਕ
 ਮਰਤ ਲਵਗਾ ਫਕਰ ਨਹੀ ਆਹਿ ਮ
 ਨ ਸਬਦਾਗ ਫਕਰ ਹੋਇ ਸੁਖਾ ਮਾ
 ਸਨ ਬੜੇ ॥ ਤਿਉ ਕਿਉ ਮਾਸ ਮਾਨ
 ਤੁਫਨ ਹੀ ਪੜੇ ॥ ਫਕਰ ਕਹਾਵੈ ਸਿਰ

ਦਸਤਗਾਓਹਫਕਰਹਰਿਹਰਫ
 ਮਹਿਸਦਾਖੁਆਗਾਫਕਰਕਹਾ
 ਵੇਖਤੈਤੁਰੀਗਾਅਨਗਲਤਾਂਨਮਾ
 ਇਆਕੇਸੀਗੀਫਕਰਕਹਾਵੇਕ
 ਰੈਸੁਆਲਾਅਹਾਂਜੀਜਾਲੀਸ
 ਦਾਜਵਾਲਾਫਕਰਮੁਸਾਪਾਦੀ
 ਪਉਦਾਚਲਤਾਰਮਤਾਮਾਵਾਗਾ
 ਉਦਾਇਤਾਨੀਆਫਕੀਰਾਥੀਗਿ
 ਰਹੀਭੁਲਾਨਾਨਕਖੇਰਕਮਾਵੇ
 ਸੁਫਲਿਓਫਲਾਤਾਫੇਰਸਾਹਸ
 ਰਫਪੁਛਿਆਕਿਹੇਬਾਬਾਨਾਨਕ
 ਜੀਯਹਿਜੋਫਕੀਰੀਕੇਬਸਤ੍ਰਪ
 ਹਿਰਤੈਹੈਨੀਅਮਫਕੀਰੀਕਾਭੇ

ਖਕਾਰਿਕੇਆਪਕੋਬਡਾਕਹਲਾ
 ਦਤੇਹੈਨਿ। ਜੋਤੋਉਸਤਰਾਂਫਕੀ
 ਰੀਹਾਸਲਨਹੋਈ। ਨਾਰਿਹੀਨਾ
 ਉਦਾਸੀਕਿਰਾਹੀਰਹਿਆ। ਏਕ
 ਅਵਰਹਮਾਰੇਮਨਬਾਤਰਹੀਹੈ।
 ਜੋਜੇਤੋਬਸਤਰਾਂਫਕੀਰੀਕੋਹੈਨਿਤਿ
 ਨਸਤਭਥਸੀਅਤਕਹੀਮੇਸੀ।
 ਜੋਹਮਾਰੀਨਿਜਾਹੋਵੈ। ਤਾਂਬਾਬੇ
 ਮਾਖਿਆਸੁਦਹੋਸਾਹਸਰਫਫ
 ਕੀਰਪਹਿਲੇਫਕੀਰੀਅੰਦਰਿ
 ਚਾਹੀਮੈ। ਫਕੀਰੀਅੰਸੀਹੋਵੈਭਾ
 ਵੈਰੀਹਸਤਿਮਹਿਰਹੈ। ਭਾ
 ਵੈਉਦਾਸਮਹਿਰਹੈ।

॥ ਅਰਛਕੀਰਹੋਵੈ॥ ਅਤੇ ਮਮਲ
ਗ੍ਰਿਹਸਤੀਆਕੇਕਰੇ ਮਗਲਿਥ
ਸਫਕੀਰੀਕਾਕਰੇ॥ ਮੁੰਡਮੁੰਡਾਵ
ਣ ਅਰਦੇਪੀਕਫਨੀਲਿਗੋਈਪਹਿ
ਗੇ॥ ਤਬ ਇਹ ਬਸਤ੍ਰ ਸਭ ਫਕੀਰ
ਕਉਤੋਬਹਤੋਬਹ ਕਰਿਉਤਤੇਹੈਨਾ॥
ਕਹਿਤੇਹੈਨਹੇਹੈਵਾਂਨਖੁਦਾਇਦੇਬੀ
ਏਤੂੰਜੋਸਾਠੀਪਹਿਰਦਾਹੈ॥ ਸਿਸਕੇ
ਅਸੀਬਸਤ੍ਰਹਾਂਜੇਉਨਾਹੀਜੇਹਾਂਹੋ
ਵੇਤਾਂਤੂੰਸਭੁਪਹਿਗਾ॥ ਅਤੇਜੋਕੋਈ
ਦੁਨੀਆਈਹਿਰਸਮਨਵਿਚਹਈ
ਤਾਂਨਾਂਪਹਿਗਾ॥ ਪਹਿਲੇਟੋਪੀਬੋਲੀ
ਸੁਦਹੋਹੈਵਾਂਨਖੁਦਾਇਦੇਬੀਦੇਟੋਪੀ

ਪਹਿਰਨੀ ਅਗਸਿਰ ਮੁੰਡਾ ਵਲਾਏ
 ਹਜੇ ਹੈ ਸੋ ਬਾਲ ਕਕਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਬਾਲ ਕ
 ਕੀਭਾਂਤਿ ਮਨ ਹੋਵੀ ਤਾਂ ਮੇਰੂ ਪਹਿਰਾ ॥
 ਅਤੇ ਜੇ ਸਿਆਦਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਨਪਹਿਰ
 ॥ ਸਿਰ ਮੇ ਬਚਣੀ ਗਾ ॥ ਬਹੁਤ ਕ
 ਫਨੀ ਬੋਲੀ ਜੇ ਹੋਵੇ ਬਦਾਇ ਦੇ ਤੂੰ ਜੋ
 ਮੇਰੂ ਪਹਿਰ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰ ਕਫਨੀ ਹਾਂ ਸੋ
 ਮੁੜ ਦੇ ਦਾ ਪਹਿਰ ਨਹਾਂ ॥ ਜੇ ਜੀਵ
 ਇਆ ਮੁੜ ਦਾ ਹੋਇਰ ਹੋ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੂ ਪ
 ਹਿਰਾ ॥ ਅਰਜੇ ਕਾਈ ਦੁਨੀਆਈ
 ਹਿਰਸ ਮਨ ਵਿਚ ਹਈ ਤਾਂ ਨਾਪਹਰ
 ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਸਤਾ ਵਿਚ ਰਹਾ ॥ ਬਹੁਤ ਦਰੋ
 ਵੀ ਬੋਲੀ ਸੁਣਿ ਦੇਵੇ ਬਦਾਇ ਦੇ ॥

॥ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਥਲੈ ਦਾਹੈ ਸੋ ਕਿਉ ਲੈ
 ਦਾਹੈ ਸੋ ਮੇਫਹੈ ਵੀਹਾਂ ਜੇ ਗੁਣੁ
 ਦੀਭਾਂਤਿ ਹੋਇ ਰਹੈ ਅਤੇ ਧੁਏ ਦੀ
 ਸੁਆਹ ਨਾਲਿ ਰਹੈ ਬੁਰਾ
 ਭਲਾ ਸਭੁ ਹੁਜਸੁ ਦੇਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਤੂੰ
 ਥਫੜਾ ॥ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਾਤਿ ਫੜੇ ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਧੁਆਂ ਬੋਲਿ ਮਾਮ ਦੇਖੀ
 ਦੇਖ ਦਾਇਦੇ ਤੂੰ ਮੇਨੂੰ ਮਾਤਿ ਜਲਾ
 ਈ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਪਹਿਲੇ ਆਪ ਦੇ ਪੰਜ
 ਹਵਾਸ ਜਲਾਏ ਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਧੁਖਾਇ
 ॥ ਜੇ ਉਕਾਰਿ ਮੇਧੁਖ ਦਾਰਹਿ ਦਾਹੈ ०
 ਦਿਹੁ ਰਾਤਿ ॥ ਜੇ ਈ ਦੇ ਧੁਖੇ ਧੁਏ ਵਾਂ
 ਗੀ ਅਤੇ ਧੁਖਾਇ ਵਲਹੈ ਵਹਿਤੁ ०

ਮੇਨੂਧੁਖਾਇ। ਨਹੀਤਾਂ ਮਾਤਿਧੁਖਾ
 ਈ। ਜਿਉ ਕਰਿ ਮੇਧੁਖ ਦਥਾਹਿਦਾ
 ਹਾਂਦਿਹੁਗਤਿ। ਮੇਰੇਹੀਵਾਂਗਸੁ
 ਮਾਹਿਦੀਢੇਰੀਹੋਇਰਹਾ। ਤਾਂਢੇ
 ਰਾਡੀਬੀਬੋਲੀਜਿਮੀਆਂਬੀਢੇਖੁ
 ਦਾਇਏਮੇਨੂਜੇਹਥਲੈਦਾਹੈਸੋਕਿ
 ਉਲੈਦਾਹੈ। ਹੋਰਨਾਭਾਂਡੀਆਂਦੇ
 ਖਹਾਸਿਧੈਹੈਨਿ। ਅਤੇਮੇਰਾਮੁਹ
 ਅਪੁਠਾਹਈ। ਜੇਲੋਕਜਹਾਨਦੇ
 ਸਨਲੋਮੁਹਾਅਪੁਠਕਰਿਰਖੇਤਾਂ
 ਮੇਨੂਹਥਲੈਨਹੀਤਾਂ ਮਾਤਿਮੇਰੇਨ
 ਜੀਕਮਾਢੇ। ਫੇਰਸੇਲੀਬੋਲੀ
 ਮਾਢੇਬੀਢੇਖੁਦਾਇਏਮੇਹਟੀਬੀ

ਧਨਬਰਦੇਵਾਹਾਂਮੇਨੂਗਲਰਖ
 ਦਾਹੇਤਾਂਪਹਿਲੇਮੁਰਸਦਾਮਰੇ
 ਬਰਦਾਹੋਇਰਹਾ।ਉਜਰਨਾਮਾ
 ਦਿ।ਤਾਂਤੁਮੇਨੂਗਲਿਪਾਇ।ਫੇ
 ਰਪਉਏਬੋਲੇਵੇਬੀਦਿਆਖੁਦਾ
 ਉਦਿਆਮਸੀਸਿਗਲਬੀਦੀਦਾ
 ਲਾਏਹਾਂ।ਜੇਸਾਨੂੰਪੇਰੀਪਾਉਲੇ
 ਵੇਤਾਂਮਾਪਦੀਦਉਤਦਲੀਲ
 ਦੁਨੀਆਥੀਵਰਜਰਖਾ।ਦਾਰਿ
 ਬਦਾਰਿਖੁਆਰਹੋਇਦਾਨਾਫਿਰ
 ।।ਖੁਦਾਇਵਲਾਮਾਉ।।ਆਸਨ
 ਸ੍ਰੀਤਕਾਰਿ।ਏਹਤਾਫਕੀਰੀਕੇਬ
 ਸਤਬੋਲੇ।ਬਦਾਰਿਫਕੀਰੀਕੇ

ਰਾਹੁ ਹੈ ਜੇਏ ਕਹੀ ਬਾਰਿਘਰਿ ਤਿ
 ਮਾਗਿ ਨਿਕਲੇ ਫਿਰਿਘਰਿਘ
 ਰਿਜਾਇ ਹਥ ਮਝੇ ਨਾਹੀ ਸਬਰ
 ਕਰ ਕੇ ਰੋਸਾ ਪਕਵਿ ਬਹਿਰ ਹੈ॥
 ਰਬ ਵਾਲਿ ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਕਰ
 ਇਕੇਤਾਂ ਦੀ ਮਨਿ ਕਲ ਦੇਗ ਇਆ
 ਕੇਖੁ ਦਾਇਆ ਇਮਿਲਿ ਮਾਗਿ
 ਰਸਿ ਸਦੁ ਨੀਆ ਤੁਤਰ ਕਕਾਰਿ
 ਨਿਕਲਿ ਗਇਆ ਥਾਤੇ ਫੇਰਉ
 ਸੇਦੁ ਨੀਆ ਦਿਆਲੋ ਕਾ ਅਗੇ
 ਟੁਕੜੇ ਮੰਗਿ ਲਲਗਾ ਤਾਂ ਖੁਦਾ
 ਇਨਾਲੇ ਫਿਰਿ ਮਾਜਰ ਦਰੋਰੈ

ਆਬੇਖਾਖਰੋਇਆਕਿਸੇਮ
 ਜਲਨਪਹੁਚਾਜੇਅਵੇਹੀਫ
 ਕੀਰੀਕਮਾਵੇਤਾਂਪਰਹੀਭਲਾ
 ਹੈ। ਖੁਦਾਇਬਲੇਮਤੇਦੁਨੀਆ
 ਨਾਲਿਹੁਸੁਖਹੁੰਦੈ॥੩੦॥ ॥
 ॥੧॥੧॥੧॥੧॥੧॥੧॥੧॥

ਕੋਨੀਖਾਥੁਆਕਾਸਕਾ ਕੋਆ
 ਧਰੀਤੀਕਾਤੇਲਰੇ ਕੋਆਜਾ
 ਤਿਹੈਸਾਧਕੀ ਕੋਆਪ੍ਰਸਕ
 ਸੇਲਰੇ॥੧॥ ਸਬਦਿਪੰਥ
 ਆਕਾਸਕਾ ਸਤਿਪ੍ਰਤੀਕਾ

Handwritten text in Devanagari script, likely a manuscript. The text is written on aged, yellowed paper and is organized into approximately 15 horizontal lines. The script is cursive and appears to be a form of Sanskrit or a related language. The text is somewhat faded and shows signs of wear, including some ink bleed-through from the reverse side. The first line begins with a large, stylized character, possibly a 'Om' or a similar sacred symbol. The text continues with various characters and symbols, including some that are less common or more complex. The overall appearance is that of an ancient or historical document.

ਗੰਗਾਵਾਸਤੇ ਸਿੰਘਾਨੁ ਤੇਲੁ ੨
 ਪਾਇਆਸੀ ਵਲਖਾਨਾਸੀ ੬ ਗੰਗਾਸੀ
 ੬ ਮਾਂਸਤਰੀਆਸੀ ੬ ਮੁੱਖਤੇਲੁ ੪
 ਪਾਇਤੇਲੁ ੪ ਖਾਕੇਉਤਿਚੁਲੁ

ਸੁਗਤੈਲੁ ੮ ਕਾਨਕਉਪਕਰੀਨੁ ਕੇਵੀਨੇ
 ਨਪਦੀ ਫੇਰੀਵਲਖਾਨਤੈਲੁ ੨ਕਾ
 ਨੇਫਤੁਪਾਰੇਉਪਕਰੀਨਾਸੀਸਗ
 ਪਦੀਫੇਰੀਆਰੁ

ਗੰਗਾਕੀਸੀਸਤੈਲੁ ੮, ਫਾਟਕੀਨੀ ੮, ਕੀ
 ਨਾਸੀਗੰਗਾ ੮ ਚੋਲੁਲੁ ੮, ਤੇਜਵਾਨ
 ਦੀ ਰੀਸੀਪਾਇਗਲੁ

ਸਿੰਘਾਨੁ ਤੇਲੁ ੨ ਗੰਗਾਕੀਪਾ ੨ ਕਰਨੀ
 ਜਾਪੁਨੀ ੨ ਕਾਨਕਉਪਕਰੀਨਾਤੀਪੀ
 ਫੇਰੀਆਰੁਪਾਇਗਲੁ ਤਾਮਾਗਾਨਾ

ਸਿਰਦਾਸਪਤਿਸੰਦੇਸੰਫੇਹਲਖਾਗਨ
ਰਾਸਨਾਜਨੇਪਦਭਾਗਉਨਦਸੁਮ
ਦੇ

ਅਖਮਿਰਦਕੁਤਨਾਜਲੇਦਸਗਤੀ
ਪੇਓਸੇ ੫ ਖੰਡੁਭੇਤੁ ਗੁਲਾਟੇਅਪ
ਸੇਰ॥ ਮੁਗੀਦਾਅਸੇਰਤੁਸਿੰਫ
ਦੇਲਸੇਰ੧ ਗਰੀਪਾਉ੧ ਬਦਾਮ
ਸਾਉਗੀ੧ ਪਾਸਤੁਗਮਾਗਸੁ
ਗਮਾਸਾਜੀਸਤਦੁਰ੧ ਤਮਾਸਪ
੧੧ ਤਲੀਸਪਤੁ੧ ਨਾਗਵੇਸਰ੧੫
ਗਤਸੇਰ੧ ਨਗੋਰੀਤੁਲਰ ਮਸਲੀਅ
ਮੇਰ ਸੁਸਾਹੀਸੁਸਾਹੀਪਸੇਰ੧
ਗਵਾਬਾਦਦਾਬੇਲਪਸਤੁਰੁਮਵੇਦੋਫਿ
ਗਪਦਪਾਇਪਦਫਰਕਾਨੇਜਾਪਸੇਰ
॥ ਗਤੰਗਾਟੇਬਨਾਸਾਭੁਬਸਤੁਓਸਵਿ
ਪੁਸੇ ਫੋਗਗੋਰੀਪਾਦਵੇਦਪਪਦੇ
ਮਾਦਰੇ

ਮਰੁਬਸ ਤੁਘਓਮੇਪਾਤੁਗਲਾਤੁ
ਕਾਤੁ ਪਓਤੁਤੁਕੇਮੁਗੀਕੁਕੇ
ਤੁਪਾਵੇਸਕੁਮਲੇਖਵੇਤੁਲੁ

ਖੰਗਟਾਜਤੇਸੇਟੁਲਖਾਰਟੁਟੁਲੋਟੁ
ਸਾਜੀਟੇਟੁਟੁਸਤੇਟੇਨਮਰਟੁਟੁ
ਸੇਗਰਟੁਟੁਲੁਲਲਲਲਲਲਲਲ
ਟੁਲਲਲਲਲਲਲਲਲਲਲਲਲਲਲ
ਸੇਟੁਟੁਲਲਲਲਲਲਲਲਲਲਲਲ
ਖੇਖਾਟੁ

